

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΑ' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 1/15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1974 | ΑΡΙΘ. 20-21

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

Η'.

Η ΝΕΟΤΗΣ

1. 'Η «άτομική» εποχή, την οποίαν διανύομεν, δύναται ν' αποβῆ μοιραία δι' αὐτήν ταύτην την ὑπαρξίν τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦτο δὲ δυνατόν νὰ συμβῆ, ἂν παραμελήσωμεν τὴν καλλιέργειαν τῆς ψυχῆς τοῦ παιδὸς καὶ δὲν ἐμφυτεύσωμεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, ὡς διδάσκει ἡμᾶς ὁ τοῦ Χριστοῦ Λόγος καὶ ἀναπτύσσει ἢ Πατερικὴ σοφία, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἐρειδομένη καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐμπνεομένη καὶ κινουμένη. Τὸ σύγχρονον λοιπὸν μέγα πρόβλημα τῆς ὑπάρξεως πράγματι τοῦ ἀνθρώπου, δὲν εἶναι τόσον τὸ πρόβλημα τοῦ «ἀτόμου» καὶ τῆς ἀτομικῆς ἢ πυρηνικῆς ἐνεργείας καὶ τῶν ἐκ τούτων κινδύνων, ἀλλὰ κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸ πρόβλημα τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς καλλιέργειας τοῦ «ἀτόμου-παιδὸς» καὶ τῆς πρεπούσης μορφώσεως αὐτοῦ.

2. Παριστάμεθα μάρτυρες τὸν τελευταῖον καιρὸν μιᾶς ἀκατασχέτου ροπῆς τῆς Νεότητος εἰς ἀποτίναξιν παντὸς χαλινοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει καὶ μόνον τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ πολυτίμου πράγματι ἀγαθοῦ τῆς Ἐλευθερίας! Ἄλλ' ὅποια πλάνη καὶ ὅποια σύγχυ-

σις καὶ ὅποια ἄγνοια τῆς σημασίας καὶ τῆς ἀξιολογίας τῆς Ἐλευθερίας! Ἐγγραφον καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῶν στήλῶν τούτων, ὅτι ἡ Ἐλευθερία εἶναι τὸ πολυτιμότερον ἀγαθόν, τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοθὲν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἰς δευτέραν μοῖραν τάσσονται πάντα τὰ λοιπὰ ἀγαθὰ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου! Ἐλευθερία! Ἐννοια καθ' ἑαυτὴν ἀπλή, ἀλλὰ ἐν τῇ περιεκτικότητι τῆς πολλὰ σημαίνουσα. Ἐξ οὗ καὶ ποικίλαι ἐρμηνεῖαι, αἱ δοθεῖσαι ὑπὸ τῶν σοφῶν καὶ αἱ διδόμεναι καὶ σήμερον ὑπὸ πολλῶν.

3. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ εἴπωμέν τινα περὶ Ἐλευθερίας διὰ νὰ διαγνώσωμεν, ἂν ἔχουν δίκαιον οἱ Νέοι τῆς ἐποχῆς μας, ἀπαιτοῦντες τὴν ἀχαλίνωτον Ἐλευθερίαν, μὲ μόνον αἰτιολογικὸν τὸ φυσικὸν ἀνθρώπινον αἶτημα νὰ ζῆ καὶ νὰ δρᾷ ἐλευθέρως. Προκαταβολικῶς λεχθήτω, ὅτι τὸ αἶτημα τῆς ἀχαλινώτου ἐλευθερίας δὲν προβάλλουν οἱ πλεῖστοι τῶν Νέων τῆς ἐποχῆς μας μόνον, ἀλλ' ὑποθάλπονται καὶ ὑπὸ τινων Νέων ἐπιστημόνων, παιδῶν πράγματι τὴν φρόνησιν, ἀναμασσόντων καινοφανῆ καὶ κενοφανῆ διδάγματα κοινωνικῶν θεωριῶν, πράγματι ἐπαναστατικῶν καὶ ἀνατρεπτικῶν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐν

«κοινωνία») βιούντων ἀνθρώπων. Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν ἐν πάσῃ περιεκτικότητι, τί τὰ σοφὰ πνεύματα τῆς Ἀρχαιότητος ἐπρέσβευον περὶ Ἐλευθερίας καὶ πῶς ἠξιολόγησε τὸ πολυτίμον τοῦτο δῶρον τοῦ ἀνθρώπου παρὰ τοῦ πανσόφου Θεοῦ ὁ Χριστιανισμός.

4. Καὶ ἐν πρώτοις ἄς ἴδωμεν τί ὁ μέγας Νοῦς τοῦ μεγίστου τῆς Ἀρχαιότητος φιλοσόφου, ἦτοι τοῦ Πλάτωνος, ἀποφαίνεται περὶ Ἐλευθερίας: «Ἐλευθερία, λέγει οὗτος, ἡ γεμονία βίου· αὐτοκράτεια ἐν ἑσπαντί· ἐξουσία τοῦ καθ' ἑαυτὸν ἐν βίῳ· ἀφειδία ἐν χρήσει καὶ ἐν κτήσει οὐσίας» (Πλάτ. Ὀροι 412δ). Ἄλλ' ὁ συντάκτης τοῦ ἔργου δὲν λησμονεῖ νὰ δώσῃ καὶ πληρέστερον ἐν ἠθικῇ ἐννοία ὀρισμὸν τῆς Ἐλευθερίας, εἰπὼν: «ἐλεύθερον τὸ ἄρχον ἐαυτοῦ» (Ὀροι 415α). Ὁ Ἀριστοτέλης πάλιν, μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐννοιῶν, ἄς ἀποδίδει εἰς τὸ πολὺσημον τῆς Ἐλευθερίας, μάλιστα ἐν τῷ χαρακτηρισμῷ τῆς πολιτικῆς Ἐλευθερίας, λέγει ὅτι αὕτη εἶναι «ἐλεύθερων καὶ ἴσων ἀρχῆ» (Πολιτ. Ι 2, σ. 1255 β 20). Ἀλλαχοῦ πάλιν ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι Ἐλευθερία εἶναι «τάξις, νόμος» (Πολιτ. ΙΙΙ, 11, σ. 1287α 18).

*

5. Δὲν εἶναι πρόθεσις ἡμῶν νὰ λεπτολογήσωμεν ἐπὶ τοῦ πολυσήμου τῆς ἐννοίας τῆς Ἐλευθερίας, τῆς τόσο στενῶς συνδεδεμένης μὲ τὴν ἐννοίαν τῆς Δημοκρατίας, ὅταν ὁ κρατῶν τῆς δημοσίας ζωῆς Λαὸς γνωρίζῃ νὰ «κρατῆ» καὶ τὴν Ἐλευθερίαν του ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς εὐνομίας καὶ τῆς ἰσοπολιτείας. Οὔτε ὁ χῶρος μᾶς ἐπιτρέπει, οὔτε καὶ ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ἡ διδομένη καὶ πολλαπλῶς ἐπισημαινομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων σοφῶν ἢ ἀκόμη καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων κοινωνιολόγων

ἐρμηνεία τοῦ πολυτίμου τούτου διὰ τὸν ἄνθρωπον ἀγαθοῦ τῆς Ἐλευθερίας. Ἐπισημαίνομεν ἀπλῶς τὸ πόσον νεωστὶ παρηρμηνεύθη καὶ ἡ ἀπλῆ ἐν τῇ οὐσίᾳ τῆς ἐννοια τῆς ἀνθρωπίνης Ἐλευθερίας!

6. Ἦδη ὁ σοφώτατος Πλάτων χαρακτηρίζει «πονηρὰν ἀναισχυντίαν τὴν διὰ τινος ἐλευθερίας ἀποτετολμημένην» πράξιν (Νόμ. ΙΙΙ, 701 α/β). Καὶ ὁ Ἴσοκράτης θεωρεῖ, ὅτι ἡ κακὴ ἀγωγὴ τοῦ πολίτου ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸ «ἡγεῖσθαι τὴν μὲν ἀκολασίαν δημοκρατίαν, τὴν δὲ παρανομίαν ἐλευθερίαν, τὴν δὲ παρρησίαν ἰσονομίαν τὴν δ' ἐξουσίαν τοῦ ταῦτα ποιεῖν εὐδαιμονίαν»! (Ἴσοκρ., 7,20). Καὶ ὁ Πλάτων, ἀποφθεγματικῶς ἀποφαινόμενος, καταλήγει λέγων: «Θεὸς δὲ ἀνθρώποις σώφροσι νόμος, ἄφροσι δὲ ἡδονή»! (Πολιτ. 355,α). Ὁ δὲ Διογένης ὁ Λαέρτιος «ἐλευθέρους» ἐχαρακτήρισε τοὺς σοφούς, «τοὺς δὲ φαύλους δούλους» (VII, 121). Καὶ προσθέτει: «Εἶναι γὰρ τὴν ἐλευθερίαν ἐξουσίαν αὐτοπραγίας, τὴν δὲ δουλείαν στέρησιν αὐτοπραγίας. Εἶναι δὲ καὶ ἄλλην δουλείαν τὴν ἐν ὑποτάξει, ἣ ἀντιτίθεται ἢ δεσποτεία, φαύλη οὖσα καὶ αὐτή». Ὁ ἄνθρωπος ἐν ἔχει ἀκώλυτον καὶ ἀνανάγκαστον: τὴν προαίρεσιν, λέγει ὁ Ἐπίκτητος: «Ἀνθρώπε, προαίρεσιν ἔχεις ἀκώλυτον φύσει καὶ ἀνανάγκαστον» (Ἐπικτ., Διατριβ. Ι, 1,12). Ἐπομένως, «...ἐὰν θέλῃς, ἐλεύθερος εἶ· ἐὰν θέλῃς», ἐφ' ὅσον ὅμως «πάντα κατὰ γνώμην ἔσται ἅμα τὴν σὴν καὶ τὴν τοῦ Θεοῦ» (Ἐπικτ., Διατρ. ΙΙ, 15,1)!

Ἄλλὰ θὰ συνεχίσωμεν!

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 87*

Περὶ ἐπαναφορᾶς ἐν ἰσχύϊ τοῦ Ν. 671/1943, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως αὐτοῦ καὶ ρυθμίσεως συναφῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσασμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἐπανατίθεται ἐν ἰσχύϊ ὁ Νόμος 671/1943 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὡς τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθη, τροποποιούμενος καὶ συμπληρούμενος, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἐπομένοις ὀριζόμενα.

Ἄρθρον 2

Ἡ συγκρότησις τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Ν. 671/1943 προβλεπομένης Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἄρχεται ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἀμφοτέρων τῶν πινάκων, ἤτοι τοῦ τε τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ τοιοῦτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου, ἀποκλειομένων ἐξ αὐτῶν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος τῶν Ἀρχιερέων τῶν διατελεσάντων κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1967 μέχρι τῆς 9 Ἰανουαρίου 1974 χρονικῶν διάστημα Συνοδικῶν ὑπὲρ τὴν πενταετίαν.

Ἄρθρον 3

Τὸ περὶ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας ἄρθρον 11 τοῦ Ν. 671/1943 καταργεῖται.

Ἄρθρον 4

Εἰς τὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ Ν. 671/1943 κατάλογον τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προστίθενται αἱ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου συσταθεῖσαι καὶ ὑφιστάμεναι Ἱεραὶ Μητροπόλεις.

Ἄρθρον 5

Ἡ παράγρ. 2 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Ν.Δ. 274/1974 «περὶ καθορισμοῦ τοῦ τρόπου ἐκλογῆς Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ρυθμίσεως ἐκκλησιαστικῶν τινῶν ζητημάτων», ἀντικαθίσταται ὡς κάτωθι:

«2. Δι' ἐκάστην ἔδραν ἐκλόγιμοι εἶναι πάντες οἱ ἐν καταλόγῳ καταρτιζόμενοι ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας περιλαμβανόμενοι Τитуλάριοι Μητροπολίται, οἱ Βοηθοὶ καὶ Τитуλάριοι Ἐπίσκοποι, οἱ καθ' οἰονδήποτε τρόπον σχολάζοντες Ἱεράρχαι καὶ οἱ Ἀρχιμανδρίται.»

Ἄρθρον 6

1. Καταργεῖται τὸ Ν.Δ. 126/1969 «περὶ Κα-

ταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἐξαιρέσει τῶν ἄρθρων 38 παρ. 8, 42 καὶ 46 αὐτοῦ. Πέραν τῶν τελευταίων τούτων διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ καὶ αἱ ἐν ἄρθροις 24 παρ. 4, 32 παρ. 2, 33 παρ. 2, 36 παρ. 3, 38 παρ. 4, 39 παρ. 2 καὶ 42 παρ. 3, 5 καὶ 7 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐξουσιοδοτήσεις, τῶν διὰ τῶν διατηρουμένων τούτων διατάξεων παρεχομένων τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἱεραρχίας ἀρμοδιότητων ρυθμίσεως, περιεχομένων ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος εἰς τὴν Διαρκῆ Ἱεράν Σύνοδον.

2. Οἱ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὡς ἄνω ἐξουσιοδοτικῶν διατάξεων ἐκδοθέντες μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου Κανονισμοὶ καὶ Κανονιστικαὶ διατάξεις διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ.

Ἄρθρον 7

1. Παρὰ τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν καὶ ἐκάστη Ἱερᾷ Μητροπόλει συνιστᾶται Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, ὡς Προέδρου, ἐνὸς δικαστικοῦ λειτουργοῦ, ὀριζομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ παρ' ᾧ τελεῖ Δικαστηρίου, τοῦ Δημοσίου Ταμείου καὶ ἐνὸς ἐφημερίου καὶ ἐνὸς ἐκκλησιαστικοῦ Συμβούλου, ὀριζομένου μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των παρὰ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου. Ὁ αὐτὸς Ἱεράρχης ὀρίζει καὶ τὸν γραμματεῖα τοῦ Συμβουλίου.

2. Εἰς ἅς ἔδρας Μητροπόλεων δὲν ἔδρευεῖ Δημόσιον Ταμεῖον τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου μετέχει ἀντ' αὐτοῦ ἕτερος δημόσιος ὑπάλληλος ὀριζόμενος ἐλευθέρως μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ἱεράρχου.

3. Δι' ἀποφάσεων τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, καθορίζονται αἱ ἀρμοδιότητες καὶ ὁ τρόπος τῆς λειτουργίας τῶν Μητροπολιτικῶν Συμβουλίων καὶ πᾶσα σχετικὴ λεπτομέρεια.

Ἄρθρον 8

1. Εἰς τὸ Κεντρικὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ΟΔΔΕΠ περιέρχονται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἅπασαι αἱ ἀρμοδιότητες τῆς μέχρι τοῦδε ὑφισταμένης Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς.

2. Τὸ ὡς ἄνω Κεντρικὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον συγκροτεῖται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος:

α) Ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ὡς Προέδρου καὶ

β) Ἐκ δύο (2) Μητροπολιτῶν καὶ τεσσάρων (4) λαϊκῶν ὀριζομένων μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς μελῶν.

3. Ἡ θητεία τῶν ὡς ἄνω μελῶν εἶναι ἐκάστοτε ἐνιαυσία.

Ἄρθρον 9

1. Καταργεῖται ὁ Α.Ν. 214/1967, «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Νόμου 5383/

* Βλέπε διόρθωσιν τοῦ παρόντος Ν. Δ. εἰς τὴν σελ. 452 τῆς «Ἐκκλησίας» συμφώνως τῷ ὑπ' ἀριθ. 305 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τεύχος Α' 14/10/1974.

1932, «περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας», ἐπανατίθεται δὲ ἐν ἰσχύϊ ὁ Ν. 5383/1932 «περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας» κατὰ πάσας αὐτοῦ τὰς διατάξεις.

2. Οἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ καταργουμένου Α.Ν. 214/1967 καταδικασθέντες ἔχουν δικαίωμα ἀσκήσεως ἐφέσεως κατὰ τῶν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος.

3. Ἐκ τούτων οἱ μὲν Ἀρχιερεῖς δικάζονται ὑπὸ τοῦ Δευτεροβαθμίου δι' Ἀρχιερεῖς Δικαστηρίου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 5383/1932, οἱ δὲ λοιποὶ κληρικοὶ καὶ μοναχοὶ ὑφ' ὀλοκλήρου τῆς Δ.Ι.Σ. λειτουργοῦσης ὡς δικαστηρίου δευτέρου βαθμοῦ, καὶ εὐρισκομένης ἐν ἀπαρτίᾳ παρισταμένων ἑπτὰ τοῦλάχιστον μελῶν.

4. Ἐπὶ ἰσοψηφίας ἐπικρατεῖ κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἡ ἐπιεικεστέρα διὰ τὸν κατηγορούμενον γνώμη.

Ἄρθρον 10

Οἱ κληρικοὶ ἐξέρχονται τῶν ὀρίων τοῦ Κράτους τῆς ἀδείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἄρθρον 11

1. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων συνιστᾶται μικτὴ ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη:

α. Ἐκ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὡς Προέδρου.

β. Ἐκ τεσσάρων Ἀρχιερέων καὶ δύο Θεολόγων Ἐφημερίων, ὀριζομένων μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου.

γ. Ἐκ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ὁρησκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων.

δ. Ἐκ δύο νομομαθῶν εἰδικῶν εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ θέματα, ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων.

Τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης, ἀπόντα ἢ κωλυόμενον, ἀναπληροῖ ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης ἐκ τῶν Ἀρχιερατικῶν μελῶν αὐτῆς.

Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς ὀρίζεται ὁ ἀσκῶν χρέη Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

2. Ἔργον τῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι ἡ σύνταξις ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς συγκροτήσεώς της σχεδίου Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ ἐγκρινόμενον ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας παραπέμπεται εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Παιδείας πρὸς ἐπιψήφισιν καὶ θέλει ψηφισθῆ, εἴτε κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἀρθροῦ 10 παρ. 1 τῆς Συντακτικῆς Πράξεως τῆς 1ης Αὐγούστου 1974, εἴτε ὑπὸ τῆς Βουλῆς κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 57 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος προβλεπομένην εἰδικὴν διαδικασίαν.

Ἄρθρον 12

Ὡς ἀφετηρία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 3 ἐδάφ. β' τοῦ Νόμου 671/1943 λαμβά-

νεται ὁ χρόνος τῆς τελευταίας τακτικῆς συγκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἄρθρον 13

1. Διὰ Προεδρικοῦ Διατάγματος, ἐκδιδόμενον μετὰ γνώμην τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ συγκολληθῆσιν τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων Ὑπουργοῦ, δύνανται νὰ συσταθῶσι νέαι Ἱεραὶ Μητροπόλεις, ἐὰν ὁ πληθυσμὸς τῶν ἐξ ὧν ἀποσπῶνται Μητροπόλεων ὑπερβαίῃ τὰς 200.000 κατοίκων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τελευταίας ἀπογραφῆς. Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος ἀρθροῦ, ὡς Μητρόπολις λογίζεται καὶ ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν.

Ἄρθρον 14

Ἀναστέλλεται διὰ χρονικὸν διάστημα ἐξ μηνῶν, μὴ δυνάμενον νὰ συντηθῆ διὰ Π.Δ. ἐκδιδόμενον προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων, ἡ ἰσχὺς τῶν ἀρθρῶν 6 παρ. 5, 14, 15, 16, 17, 18, 19 καὶ 20 τοῦ Νόμου 671/1943.

Ἄρθρον 15

Ἡ θητεία τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων τῶν Ἱερῶν Ἐνοριακῶν Ναῶν, Ἐκκλησιαστικῶν Ὁργανισμῶν, Ἰδρυμάτων καὶ Προσκυνημάτων, κηρύσσεται λήξασα, διορίζονται δὲ ἐκ νέου τοιαῦτα δι' ἀποφάσεως τῶν πρὸς τοῦτο ἀρμοδίων ὀργάνων. Μέχρι τοῦ διορισμοῦ κατὰ τ' ἀνωτέρω νέων Συμβουλίων τὰ ὑφιστάμενα τοιαῦτα ἐξακολουθοῦν τὸ ἔργον αὐτῶν.

Ἄρθρον 16

Ὁ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος παραιτούμενος τοῦ Ὁρόνου, δύνανται, ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐντὸς δέκα μηνῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νὰ ἀναλαμβάνη τὴν διαποιμάνσιν τῆς ἐξ ἧς ἐξελέγη Ἱ. Μητροπόλεως, ἐφ' ὅσον αὕτη χηρεῦει ἢ καὶ ἄλλης οἰασ-δήποτε χηρευούσης Ἱ. Μητροπόλεως, φέρων πρὸς τῷ τίτλῳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πρῶν Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ τὸν τοιοῦτον τοῦ Προέδρου τῆς ὡς εἴρηται Ἱ. Μητροπόλεως.

Ἄρθρον 17

Συμβάσεις συναφθεῖσαι κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 38/1973 Κανονιστικῆς διατάξεως, περὶ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονιστικῆς διατάξεως περὶ Κεντρικῆς καὶ Περιφερειακῆς Διοικήσεως τοῦ ΟΔΔΕΠ μετὰξὺ τοῦ ΟΔΔΕΠ καὶ Δικηγόρων καὶ ἐξαρτῶσαι τὴν ἀμοιβὴν τῶν τελευταίων ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς δίκης, κηρύσσονται δυνάμει τοῦ παρόντος ἐξ ὑπαρχῆς ἄκυροι, οὐδεμία δὲ ἀμοιβὴ ἢ ἀποζημίωσις ἐν γένει ὀφείλεται δι' οἰανδήποτε γενομένην βάσει τούτων ἐνέργειαν.

Ἄρθρον 18

Πᾶσα διάταξις γενικὴ ἢ εἰδικὴ ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα Νόμον καταργεῖται.

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΝΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Τὴν 13ην Ἰουλίου ἐ.ξ. ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξελέξατο, ψήφοις κανονικαῖς, τῇ ἐπικλήσει τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, Μητροπολίτην τῆς ἀκριτικῆς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως καὶ Σαμοθράκης τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμ. κ. Ἀνθιμον Ρούσσαν.

Ἡ χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως καὶ Σαμοθράκης κ. Ἀνθιμου ἐγένετο τὴν Κυριακὴν 14ην Ἰουλίου εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Βασιλείου, τῆς ὁδοῦ Μετσόβου Ἀθηνῶν, προεξάρχωντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θήρας κ. Γαβριήλ καὶ συλλειτουργούντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Γυθείου κ. Σωτηρίου, Δράμας κ. Διονυσίου καὶ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Ἀγαθονίκου. Παρευρέθησαν ὡσαύτως οἱ Σεβ. Μητροπολίται Κοζάνης κ. Διονύσιος, Μαντινείας κ. Θεόκλητος, Ρόδου κ. Σπυρίδων, Καρπάθου κ. Ἀπόστολος, Καισαριανῆς κ. Γεώργιος, ὁ Ἐπίσκοπος Ἀνδρούσης κ. Ἀναστάσιος, ὁ κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν καθηγητῆς κ. Εὐάγγελος Θεοδώρου, πολλοὶ κληρικοί καὶ πλήθη πιστῶν.

Ἄρθρον 19

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἀρχέται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 3 Ὀκτωβρίου 1974

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΦΑΙΔΩΝ ΓΚΙΖΙΚΗΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

ΓΕΩΡΓ. ΡΑΛΛΗΣ, ΧΡΙΣΤΟΦ. ΣΤΡΑΤΟΣ, ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ΣΟΛΩΝ ΓΚΙΚΑΣ, ΚΩΝΣΤ. ΤΣΑΤΣΟΣ, ΝΙΚΟΛ. ΛΟΥΡΟΣ, ΙΩΑΝ. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ, ΔΗΜΗΤΡ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ, ΧΑΡΑΛ. ΠΡΩΤΟΠΑΠΠΑΣ, ΑΘΑΝ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΩΝΣΤ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ, ΑΝΔΡ. ΚΟΚΚΕΒΗΣ, ΓΕΩΡΓ. ΑΛΕΞ. ΜΑΓΚΑΚΗΣ, ΓΕΩΡΓ. ΜΥΛΩΝΑΣ, ΙΩΑΝ. ΜΗΝΑΙΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 3 Ὀκτωβρίου 1974

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Προσφωνῶν τὸν ἐψηφισμένον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θήρας κ. Γαβριήλ εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς.

Θεοφιλέστατε,

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῇ Χάριτι τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ψήφοις κανονικαῖς, σὲ ἐξελέξατο χθὲς Μητροπολίτην τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, καὶ σήμερον διὰ χειρῶν ἐμοῦ καὶ τῶν συλλειτουργούντων ἡμῖν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων σὲ καλεῖ, ἵνα λάβῃς τὸν τρίτον τῆς ἱερωσύνης βαθμόν. Ἡμεῖς οἱ συνιερογούντες καὶ οἱ συμπροσευχόμενοι ἀρχιερεῖς, οἱ ἱερεῖς καὶ τὸ εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ θὰ κλίνωμεν εὐλαβῶς τὰ γόνατα καὶ θερμῆν θὰ ἀναπέμψωμεν ἱκεσίαν, ἵνα τὸ Πανάγιον Πνεῦμα σὲ ἐπισκιάσῃ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην καὶ ἵνα σοῦ χάριση ὄλον τὸν πλοῦτον τῶν δωρεῶν Του, ὥστε νὰ καταστής ἱκανὸς νὰ ἀνταποκριθῆς εἰς τὴν νέαν ὑψηλὴν διακονίαν σου.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σὲ καθιστᾷ σήμερον Ἐπίσκοπον αὐτῆς καὶ σὲ ἀποστέλλει, ἵνα διακονήσῃς εἰς μίαν ἀκριτικὴν Μητρόπολιν τῆς ἡρωϊκῆς Θράκης. Κύριον ἔργον σου θὰ εἶναι ἡ σωτηρία ψυχῶν καὶ ἡ δόξα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του. Σοῦ ὑπομιμνήσκω κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «Δεῖ γὰρ τὸν ἐπίσκοπον εἶναι... φιλόξενον, φιλάγαθον, σώφρονα, δίκαιον, ὅσιον, ἐγκρατῆ, ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν κοινῶν λόγων, ἵνα δυνατὸς ἦ καὶ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαίνουσῃ καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν» (Τίτ. α', 8). Ἡ ἐποχὴ μας εἶναι δύσκολη καὶ ἀντιφατικὴ. Τὸ ἔργον σου θὰ εἶναι ἐπίπονον καὶ τραχὺ· ἀλλὰ μὴ ἀποκάμῃς· ὅταν ὁ ἐργάτης τοῦ Ἐδαγγελίου καταβάλλῃ ἀπάσας τὰς δυνάμεις του διὰ τὸν εὐαγγελισμόν τῶν πιστῶν, τότε ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἀναπληροῖ τὰς ἐλλείψεις καὶ ἐνδυναμώνει τὸν τίμιον ποιμένα, διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον του.

Ἐχομεν βεβαίαν τὴν πίστιν, ὅτι μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Θεοῦ σὺ θὰ ἐπιτύχῃς εἰς τὸ ἔργον σου. Ἡ πίστις αὐτὴ στηρίζεται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ἔχει προικίσει μὲ πολλὰ χαρίσματα. Εἶναι κοινὴ ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις, ὅτι σπανίως στέλεχος τῆς Ἐκκλησίας κατάρθωσεν ἐντὸς μιᾶς δεκαετίας νὰ ἐπιτελέσῃ ἕνα τόσον μέγα πνευματικὸν καὶ διοικητικὸν ἔργον ἐντὸς αὐτῆς. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν σου ὡς Κατηχητοῦ καὶ λαϊκοῦ ἱεροκήρυκος, εὐθὺς μετὰ τὴν εἰς διάκονον καὶ προεσβύτερον χειροτονίαν σου καὶ ἐνῶ ἀκό-

μη ὑπερέτεις εἰς τὴν Μέσσην ἐκπαίδευσιν ὡς φιλόλογος καθηγητής, ἀναλαμβάνεις τὴν σύνταξιν τῆς «Φωνῆς Κυρίου», τὴν ὁποίαν κρατεῖς ἐπὶ μίαν ἑξαετίαν. Τὰ προφορικὰ καὶ γραπτὰ κηρύγματα σου, τὸ ἐκκλησιαστικὸν φρόνημά σου καὶ ὁ ὑποδειγματικὸς βίος σου, ὠδήγησαν τοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπευθύνους, διὰ τὰ σοῦ ἀναθέσουν, κατὰ σειράν, εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Θεοῦ Κηρύγματος, τὴν Διεύθυνσιν τοῦ φοιτητικοῦ Θεολογικοῦ Οἰκονομείου, τὴν Διεύθυνσιν καὶ Γραμματεῖαν Τύπου, τὴν εὐθύνην τῶν ἐκδόσεων, τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Τυπογραφείου, τὸν ἐορτασμὸν τῆς Ἐθνικῆς 150ετηρίδος καὶ τέλος τὴν διεύθυνσιν ὅλων τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ὑπῆρξες ὄντως ὁ ἀκάματος ἐργάτης, ἡ διακρινομένη προσωπικότης εἰς ὁλόκληρον τὸ ἐκκλησιαστικὸν κτίριον τῆς ὁδοῦ Ἰω. Γενναδίου 14. Παρὰ τὴν ἑργασίαν σου εἰς τὸν Ἱερόν τοῦτον Ναὸν μαρτυρεῖται ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς ἐνορίτας. Αἱ ὑποδειγματικαὶ λειτουργίαι, τὰ ἐποικοδομητικὰ κηρύγματα ἐπὶ ἐνεαετίαν ἀνευ διακοπῆς καὶ ἡ ἱερὰ ἐξομολόγησις ἀνέδειξαν τὴν Ἐκκλησίαν αὐτὴν πραγματικὸν πνευματικὸν κέντρον. Οὕτως ἐξηγεῖται ἡ ἰδιαιτέρας ἐπιτυχῆς ἐργασία σου ἐν μέσῳ τῆς νεότητος. Μνηθῆται καὶ μαθητῆραι, φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριά σου καὶ πλείστοι νέοι ἐπιστήμονες, πολλοὺς τῶν ὁποίων καὶ ἡμεῖς ἐγνωρίσαμεν, εἶναι τὰ πνευματικὰ ἀναστήματά σου, ὁ καρπὸς τῆς ἐργασίας σου εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου. Ὅφειλό μοι ἐπίσης νὰ ὁμολογήσω τὸ συγγραφικὸν τάλαντόν σου, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔδωκε μίαν σειράν ἐποικοδομητικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων, γνωστῶν εἰς τοὺς πνευματικὸς κύκλους.

Θεοφιλέστατε,

Ὁ Θεὸς μοῦ ἔδωκε τὴν ἰδιαιτέραν χαρὰν καὶ τιμὴν νὰ σὲ χειροτονήσω διάκονον καὶ πρεσβύτερον. Σήμερον ἡ χαρὰ ὁλοκληροῦται καὶ ἡ τιμὴ ἀξιάρεται. Ἐδχαριστῶ τῷ Κυρίῳ, ὅτι με ἀξιῶνει μετὰ τῶν λοιπῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν διὰ τῆς ἐπιτελέσεως τοῦ Παγαίου Πνεύματος, νὰ σὲ χειροτονήσωμεν Ἐπίσκοπον. Τιμὴν καὶ ἱκανοποίησιν ἀποτελεῖ ὡσαύτως τὸ γεγονός ὅτι ἀναχωρεῖς μετ' ὀλίγον, εἰς κρίσιμωτάτας διὰ τὸ Ἔθνος στιγμὰς, διὰ τὴν κληρωθεῖσάν σοι ἀκριτικὴν Μητρόπολιν Ἀλεξανδρουπόλεως, ἡ ὁποία καλύπτει μέγα μέρος τῶν συνόρων τῆς πατρίδος μας πρὸς τὴν Τουρκίαν. Ἡ ἀκριτικὴ αὐτὴ περιοχὴ καὶ ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας, ἀλλὰ καὶ πάντοτε ἔχει ἀνάγκην πολλῶν θυσιῶν τοῦ ποιμένου τῆς («Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ») (Β' Τιμ. β', 3). Κατὰ τὴν ἀσκήσιν τῶν ποιμαντικῶν καθηκόντων σου, εἰς πᾶσαν ἄραν καὶ στιγμὴν ὡς ποιμὴν καλὸς θέτων τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ τῶν προβάτων ἀδίκα δικαιοσύνην, εὐσεβείαν, πίστιν, ἀγάπην, ὑπομονήν, πραότητα· ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως· ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, εἰς ἣν καὶ ἐκλήθης καὶ ὁμολόγησας τὴν καλὴν ὁμολογίαν ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων») (Β' Τιμ. στ', 11). Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογῇ καὶ νὰ σὲ ἐνισχύῃ ἐν παντί.

Εἰς τὴν προσφώνησιν ταύτην τοῦ Σεβασμιωτάτου ἁγίου Θήρας ὁ ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε Γέροντά μου,
Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
Τίμιον Πρεσβύτεριον,
Ἀδελφοί μου,

Ὑμῶν δοξολογίας καὶ προσευχῆν εὐχαριστίας ἀναπέμψω πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, διότι σήμερον ἐνώπιον πληθούσης Ἐκκλησίας με ἀξιῶνει, ἐν τῷ ἀπειρῷ ἔλεει Του, νὰ λάβω τὸν τρίτον τῆς ἱερωσύνης βαθμόν. Εἴθισται εἰς στιγμὰς, ὡς ἡ παρούσα, οἱ ὁμιλῆται νὰ χρησιμοποιοῦν ἐπίσημα ἀπὸ χειρογράφων κείμενα, διὰ νὰ εἴπωσι τὰ προσήκοντα. Ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως, ἐπειδὴ ἐπὶ ὁλόκληρον ἐνεαετίαν κηρύσσω ἀδιαλείπτως τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Ἱερόν τοῦτον Ναόν, νὰ συνεχίσω καὶ σήμερον τὴν συνήθειάν μου, καὶ ἀνευ χειρογράφων νὰ ἐκφράσω ὅλον τὸν πλοῦτον τῶν συναισθημάτων, τὰ ὁποῖα πλημμυρίζουν τὴν ἱερατικὴν καρδίαν μου.

Ἐδρίσκομαι διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ μεθ' ὅσης ἐν ἐμοὶ δυνάμει, ἐν βαθείᾳ συναισθήσει τοῦ ὑπὲρ ἐμοῦ τελομένου ἱεροῦ μυστηρίου. Βαθυτέρα εἶναι καὶ ἡ συναίσθησις τῆς ἀναξιότητός μου διὰ μίαν τοιαύτην τιμὴν καὶ δὲν δύναμαι, εἰ μὴ νὰ ἐπαναλάβω τὸν λόγον τοῦ ἱεροῦ Ἀποστόλου Παύλου «ἠλέηθην, ἵνα ἐν ἐμοὶ πρῶτον ἐνδείξηται Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν πᾶσαν μακροθυμίαν, πρὸς ὑποτύπωσιν τῶν μελλόντων πιστεῦειν ἐπ' αὐτῷ εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Α' Τιμ. α', 16). Ἐνώπιον μιᾶς τοιαύτης τοῦ Κυρίου πρὸς ἐμὲ ἀγάπης καὶ συγκαταβάσεως ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς καρδίας μου ἀναφωνῶ· «Τῷ βασιλεῖ τῶν αἰώνων, ἀφάρτω, ἀοράτῳ, μόνῳ σοφῷ Θεῷ, τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν» (Α' Τιμ. α', 17).

Ἡ μέχρι τοῦδε διακονία μου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐξ ἐπόψεως φρονήματος καὶ τρόπου ἐργασίας μου παρέχει τὰς βάσεις διὰ νὰ συνεχίσω μετὰ μειζονος ζήλου τὴν ταπεινὴν πρὸς δόξαν Χριστοῦ καὶ σωτηρίαν ψυχῶν προσπάθειάν μου. Προσπαθῶ νὰ ἔχω σαφὴ ἀντίληψιν τῆς συγχρόνου ἀντιφατικῆς πραγματικότητος καὶ τελῶ ἐν γνώσει τῶν δυσχερειῶν, τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζει σήμερον ὁ Ἐπίσκοπος ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου του. Ἡ ἀμαρτία εἶναι πολλή. Ἡ ἠθικὴ ἀδιαφορία τῶν πολλῶν ἐκδηλος. Τὸ κοσμικὸν φρόνημα τῶν ἀνθρώπων ἔντονον. Ἡ ἀπειλή τῶν αἰρέσεων ἰσχυρά. Τὰ διοικητικὰ προβλήματα δυσεπίλυτα καὶ προσέτι, αἱ ἔθνικαὶ περιστάσεις κρίσιμοι. Διὰ τοῦτο περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε «δεῖ τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν... ἐπιεικῆ, ἄμαχον, ἀφιλάργυρον» (Α' Τιμ. γ', 2).

Διὰ ταῦτα, δεήθητε τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοῦ, Σεβασμιώτατοι καὶ εὐσεβεῖς πλήρωμα τοῦ ἱεροῦ τοῦτου Ναοῦ, ἵνα Ἐκεῖνος με ἐπισκιάσῃ διὰ τῆς Χάριτος

† Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως
κ. Ἄ ν θ ι μ ο ς

Του καὶ ἀναδειχθῶ ἄξιος εἰς τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ νέαν διακονίαν μου. Θεωρῶ ὑποχρέωσίν μου κατὰ τὴν ὥραν ταύτην νὰ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πρῶτον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Σεραφεῖμ καὶ τοὺς Σεβασμιώτατους Ἀρχιερεῖς, μέλη Ἀδτιῆς, οἵτινες με ἐτίμησαν διὰ τῆς ψήφου των καὶ με ἐξέλεξαν Ἐπίσκοπον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ' ὅλος ἰδιαίτερός ἀποτελεῖ δι' ἐμὲ καθήκον νὰ ἐκφράσω τὴν βαθεῖαν ἐγγνωμοσύνην μου πρὸς ὑμᾶς, Σεβασμιώτατε Ἅγιε Θήρας, δι' ὅλην τὴν πρὸς ἐμὲ ἐπὶ ἔτη πολλὰ ἐπιδειχθεῖσαν πατρικὴν ἀγάπην σας. Σὰς ἐγνώρισα, θεία ἐπινεύσει, καὶ σὰς ἐθεώρησα ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς πνευματικὸν πατέρα μου, τῆς πατρότητος ταύτης ἐπικυρωθείσης διὰ τῆς διὰ τῶν τιμίων χειρῶν σας χειροτονίας εἰς τοὺς βαθμοὺς τοῦ διακόνου καὶ τοῦ πρεσβυτέρου, καὶ σήμερον τοῦ Ἐπισκόπου. Ἡ ταπεινώσις σας, ἡ σωφροσύνη σας, ἡ εἰρήνη σας, τὸ καλοκάγαθον τῆς καρδίας σας, ἡ ἀγάπη σας, ἡ εὐγένειά σας, τὸ ἐκκλησιαστικὸν φρόνημά σας καὶ ὁ ὑποδειγματικὸς βίος σας, ἀπετέλεσαν δι' ἐμὲ διαρκὲς μάθημα ἱερατικοῦ ἥθους. Σὰς εὐχαριστῶ καὶ σὰς ἐγγνωμονῶ δι' ὅλα.

Ἄλλ' ὡς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πολλάκις ἄλλοτε συνέβη, οὕτω καὶ εἰς τοὺς συγχρόνους καιροὺς, εἶναι γνωστὴ εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους ἢ ξυνωρὶς τῶν Κοζάνης Διονυσίου καὶ Θήρας Γαβριήλ Ἀρχιερέων, ἧτις πολλὰ εἰς τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν προσφέρει.

Ἐντεῦθεν καὶ ἀγῶ, λαϊκὸς ἔτι ὢν, εἶχον τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ συνδεθῶ διὰ στενοτάτων πνευματικῶν δεσμῶν μετὰ τοῦ Σεβ. Κοζάνης, ὅστις συμπροσεύχεται κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι. Ὁ τόσον γνωστός διὰ τὴν θεολογικὴν σοφίαν του καὶ τὴν πατερικὴν σκέψιν του Σεβ. Κοζάνης κ. Διονύσιος εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ ἐν ἐμοὶ ἐκκλησιαστικῶς φρονεῖν καὶ τοῦ θεολογικῶς σκέπτεσθαι. Διὰ πάντα ταῦτα πολλὴν ὀφείλω ἐγγνωμοσύνην πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον, ἔτι δέ, διότι διὰ τοῦ ὑποδειγματικοῦ λειτουργικοῦ ἥθους του με κατέστησε κοινωνὸν τῆς χαρᾶς τοῦ ζῆν εἰς τὸν χῶρον τῆς λατρείας τῆς Ἐκκλησίας μας. Διὰ τὸν ἅγιον Κοζάνης οὕτως περιγράφεται ἡ ὅλη συγκρότησις ἐνὸς κληρικοῦ θεολόγου ὀρθοδόξως θεολογεῖν, ἐκκλησιαστικῶς σκέπτεσθαι καὶ ἱερατικῶς ζῆν. Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου ἀπὸ καρδίας, διότι μοῦ ἐ χάρισε τὴν ἀναστροφὴν καὶ τὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν Σεβ. Κοζάνης Διονυσίου καὶ Θήρας Γαβριήλ. Τοὺς συλλειτουργοῦντας Σεβασμ. Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι συνεχομένους εὐχαριστῶ διὰ τὴν πνευματικὴν συμπαράστασίν των κατὰ τὴν παρούσαν ὥραν. Εὐχαριστίας ὀφείλω καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ πολλοὺς καὶ πολυτίμους συνεργάτας μου, οἱ ὅποιοι τὰ μέγιστα με ἐβοήθησαν κατὰ τὰς ἐκεῖ ἐπὶ ὀκταετίαν προσφερθείσας ὑπηρεσίας μου, αἱ ὁποῖαι ἀπήτησαν τὴν καταβολὴν πολλῶν πνευματικῶν καὶ σωματικῶν δυνάμεων. Τέλος ὁμολογῶ, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, ὁ ἐλεήσας καὶ εὐλογήσας με πλουσίως, μοῦ ἔδωκε τὴν μεγάλην χαρὰν νὰ διακονήσω εἰς τὸν Ἱερὸν τοῦτον Ναὸν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ἐπὶ ἐννέα ἔτη· νὰ λειτουργῶ καὶ ὀμιλῶ καὶ νὰ ἐξομολογῶ ἄνευ διακοπῆς. Τοὺς καρποὺς τοὺς γνωρίζει ὁ Θεός. Ἐγὼ τοῦτο μόνον θέλω νὰ εἶπω· πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς συνεργημένους μου, τοὺς εὐλαβεῖς ἐπιτρόπους, πρὸς ὅλους τοὺς συνεργάτας μου καὶ τὸ φιλακόλουθον καὶ εὐσεβέστατον πλήρωμα τῆς ἐνορίας ταύτης ἐκφράζω ἕνα πηγαῖον καὶ εὐλικρινὲς εὐχαριστῶ. Ἀγαπητοὶ μου, τὸν Ἅγιον Βασιλείου καὶ σὰς ὅλους οὐδέποτε θὰ σὰς λησμονήσω.

Καὶ νῦν ὁ νοῦς μου στρέφεται πρὸς τὴν λαχοῦσάν μοι Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἀλεξανδρουπόλεως. Ἐνας εὐλαβὴς καὶ εὐγενὴς λαός, προσδεδεμένος εἰς τὰς παραδόσεις, ἄγρυπνος φύλαξ τῶν συνόρων μας με ἀναμένει. Θὰ ἀγωνισθῶ νὰ προσφέρω τὰ πάντα διὰ τὴν πνευματικὴν οἰκοδομήν του. Ὁ τροῦλλος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως προσβλέπει με νοσταλγίαν πρὸς τὴν Βασιλευσσαν Πόλιν. Τίς οἶδε τί ὁ Θεός ἐπιφυλάσσει εἰς τὸ ἔθνος μας, ἐὰν μείνῃ θεοσεβές; Σεβασμιώτατοι, τίμιον πρεσβυτέριον, εὐλαβέστατον ἐκκλησίασμα, σὰς παρακαλῶ ἅπαξ ἔτι. Συνενώσατε τὰς προσευχὰς σας πρὸς τὸν ἐν Τριᾷδι Θεὸν ἡμῶν ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου δούλου Του. Καὶ ἵνα κατὰ Ἱγνᾶτιον εἶπω, (λιτανεύσατε τὸν Χριστὸν ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα τῷ Θεῷ θυσία εὐρεθῶ... οὐδέν μοι ὠφελήσει τὰ τετραπὰ τοῦ κόσμου· καλὸν μοι ἀποθανεῖν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν· ἐκείνον ζητῶ, τὸν ὑπὲρ ἡμῶν παθόντα· ἐκείνον θέλω, τὸν δι' ἡμᾶς ἀναστάντα). Ἀδελφοὶ μου Χριστιανοὶ τῆς Ἀλε-

ξανδρουπόλεως, «*λιαν ἐκκέχουμαι ἀγαπῶν ὑμᾶς, καὶ ὑπεραγαλλόμενος ἀσφαλίζομαι ὑμᾶς φοβοῦμαι, ἀλλ' ἢ προσευχὴ ὑμῶν εἰς Θεὸν με ἀπαρτίσει, ἵνα ἐν ᾧ κλήρω ἡλεήθην ἐπιτύχω*» (Ἱγνάτιος).

Βιογραφικὸν σημεῖωμα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμου.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμος (κατὰ κόσμον Διονύσιος) Ρούσσας ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1934 εἰς τὴν Σαλμώνην Πύργου Ἡλείας, ἐκ πατρὸς γαιοκτήμονος καὶ ἐκ μητρὸς διδασκαλίσσης. Ἐπεράτωσε τὰς ἐγκυκλίους καὶ γυμνασιακὰς σπουδὰς εἰς τὸν Πύργον Ἡλείας, καὶ ἐν ἔτει 1952 ἐπέτυχε κερωρισμένως εἰς τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις τῆς Φιλοσοφικῆς καὶ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἐγγραφεῖς εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν ἔλαβε τὸ πτυχίον αὐτῆς ἐν ἔτει 1957. Καταταγεῖς εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ καὶ ὀνομασθεὶς ἐφεδρος ἀνθυποσημαγὸς τῆς Ἀεροπορίας μας, ὑπηρέτησεν ἐπὶ τριάκοντα καὶ ἕνα μῆνας. Κατὰ τὸ ἔτος 1958 ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, λαβὼν τὸ πτυχίον αὐτῆς ἐν ἔτει 1963. Ἦδη ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους 1959 ὑπηρετεῖ ὡς Φιλόλογος Καθηγητὴς εἰς τὸν Ἐκπαιδευτικὸν Ὄργανισμὸν τῆς «Ἑλληνικῆς Παιδείας», χρηματίσας καὶ Διευθυντὴς τῆς πρώτης βαθμίδος τοῦ Γυμνασίου αὐτῆς.

Εἰς τὴν ἱεραποστολικὴν ἐργασίαν ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἀνθίμος ἐπεδόθη ἀπὸ τῶν πρώτων φοιτητικῶν χρόνων του ὡς βασικὸν στέλεχος τῆς χριστιανικῆς φοιτητικῆς κινήσεως, ὡς Κατηχητῆς, Ὁμαδάρχης καὶ ἱεροκήρυξ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1962. Εἰς τὴν Νίκαιαν Πειραιῶς, εἰς τὴν Χρυσοσηπταετιῶσαν τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, εἰς τὸν Ἅγιον Λουκᾶν Πατησίων καὶ εἰς τὸν Ἅγιον Στυλιανὸν Γκύζη, ἐνθυμοῦνται οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ τὴν κατηχητικὴν καὶ κηρυκτικὴν ἐργασίαν του. Ἐν ἔτει 1964 καὶ ἐνῶ εἰσέτι ὑπηρετεῖ ὡς καθηγητῆς, ἐδέχθη τὸν πρῶτον τῆς ἱερωσύνης βαθμὸν διὰ τῶν τιμῶν χειρῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θήρας κ. Γαβριήλ, συμμαρτυρήσαντος τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Χριστοδούλου Παπαγιάννη, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Λουκᾶ Πατησίων. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἔτους 1965 ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος καὶ ἐχειροθετήθη Ἀρχιμανδρίτης εἰς τὸν αὐτὸν Ἱερὸν Ναὸν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Θήρας κ. Γαβριήλ.

Ὡς Ἀρχιμανδρίτης ὑπηρέτησεν ἐπ' ὀλίγους μῆνας εἰς τὸν Ἅγιον Στυλιανὸν Γκύζη καὶ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1965 τοποθετεῖται Προϊστάμενος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Βασιλείου τῆς ὁδοῦ Μετσόβου. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἀνατίθεται εἰς τὸν τότε Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀνθίμον ἢ σύνταξις τοῦ φυλλαδίου τῆς «Φωνῆς Κυρίου», τὴν ὁποίαν συνέτασεν ἕκτοτε ἐπὶ ἕξ συνεχῆ ἔτη. Παραιτηθεὶς ἐν ἔτει 1966 τῆς θέσεώς του ὡς Καθηγητοῦ τοποθετεῖται, ἐπὶ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Χατζησταύρου, Διευθυντῆς Θείου Κηρύγματος παρά τῆ Ἀποστολικῆ Διακονίᾳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1967 καὶ μέχρι τῆς εἰς Ἐπίσκοπον προαγωγῆς του ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀνθίμος Ρούσσας ἀναδεικνύεται διαδοχικῶς τὸ βασικώτερον στέλεχος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, συντελέσας καὶ μετ' ἄλλων ἀξίων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ ἐπέκτασιν τοῦ ἔργου τοῦ πρώτου ἱεραποστολικοῦ Ὄργανισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Συγκεκριμένως διορίζεται Διευθυντῆς τοῦ Φοιτητικοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου κατὰ τὰ ἔτη 1968-1974, μεταδῶσας εἰς τοὺς φοιτητὰς τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς Ὀρθόδοξου ἱεραποστολῆς καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἱερωσύνην. Ἦδη πολλὰ πνευματικὰ παιδιά του ὑπηρετοῦν ὡς κληρικοὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἢ καὶ ἐπιτελοῦν ἐξαίρετους θεολογικὰς σπουδὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ὡσαύτως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1968 καὶ μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου 1974 ἀναλαβὼν τὴν εὐθύνην τῶν ἐκδόσεων καὶ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐμπλοτεῖ τούτο διὰ νέων συγχρόνων τυπογραφικῶν μηχανημάτων, καινοτομεῖ εἰς τὸν τομέα τῶν Ἐκδόσεων καὶ τῆς διαθέσεως τῶν βιβλίων, ἐπιτυχῶν κυκλοφορίαν τούτων πολλαπλασίαν τῆς προηγουμένης.

Εἰς τὴν ἰδικὴν του διοικητικὴν μέριμναν ὀφείλεται ἡ ὀλοκλήρωσις τῆς ἐκδόσεως τῶν Μηνιαίων, ἡ ἐκδοσις τοῦ Μεγάλου καὶ Μικροῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τοῦ Ἀρχιερατικοῦ, τοῦ Μικροῦ Ἱερατικοῦ, τῆς Ἀκολουθίας τῶν Ἑγκαινίων Ἱ. Ναοῦ, τῶν φυλλαδίων οἰκοδομῆς, τοῦ Μικροῦ Ὁρολογίου, τῶν παιδικῶν σειρῶν, τῶν ἡμερολογίων, ὡς καὶ ἀλλεπάλληλοι ἐπανεκδόσεις λειτουργικῶν βιβλίων καὶ πλεῖστα ἄλλα.

Ἐν ἔτει 1971 ἀνατίθεται εἰς τοῦτον ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἢ μετατροπῆ καὶ προετοιμασίᾳ τοῦ κτιρίου τῆς ὁδοῦ Ἱ. Γενναδίου 14 διὰ τὴν μεταφορὰν ὄλων τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τοῦτο, ἔργον τὸ ὁποῖον συνετέλεσθη μετὰ πάσης ἐπιμελείας καὶ ἐκπληκτικῆς ταχύτητος ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῆ ἐπιμελείᾳ τοῦ Ἀρχιτέκτονος κ. Γεωργίου Ἀξιῶτη. Ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὡσαύτως ὑπεδείχθη καὶ ἐξευρέθησαν οἱ πόροι διὰ τὴν ἀνακαίνισιν τῆς αἰθούσης τελετῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἐν ἔτει 1971 ἀνατίθεται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὸν Ἀρχιμανδρίτην Ἀνθίμον Ρούσσαν ὀλόκληρος ἢ εὐθύνη διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἐθνικῆς 150ετηρίδος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἰδίᾳ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος φιλοξενίας καὶ ἑορτῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀφιχθέντων ἐκπροσώπων τῶν ἀπὸ τὸν κόσμον Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τοῦτο ὑπῆρξεν ἔργον βαρὺ καὶ ὑπεύθυνον, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὁποίου ἔτυχεν ἰδιαίτερον ἐπαίνου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς καὶ τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν ὑποδειγματικὴν διαχείρισιν τῆς διατεθείσης χρηματικῆς πιστώσεως.

Ὡς Διευθυντῆς τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἤσκησεν οὐσιαστικῶς τὰ καθήκοντα τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, λόγῳ μὴ ὑπάρξεως κατὰ καιροῦς τοιοῦτου, ἐπιτυχῶν τὴν μονιμοποίησιν τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς καὶ τὴν ἐν γένει εὐρυθμὸν λειτουργίαν τοῦ Ὄργανισμοῦ. Χρηματίσας ὡσαύτως Γραμματεὺς τῆς Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Τύπου ἐπὶ τετραετίαν ἀνεμετώπισεν ἐπιτυχῶς πλεῖστα ὅσα ζητήματα προ-

βολής του έργου της Ἐκκλησίας ἡ διαφωτίσεως τοῦ πληρώματος αὐτῆς. Οὕτω κατὰ τὸ ὡς ἄνω διάστημα διενεμήθησαν δωρεὰν διὰ τῶν ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ τῶν ἱερῶν Ναῶν 500.000 ἀντιχιλιαστικῶν ἐντύπων, ἀπεστάλησαν εἰς τὰς Βορείους Ἐπαρχίας δωρεὰν χιλιάδες ἀντύπων Καινῆς Διαθήκης καὶ ἄλλων ἐντύπων. Ἡ διοργάνωσις τῶν κατὰ Κυριακὴν κηρυγμάτων τῆς «Φωνῆς Κυρίου» εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Χρυσοσπηλαιωτίσεως ὀφείλεται κατὰ τὰ ἔτη 1966-1974 εἰς τὸν Ἀρχιμανδρίτην Ἀνθιμὸν Ρούσσαν.

Παράλληλον πνευματικὸν ἔργον, γνωστὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηνῶν, ἤσκησε κατὰ τὴν ἐνεαετίαν 1965-1974 εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου τῆς ὁδοῦ Μετσόβου, ἀναδειχθέντα εἰς ἀληθῆς ἐνοριακὸν πνευματικὸν κέντρον. Αἱ ὑποδειγματικαὶ Θεῖαι Λειτουργίαι καὶ αἱ ἀκολουθίαι, τὸ οὐδέποτε ἐπὶ ἐννέα ἔτη διακοπὴν θεῖον Κήρυγμα, ἡ ἐξομολόγησις καὶ ὁ τρόπος συνεργασίας μετὰ τῶν πιστῶν, ἀνέδειξαν τὸν ναὸν κέντρον πνευματικοῦ ἀναβαπτισμοῦ καὶ οἰκοδομῆς. Ἐκατοντάδες οἱ ἐξομολογούμενοι νέοι, νέοι καὶ ὄριμοι ἄνθρωποι μαρτυροῦν ἤδη διὰ τὸ ἐκεῖ, Χάριτι Θεῖα, ἐπιτελεσθῆν θεῖον ἔργον. Καθ' ὅλα τὰ ἔτη 1965-1974 οὐδὲν πρόβλημα ἢ ζήτημα τοῦ Ναοῦ καὶ τῶν πιστῶν ἐφθασεν εἰς τὴν ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν πρὸς διευθέτησιν. Παραλλήλως εἰς τὸν Ναὸν ἐγένοντο ἔργα καὶ βελτιώσεις, πέραν τῶν συνήθων δαπανῶν, ὕψους ἐνὸς καὶ πλέον ἑκατομμυρίου.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀνθιμὸς Ρούσσας μετέβη εἰς Παρισίους, ἔνθα καὶ παρέμεινε συνολικῶς ἐπὶ ἓν ἔτος πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν. Ἄμα τῇ λήψει τοῦ πτυχίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐπιδίδεται εἰς τὴν συγγραφὴν, παραδούς εἰς τὴν δημοσιότητα μέχρι σήμερον τρεῖς τόμους Κυριακοδρομίου, Βίου Ἁγίων, Κριτικὰς, Ἐκκλησιαστικὰς Χρονικὰς, ἐποικοδομητικὰ φυλλάδια, ὑμνογραφικὰ καὶ ἑορτολογικὰ ἄρθρα, ἱστορικὰς μελέτας καὶ τὴν μοναδικὴν διὰ Ναὸν, ὡς ἑξακριτηρίστη, ἔκδοσιν τοῦ πολυτελοῦς καὶ πολυχρώμου λευκώματος «Ὁ Ἁγιος Βασίλειος» (τῆς ὁδοῦ Μετσόβου Ἀθηνῶν) ὡς καὶ ἄλλας διατριβάς.

Ὡσαύτως τὸν Μάιον τοῦ ἔτους 1972 ὑπῆρξε μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς, ἥτις ἐξεπροσώπησε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰς ἐν Σόφια τελετὰς ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ καὶ τῇ ἐνθρονίσει τοῦ Πατριάρχου Βουλγαρίας Μαξίμου.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀνθιμὸς Ρούσσας ἐξελέγη Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως τὴν 13ην Ἰουλίου ἐ.ἔ. ἐνῶ ὑπηρέτει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ὡς Διευθυντῆς τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὑπεύθυνος τοῦ Τυπογραφείου καὶ τῶν Ἐκδόσεων αὐτῆς, Διευθυντῆς τοῦ Θεολογικοῦ Φοιτητικοῦ Οἰκοτροφείου, Προϊστάμενος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Βασιλείου, προσητοίμαζε δὲ νέαν ἔκδοσιν βιβλίου του εἰς τὸν κλάδον τῆς ἐκλαϊκευμένης Πατρολογίας. Ἡ ἐκλογὴ του ἐπεδοκιμάσθη πανελληνίως διὰ πλήθους ἐκδηλώσεων τῶν πιστῶν καὶ τῶν πνευματικῶν τέκνων αὐτοῦ.

Τὴν 13ην Ἰουλίου ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ψήφω κανονικῶν γενόμενων, ἐξελέξατο τῇ ἐπικλήσει τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος Μητροπολίτην τῆς ἀκριτικῆς Μητροπόλεως Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου τὸν Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἀμβρόσιον Στάμεναν, ἱεροκήρυκα τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου κ. Ἀμβροσίου ἐγένετο τὴν 15ην Ἰουλίου ἐ.ἔ. εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἰωάννου τῆς ὁδοῦ Βουλιαγμένης Ἀθηνῶν, προσεβάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θήρας κ. Γαβριὴλ καὶ συνιερουργούντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Θεοκλήτου, Μεγάρων καὶ Σαλαμίνας κ. Βαρθολομαίου, Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Σπυριδωνοῦ καὶ Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθιμοῦ.

Ἡ ἐνθρονίσις τοῦ νέου Μητροπολίτου Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου κ. Ἀμβροσίου ἐγένετο τὴν 27ην Ἰουλίου ἐ.ἔ. ἐν τῷ ἱερῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Κιλκίς, ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ, παρουσίᾳ τῶν Πολιτικῶν καὶ Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν καὶ τῇ συμμετοχῇ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως παρέστησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς κ. Προκόπιος, ὁ καὶ Τοποτηρητῆς τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου, ὅστις καὶ προσεφώνησε τὸν νέον ἱεράρχην, ὡς καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μιλητουπόλεως κ. Στυλιανός.

Κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως ὁ Σεβ. ἐξεφώνησε τὸν ἀκόλουθον ἐνθρονιστήριον λόγον.

*Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Ἐκπρόσωπε τοῦ κ. Νομάρχου, Ἐκπρόσωπε τῶν
Ἐνόπλων Δυνάμεων, κύριε Δήμαρχε,
Ἐλλογμώτατοι κ. Ἐκπαιδευτικοί, Ἄνδρες ἀδελφοὶ
καὶ πατέρες,
Ἀρχοντες τοῦ Λαοῦ καὶ Πρεσβύτεροι τῆς Ἐκκλησίας,
Λαὲ τοῦ Κυρίου περιούσιε,*

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν».

Αὕτη ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ διαδηλωθεῖσα διὰ τῆς ὁμοθυμῶν γνώμης τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀνέδειξεν ἐμέ, τὸν ἐλάχιστον ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου, Ἐπίσκοπον καὶ πνευματικὸν Ποιμένα τῆς κατὰ τὴν Θεόσωστον ταύτην ἐπαρχίαν λογικῆς τοῦ Χριστοῦ ποιμνῆς.

Ἀνερχόμενος τὰς βαθμίδας τοῦ ἁγίου τούτου θρόνου, ἀκούω νὰ ἤχη ἐν τῇ ψυχῇ μου μυστικὴ φωνὴ λέγουσά μοι, ὡς πάλαι τῷ Μωϋσῆ: «Λύσον τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων σου, ὁ γὰρ τόπος ἐν ᾧ ἕστηκας ἅγιός ἐστι».

Καὶ εἶναι ὄντως γῆ ἁγία ὁ θρόνος οὗτος, δι' ὃ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἱστάμενος αἰσθάνομαι δεδικοιολογημένην

συντριβήν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, φοβούμενος μὴ ἐν τῷ ὑπάτῳ τούτῳ ἀξιώματι τῆς Ἐκκλησίας ὁμοιάσω τὸν τὸ πῦρ ἐγγίζοντα χόρτον.

Οὕτως ἔχων, ὑπὸ τὸ κράτος μυχίας τελευτῶ συγκινησεως δι' ὅσα ὁ Θεὸς τῆς Ἐκκλησίας Δομήτωρ ἐν τῇ ἀπειρῶ αὐτοῦ συγκαταβάσει εἰργάσατο περὶ ἐμέ.

Συνέχομαι ὑπὸ βαθυτάτης συγκινήσεως καὶ δέους ἐκ τῆς συναισθήσεως μεγάλων καὶ βαρυτάτων εὐθυνῶν, τὰς ὁποίας ἐπωμίζεται ἐν τοῖς παρούσι μάλιστα καιροῖς ὁ ἀναδεχόμενος τὴν διακυβέρνησιν ἐπισκοπικοῦ θρόνου, ὃν ἐκλείσαν αἰδέσιμοι καὶ γεραροὶ Ἱεράρχαι. Ἐρχομαι διάδοχος τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένων ἀληθῶν καὶ γνησίων ποιμένων, θεοφιλῶς ἀρχιερατευσάντων ἐν τῇ Ἱερᾷ καὶ ἱστορικῇ καὶ ἀκριτικῇ ταύτῃ Ἐπαρχίᾳ. Ἔστω τὸ μνημόσυνον αὐτῶν μνήμη δικαίων καὶ αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς εἴθε νὰ ἀλλίζωνται, πρεσβεύουσαι ὑπὲρ ἐμοῦ, τὸ ἐκείνων θεάρεστον ἔργον ἐπωμιζόμενον. Ἀλλὰ καθίσταμαι καὶ διάδοχος ἄμεσος δραστηρίου καὶ ἱκανοῦ Ἱεράρχου, τὸ πολυσχιδές ἔργον τοῦ ὁποίου καλοῦμαι νὰ συνεχίσω, ἰδιαίτατα δὲ τὴν φροντίδα καὶ τὴν μέριμναν ὑπὲρ τῆς νεότητος.

Μεγαλύνω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἰσέρχομαι σήμερον εἰς τὴν πόλιν ταύτην, τὴν αἱματόβρεκτον ἀπὸ τὰ τίμια αἵματα τῶν ἀγωνιστῶν καὶ ἡρώων, τὴν γῆν τῆς ἑλληνικῆς Μακεδονίας, ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς ὁποίας καὶ κατὰ σάρκα συγγενῆς μου ἔπεσεν ἡρωϊκῶς μαχόμενος. Μνημονεύω κατὰ χρέος ἐν ταῖς δεήσεσί μου πρὸς τὸν Θεὸν πάντων τῶν γενναίων ἀγωνιστῶν καὶ προμάχων τῆς ἱερᾶς ἑλληνικῆς Μακεδονίας, τῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ χριστεπανόμου λαοῦ, τῶν τε ἡρωϊκῶς πεσόντων καὶ τῶν μαρτυρικῶς τελειωθέντων.

Ὁ τύμβος τῶν ἱερῶν αὐτῶν ὁστέων φυλάσσει τῆς Πατρίδος τὰ ὄρια καὶ τὸ τίμιον αἷμα τῶν ἀρδεύει τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν τὸ δένδρον. Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν.

Ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ χώρῳ, ἐνθα ἡ ἐκκλησιαστικὴ σκέψις μετονοεῖται εἰς ἀποφάσεις καὶ ὡς ἄλλη παλλομένη καρδιά μεταγγίζει τὴν ζωὴν εἰς ὅλον τὸ σῶμα, ἐπισήμως παρέχω τὴν ἱερὰν διαβεβαίωσιν ὅτι πρότιστον καὶ κυριώτατον μέλημά μου ἔσται ἡ ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας παραδόσεων καὶ τῶν μετὰ τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου δεσμῶν τήρησις τῆς παρακαταθήκης τῆς πίστεως, τῆς ἀγιαστικῆς ταύτης ἐν τῷ κόσμῳ δυνάμεως, ἣτις ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους ἀπεδείχθη πέτρα παγία εἰς θεμελίωσιν καὶ ἀρραγῆς εἰς οἰκοδομήν, κιβωτὸς σωστικῆ καὶ ἀστείρευτος πηγὴ πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἐπιδιώξεων καὶ μεγαλοεργῶν.

Ἀνόστακτος φροντίς καὶ μέριμνα ἡμῶν θὰ εἶναι, ὅπως τὸ ἐπισκοπικὸν οἶκημα καταστή προσιτὸν τοῖς πᾶσι. Τὸ χριστεπῶννον πλήρωμα διὰ πᾶν δίκαιον αἴτημα αὐτοῦ θὰ δύναται νὰ ὑπολογίσῃ εἰς τὴν προστασίαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Τῆς ἐπισκοπικῆς οἰκίας ἡ θύρα θὰ εἶναι πάντοτε καὶ διὰ πάντας ἀνοικτῆ. Ἀλλὰ καὶ ἡ καρδιὰ καὶ ἡ ἀγκάλη τοῦ Ἐπισκόπου.

Περὶ τοῦ ἔργου ὁμοῦ τοῦ Ἐπισκόπου ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας «πολλὰ φρονῶ ἐν Θεῷ· ἀλλ' ἔμμαντὸν μετρῶ, ἵνα μὴ ἐν κανχήσῃ ἀπόλωμαι».

Ἀντὶ νὰ ἐπαγγέλλωμαι εἰς ὑμᾶς ἐν ἀρχῇ τῆς ὁδοῦ, αἰρετώτερον δι' ἐμέ, ἵνα κρῖνῃ ἡ Ἐκκλησία περὶ ἐμοῦ εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου, μᾶλλον δὲ καὶ ἐπέκεινα τούτου ὁ δίκαιος Κριτὴς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Τό γε νῦν ἐνός ἐστι χρεῖα, τῆς ταπεινοφροσύνης, ἣς «τὸ μὲν σχῆμα πολὺ, ἡ δὲ ἀλήθεια οὐδαμοῦ».

Καὶ τοῦτο μὲν ζητεῖται εἰς ἐμέ, εἰς ὑμᾶς δέ, ἡγιασμένε λαέ, ἰδοὺ τί ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς Ἰησοῦς Χριστὸς πρὸς τὴν ἡμῶν προκοπὴν καὶ σωτηρίαν ζητεῖ. «Τὸ ὑπακούειν ὑμᾶς τῷ Ἐπισκόπῳ καὶ τῷ πρεσβυτέρῳ, ἀπερισπάστῳ διανοίᾳ, ἵνα μηδὲν τῶν πρὸς σωτηρίαν ἄνευ γνώμης τοῦ Ἐπισκόπου πράττηται, καθὼς καὶ οὗτος ἄνευ τοῦ Θεοῦ οὐδὲν δύναται καὶ πρέπει νὰ πράττῃ».

Ὅθεν καὶ παλαιῶ διὰ τῶν λόγων τοῦ Θεοφόρου Ἰγνατίου «ἐν ὁμοιοίᾳ Θεοῦ σπουδάσετε πάντα πράσσειν, προκαθημένον τοῦ Ἐπισκόπου εἰς τύπον Θεοῦ καὶ τῶν πρεσβυτέρων εἰς τύπον συνεδρίου τῶν Ἀποστόλων».

Ταῦτα δέ, ἀδελφοί, ὑμᾶς προτροπέομενος καὶ εἰς ἔμμαντὸν λέγω, ἐπειδὴ κοινὸν βλέπω τὸν ἀγῶνα, «ἐν γὰρ τῷ αὐτῷ ἔσμεν σκάμματι καὶ ὁ αὐτὸς ἡμῖν ἀγὼν ἐπίκειται».

Τὸν κοινὸν καὶ καλὸν ἀγῶνα ἀγωνιζόμενοι, μνημονεύομεν πάντες τῶν λόγων τοῦ Κυρίου, «ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε» εἰπόντος, τοῦτο γινώσκοντες ὅτι οὐδὲν ἄνευ θλίψεων γενναῖον καὶ μέγα κατορθοῦται. Ἡ θλίψις εἶναι ἡ ὑψικάμινος καὶ τὸ χωνευτήριον τῆς ζωῆς καὶ μακάριοι οἱ γενναῖοι ὑπομένοντες θλίψιν ἐν τῷ κόσμῳ, θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ὡς ἔγραψεν ὁ Μακάριος Παῦλος.

Δὲν διαφεύγει τὴν προσοχὴν ἡμῶν ὅτι ἡ διαποίμανσις ψυχῶν εἶναι ἔργον δυσχερές καὶ ἐπίπονον. Ἐκτὸς τῆς Θείας ἀρωγῆς καὶ ἀντιλήψεως, τὴν ὁποίαν δέον ἀδιαλήπτως νὰ ἐπιζητῶμεν ἐκ μέρους τοῦ Παντοκράτορος καὶ Παντοδυνάμου ἐργοδότη καὶ ἀγωνοθέτου ἡμῶν Θεοῦ, ἀπαραίτητος τυγχάνει ἡ συμπαράστασις καὶ ἡ κατὰ Θεὸν ἀξιοποίησις πασῶν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων καὶ ἱκανότητων.

Δυνάμεις δὲ τοιαῦται καὶ ἱκανότητες, αἱ ὁποῖαι ἀόκνως καὶ φιλοτίμως ἐργάζονται καὶ συνεχῶς προσφέρουσιν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸν λαόν, καθὼς πληροφροοῦμεθα, ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μητροπόλει. Ὅθεν καλοῦμεν πρὸς τοῦτο καὶ παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς ἀδελφοὺς καὶ συμπρεσβυτέρους τοὺς συνεργάτας εἰς τὸν πνευματικὸν καὶ διοικητικὸν τομέα. Ὁ ἱερὸς Κλήρος καλεῖται εἰς ἄμεσον καὶ ὀλόθυμον συνεργασίαν.

Ἀδελφοί καὶ συλλειτουργοί, ὀφθαλμοὶ ἔστε τοῦ Ἐπισκόπου καὶ χεῖρες καὶ στόμα αὐτοῦ. Ἐκεῖνος δόξα καὶ κεφαλὴ ὑμῶν, ὑμεῖς δὲ δόξα καὶ ὄργανα αὐτοῦ, πάντες δὲ «σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους». Πατέρα καὶ ἀδελφὸν θὰ εἴρητε ἐν τῷ προσώπῳ μου, στοργικόν, ἐπιμελούμενον παντὸς θεοῦ καὶ ἀνθρωπίνου δικαιώματος ὑμῶν.

Προσκαλοῦμεν καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς Ἀρχοντας τοῦ Νομοῦ καὶ τῆς πόλεως καὶ ὅλον ἐν γένει τὸν

εὐσεβῆ λαὸν ἀπὸ τῶν ἐξεχούσας θέσεις κατεχόντων μέχρι καὶ τοῦ μικροτέρου μαθητοῦ, ὅπως εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ ὡς πιστὰ τέκνα τῆς μιᾶς, Ἀγίας, καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, συσπειρωθῶμεν περὶ τοῦ Ἀυτοῦ ἐργαζώμεθα μετὰ φόβον καὶ τρόμον τὴν σωτηρίαν ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν συναθροῦστων ἡμῶν, καθιστάμενοι «ἄμεμπτοι καὶ ἀκέραιοι, τέκνα Θεοῦ ἀμώμητα, ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ, λόγον ζωῆς ἐπέχοντες εἰς ἡμέραν Χριστοῦ».

Καὶ νῦν καιρὸς τοῦ εὐχαριστήσαι.

Ὅφείλω ἀποτίσαι πρῶτον ἀπείρους εὐχαριστίας πρὸς τὴν Σεπτὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοῦ Σεπτοῦ αὐτῆς Προκαθημένου καὶ Προέδρου κ. Σεραφεῖμ, διότι ἐτίμησαν τὸν σμικρότατον ἐμὲ διὰ πάννυ ἐννοούσης με καὶ ἐπιτυχοῦς κανονικῆς ψηφοφορίας καὶ ἀνέδειξαν με εἰς Ποιμενάρχην τῆς Ἐπαρχίας ταύτης.

Παρομοίως εὐχαριστῶ ἐνθέρμως καὶ ἐκ βάθους καρδίας πάντας ὑμᾶς, Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι, ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, οἵτινες ἐν ἀγάπῃ παρενρίσκεσθε συμπροσευχόμενοι πρὸς τὸν Θεὸν τῶν πατέρων ἡμῶν κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ὥραν.

Εὐχαριστῶ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριάς κ. Προκόπιον, ὅστις ὡς Τοποτηρητῆς καὶ ἐκ πολλῆς ἀγάπης ἐλαυνόμενος τιμᾷ διὰ τῆς παρουσίας του καὶ περικοσμεῖ τὴν ἀφιξίν μου ἐν τῇ λαχούσῃ μοι Θεοσώστῳ Παροικίᾳ. Εὐχαριστῶ δι' ὅσα τιμητικὰ ἐλάλησεν ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς ἀγάπωσης καρδίας αὐτοῦ.

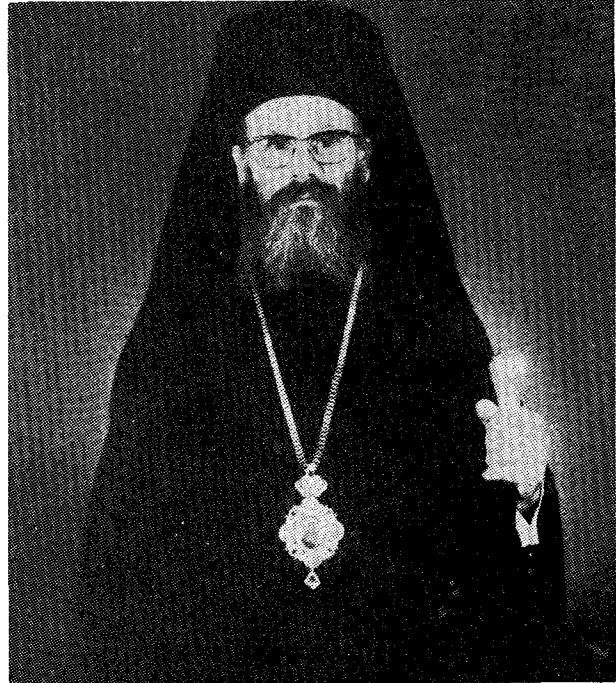
Εὐχαριστῶ τοὺς ἐν ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ἐδρισκομένους κατὰ τὴν παρούσαν Ἱερὰν τελετήν. Πρὸς τὸν παρενρισκόμενον Ἱερόν Κλήρον τῆς καθ' ἡμᾶς Θεοσώστου Ἱ. Μητροπόλεως καὶ πρὸς πάντας τοὺς συγκληρικούς, συμπρεσβυτέρους, οἵτινες προσῆλθον ἀλλαχόθεν ἐκφράζω τὸν τίμιον ἔπαινον καὶ εὐλογίαν τὴν εὐχαριστίαν.

Πρὸς τὴν στρατευμένην νεότητα τὴν διαβιοῦσαν ἐνταῦθα καὶ φυλάττουσαν τὰ ὄρια τῆς φιλιότητος ἡμῶν Πατρίδος, ἐκφράζω τὴν ἀπειρον ἀγάπην καὶ τὸν θαυμασμόν μου.

Πρὸς τὴν σπουδάζουσαν μαθητιῶσαν νεολαίαν, τὴν ἐλπίδα τοῦ Ἔθνους, τὸ σέμνωμα καὶ καύχημα τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἐλληνικὴν Νεότητα, ἣ ὁποία δι' ἡμᾶς καὶ τοὺς κατὰ σάρκα γονεῖς ἀποτελεῖ τὸ στεφάνι τῶν ἀγώνων μας, τὸν ἥλιον τῆς ψυχῆς μας, τὸ καμάρι τῆς ζωῆς μας, ἀπευθύνω ἐκ βαθέων χαιρετισμὸν καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν χάριν καὶ εὐλογίαν τοῦ Κυρίου ὑπὲρ τῆς κατὰ Χριστὸν προόδου καὶ προκοπῆς.

Πρὸς πάντας ὑμᾶς, ἀγαπητοί, τὸν περιούσιον λαὸν τοῦ Κυρίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ἐκφράζω τὴν ἀπειρον ἐδγνωμοσύνην μου, παρέχων πλουσίως τὰς Ἀρχιερατικὰς μου εὐλογίας ἐν συγκινήσει πολλῇ καὶ αἰτοῦμαι τὴν ὑμετέραν ἀγάπην καὶ τὴν χριστιανικὴν συμπαραστάσιν εἰς τὸ βαρῦτατον ἔργον μου.

Ἀπαστράπτουσα μὲν ἡ λαμπηδὼν τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, ἀδελφοί μου, ἀλλὰ καὶ βαρῦταται

† Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πολυκαρῆς καὶ Κιλικίᾳς κ. Ἀμβρόσιος

καὶ δυσβάστακτοι αἱ ἐδθῆναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Πέποιθα ὁμως ὅτι διὰ τῶν προσευχῶν ἡμῶν καὶ τῶν προσευχῶν Κλήρον καὶ Λαοῦ καὶ τῆς πρόφρονος πάντων συνδρομῆς, θὰ καταξιωθῆ ἡ ποιμαντορία ἡμῶν Θεῶν Πνεύματος, ὅπως ἀποβῆ ποιμαντορία (ἀγάπης ἐκ καθαρᾶς καρδίας μετὰ συνειδήσεως ἀγαθῆς καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου).

«Παρακαλῶ ὑμᾶς ἀδελφοὶ διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Πνεύματος, συναγωνίσασθαί μοι ταῖς προσευχαῖς, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ». Μείνωμεν τέκνα ἐν ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ καὶ «τὸ ἐπιεικὲς ἡμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις». Σέβεσθε καὶ ἀγαπάτε καὶ μὴ φοβεῖσθε, ἀλλ' ὡς Πατρὶ καὶ ἀδελφῷ προσβλέψατε καὶ οὐ μὴ καταισθνθῆτε. Ἐν τῷ ὀνόματι καὶ κατ' ἐντολήν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀγαπάτε ἀλλήλους, εἰρηνεύετε, χαίρετε καὶ προάγεσθε εἰς τὰ καλὰ ὑμῶν ἔργα.

Οἱ Πρεσβύτεροι τὴν ἡμετέραν πολιὰν αἰδέσθητε, οἱ νέοι τοὺς Πρεσβυτέρους τιμήσατε, οἱ διδάσκαλοι τοὺς νέους παιδεύσατε τὴν παιδείαν τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ. Αἱ γυναῖκες τὸ ἀξιαγάπητον τῆς ἀγγελίας ἦθος ἐνδύσασθε. Οἱ Ἱερεῖς παρακαλεῖτε τὸν Λαόν. Ὁ Λαὸς ἐπιδείξατε εὐλάβειαν πρὸς τοὺς Ἱερεῖς. Οἱ στρατιῶται μηδὲν πλέον παρὰ τὸ διατεταγμένον εἰς ὑμᾶς πράσσετε.

Ἀσπάζομαι καὶ εὐλογῶ τοὺς οἴκους τῶν ἀδελφῶν μου, ὧν τὴν διαποίμανσιν ἐν πλήθει ἐλέους αὐτοῦ ἀνέθηκε μοι ὁ Θεός.

Ἀσπάζομαι ὑμᾶς πάντας ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Παρακαλῶ δὲ καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα προσεύχησθε

«τῆς ἀφ' ὧν ἀγάπης χηρίζοντος ἐν τῷ ἐλέει τοῦ Θεοῦ, ἵνα μὴ ἀδόκιμος εὐρεθῶ.

Ὁ αἰώνιος Ἀρχιερεὺς Θεὸς Ἰησοῦς Χριστός, δώῃ εἰς ὑμᾶς κλήρον καὶ μερίδα μετὰ τῶν Ἁγίων αὐτοῦ καὶ εἰς ἐμὲ μετ' ὧν Ἀδελφοί». Ἀμήν.

Βιογραφικὸν σημεῖωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου κ. Ἀμβροσίου.

Ὁ νέος Μητροπολίτης Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου κ. Ἀμβρόσιος, κατὰ κόσμον Νικόλαος Στάμενας, ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1922 εἰς Πάρον. Μετὰ τὴν περάτωσιν τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως εἰς τὴν γενέτειράν του, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἔνθα εἰργάζετο καὶ παραλλήλως ἐσπούδαζεν εἰς Νυκτερινὸν Γυμνάσιον. Διεκρίνετο διὰ τὸν ζῆλόν του εἰς τὰ γράμματα καὶ ἡ ζωὴ του ὡς ἐφήβου ἦτο ὑποδειγματικὴ μετὰ τῶν συμμαθητῶν του, ἀλλὰ καὶ τῶν συναδέλφων του.

Παιδιόθεν οἱ γονεῖς του, οἱ ὅποιοι προήρχοντο ἀπὸ λευϊτικὴν οἰκογένειαν, τοῦ ἐκαλλιέργησαν τὴν ἔφεισιν πρὸς τὴν ἱερωσύνην. Ὁμοίως εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἔσχεν ἡ σεβάσμα ἱερά Μονὴ τῆς μετανοίας του, Λογγοβάρδας Πάρου, μετὰ τὸν πολυσέβαστον Πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα, Καθηγούμενον αὐτῆς Ἀρχιμ. Φιλόθεον Ζερβάκον.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου 1940-41 κατετάγη ἐθελοντῆς εἰς τὸ νεοσυσταθὲν τότε σῶμα τῆς Παθητικῆς Ἀεραμύνης. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συμμοριτοπολέμου ὑπηρετήσεν εἰς τὸ Ναυτικὸν κατὰ τὰ ἔτη 1946-1949.

Διάκονος ἐχειροτονήθη τὸ 1950 ἐν Πάρῳ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Παροναξίας κυροῦ Ἀμβροσίου. Τὸ ἴδιον ἔτος κατόπιν ἐπιτυχῶν εἰσαγωγικῶν ἐξετάσεων εἰσήχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Θεολογικῶν του Σπουδῶν διηκόνησεν εἰς ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἐνασχολούμενος καὶ εἰς τὸν κατηχητικὸν καὶ κηρυκτικὸν τομέα.

Μετὰ τὴν λήψιν τοῦ πτυχίου του τὸ 1955, ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἱεράρχου τὴν 28ην Αὐγούστου εἰς Ἐκατονταπυλιανὴν Πάρου καὶ τοῦ ἀπενεμήθη τὸ ὄφρικοιο τοῦ Ἀρχιμανδρίτου. Διωρίσθη ὡς ἱεροκέρυξ εἰς τὸ Ἱ. Προσκύνημα τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς καὶ ὡς ἱεροκέρυξ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῶν νήσων Πάρου καὶ Ἀντιπάρου. Κατὰ τὸ 1965 διωρίσθη τακτικὸς ἱεροκέρυξ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Παροναξίας. Μετὰ τὴν ἐκδημίαν τοῦ Μητροπολίτου Ἀμβροσίου καὶ τὴν ἔλευσιν τοῦ διαδόχου του Σεβ. Μητροπολίτου Παροναξίας κ. Ἐπιφανίου, ἐν ἔτει 1960, τοῦ ἀνετέθησαν ἐπιπροσθέτως καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος, ὡς καὶ τὰ τοιαῦτα τοῦ Ἡγουμένου. Εἰς τὰ πολλὰ του καθήκοντα εἰς τὸν πνευματικὸν καὶ διοικητικὸν τομέα, ἱεροκέρυκος, Ἐξομολόγου, Κατηχητοῦ, Ἡγουμένου, Πρωτοσυγκελλεύοντος, ἐπέδειξεν ἐπαινετὸν ζῆλον καὶ ἀκάματον δραστηριότητα.

Μετὰ δεκαετῆ ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Παροναξίας μετετέθη τὸ 1965 εἰς τὴν ἱεράν Ἀρχιεπι-

σκοπὴν Ἀθηνῶν ὡς τακτικὸς αὐτῆς ἱεροκέρυξ, ἔνθα καὶ ὑπηρετήσεν μέχρι τῆς ἐκλογῆς του τὴν 13ην Ἰουλίου 1974. Κατὰ τὴν δεκαετίαν περίπου τῆς ὑπηρεσίας του ἐν τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν ἐπιπροσθέτως τοῦ ἀνετέθη ὁ τομεὺς τῆς Νεότητος καὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Διωργάνωσε τὴν πρώτην μεγαλειώδη ἑορτὴν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον τὸν Μάϊον τοῦ 1968. Μετέβη δύο φορές εἰς Β. Ἑλλάδα ἐθελοντικῶς τὸ 1970 πρὸς ἐξυπηρέτησιν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν, τὰ Χριστούγεννα εἰς τὴν ἀκριτικὴν περιοχὴν τῆς Ἀλμωπίας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἐδέσσης καὶ τὸ Πάσχα εἰς τὴν Ἱ. Μητροπολὶν Παραμυθίας. Ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1973 διετέλεσεν ἐν ἀποσπασίσει καὶ ὡς Γραμματεὺς τῆς Μοιμίου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Νεολαίας καὶ Κατηχητικῶν Σχολείων.

Ἔργασθαι ταπεινῶς καὶ ἀθωρόβως εἰς τὸν Ἀμπελώνα τοῦ Κυρίου ἐπὶ 24 ἔτη, ἦτοι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς σταδιοδρομίας αὐτοῦ ὡς κληρικὸς ἐξελέγη παμψηφεί ὑπὸ τῆς ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 13ην Ἰουλίου 1974 Μητροπολίτης τῆς Ἱστορικῆς καὶ ἀκριτικῆς Μητροπόλεως Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου.

Τὴν 13ην Ἰουλίου τρ. ἔ. ἐξελέγη ὑπὸ τῆ Ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Μητροπολίτης Λαρίσης, Πλαταμῶνος καὶ Τυρνάβου ὁ Πανος. Ἀρχιμ. κ. Σεραφεῖμ Ὀρφανός. Προσφωνῶν τὸν Ἐψηφισμένον Μητροπολίτην κατὰ τὴν χειροτονίαν αὐτοῦ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος εἶπε τὰ ἑξῆς:

Θεοφιλέστατε,

Ὅτε πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ἐκ παρουσιασθείσης ἀμέσῃ ἀνάγκης, σοῦ ἀνέθετον ἓνα τομέα τοῦ Ἰδιαιτέρου μου Γραφείου, παραλλήλως πρὸς τὴν ἐνταξίαν σου εἰς τὸ πνευματικὸν ἐπιτελεῖον Νεότητος, ἡμῖν βέβαιος ὅτι τὰ πολλαπλὰ σου προσόντα καὶ δὴ ἡ εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν γνησία ἀφοσίωσίς σου ἀπετέλουν ἀσφαλῆ ἐχέγγυα διὰ τὴν ἐπιτυχήν διεξαγωγὴν τοῦ ἀνατεθέντος σοι ἐμπιστευτικοῦ ἔργου ἐπὶ μακρὰ ἔτη. Διότι καὶ ἡ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἐκπαιδεύσει ὑπηρεσία σου ὡς Καθηγητοῦ τῆς Ἐκκλ. Σχολῆς Κορίνθου καὶ ἐν συνεχείᾳ διὰ μετατάξεως συνέχισις εἰς τὴν Δημοσίαν Μέσσην Ἐκπ|σιν, ἦτο λίαν σημαντικὴ, ὥστε δικαίως νὰ προκριθῆς δι' ἀνωτέρας σπουδᾶς, ἰδίως εἰς τὴν Παιδαγωγικὴν, ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἀξιούμενος συντόμως νὰ φθάσῃς εἰς τὸν ἐπίσημον βαθμὸν τοῦ Βοηθοῦ Γνωμασιάρχου. Ἐπὶ πλέον δὲ τούτων, ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας σου συνηγορεῖ καὶ ἡ, παρὰ τὴν κατηχητικὴν σου ἀπορρόφησιν, πλουσία παράλληλος ἱερατικῆ σου διακονία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὅντως δέ, ὡς Διάκονος ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐφ' ἱκανὸν χρόνον πλὴν τῶν ἄλλων, μαθητεύσας εἰς τὰς ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας χριστιανικὰς ομάδας, δι' ἀρτίας ἐνεδυναμώθης κηρυκτικῆς καὶ κοινωνικῆς καταρτίσεως, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην καθοδήγησιν τοῦ ἀειμνήστου Πρωθιερέως καὶ Κατηχητοῦ Ἀγγέλου

† Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης, Πλαταμῶνος καὶ Τυρνάβου
κ. Σεραφεῖμ

Νησιώτη, ὥστε νὰ ἀποκτήσης οὕτω τὰ ἀπαραίτητα πνευματικά ἐφόδια, διὰ τῶν ὁποίων μετέπειτα ὡς Ἱερεὺς καὶ Ἱεροκλήρῳ κατέστησες ζωντανήν τὴν παρουσίαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τε τὸ Σχολεῖον, ὡς καὶ εἰς πλείστας Στρατιωτικὰς Μονάδας, ὅπου καρποφόρως εἰργάσθης καὶ ὁπόθεν ἀξίως ἀπεκόμισες εὐφήμες μνείας.

Ἄλλ' αἱ ἔκτακτοι ἀνάγκαι τῆς Ἐκκλησίας, Θεοφιλέστατε, βουλῇ Κυρίου, ᾠδήγησαν τὴν Σεπτὴν Ἱεραρχίαν, ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῶν πολλαπλῶν σου προσόντων, εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐκλογῆς σου ὡς Μητροπολίτου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Λαρίσης, ἐν τῇ βεβαιότητι, ὅτι τὸ ἦθος καὶ αἱ προϋποθέσεις αὐταὶ σὲ καθιστοῦν ἀξίον τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῆς πνευματικῆς οἰκοστροφίας τοῦ ἐμπιστευομένου εἰς σὲ πνευματικοῦ ποιμνίου.

Ἀντιφωνῶν ἐν συνεχείᾳ τὸν Μακαριώτατον ὁ νέος Μητροπολίτης Λαρίσης εἶπε:

Μακαριώτατε Δέσποτα,

Ὅντως, ὁμολογῶ ὅτι κολοσσαῖον τίθεται ἐνώπιον τῆς ταπεινότητός μου τὸ ἱερόν χρέος καὶ τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης ἐναντι τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τόσον ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης, μὲ τὴν ὁποίαν μὲ ἐτίμησεν ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, ὅσον καὶ ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τιμητικῆς διακρίσεως μεταξὺ πολλῶν ὑπεραξίων ἀδελφῶν μου ἐν Κυρίῳ, διὰ τῆς ἐκλογῆς μου εἰς Ἐπίσκοπον. Ἄπειρος εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη μου, Μακαριώτατε καὶ Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, πρὸς τὸν Ἅγιον ἐν Τριάδι Θεόν, ὅτι οὕτως ηὐδόκησε διὰ τὸν

δοῦλόν Του. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Σεπτὴν Ἱεραρχίαν, ὅτι τοσοῦτω με ἐτίμησε. Βαρὺν τὸν γόμον ἐκ τούτου ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν μου ὤμων αἰσθάνομαι, ἀλλὰ δὲν δειλιῶ, Μακαριώτατε, διότι δὲν τολμῶ, οὐδὲ νὰ διανοηθῶ, ὅτι ἀγνοεῖ ὁ Κύριος τὰς πολλὰς μου ἀτελείας, ἀφοῦ Ἐκεῖνος περὶ τούτου ἐγκαίρως προνοῶν, ὥρισε νὰ εὐτυχήσω, ὥστε ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων νὰ γαλουγηθῶ μὲ τὰ νάματα τῆς ἱερᾶς διακονίας καὶ νὰ βιώσω ἐντονον τὸν ἱερόν πόθον τῆς προσηλώσεώς μου εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν πνευματικοῦ ὁδηγοῦ, ἀκτινοβολοῦντος τὴν γνησίαν χριστιανικὴν ἀγάπην καὶ δεξιότηχρον πνευματικοῦ Πατρός, τοῦ ἀληθῶς καταστάτος πνευματικοῦ μου Γεννήτορος, τοῦ νῦν Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κλεόπα. Πόση ὁμως ἡ Χάρις καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου, Μακαριώτατε, ὅταν σήμερον τὸ πνευματικόν τέκνον ἀκολουθεῖ εἰς τὴν ἀρχιερωσύνην τὸν μόλις χθὲς Ἀρχιερέα γενόμενον πνευματικόν του Πατέρα; Ἄλλ' ἔτι περισσότερον, πόσῃ μέριμνᾳ διὰ τὴν ταπεινότητά μου ἐγκρύπτει ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου μου, ὥστε καὶ ὁμορον νὰ με θέσῃ τοῦ πνευματικοῦ μου Πατρός; Γόνυ κλίνω εὐλαβῆς, ἀδυνατῶν νὰ συλλάβω τὸ νόημα τούτων πάντων τῶν διὰ τὴν ἀσθένειάν μου ἀνερμηνεύτων, ἀρκούμενος νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ ἔλλειπον καὶ ἀσθενὲς εἰς τὴν ἐνδυναμοῦσαν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, πρὸς ἐν καὶ μόνον ἀπὸ τοῦ νῦν ἀφοσιούμενος καὶ βαθύτατα μελετῶν: τὴν πολύτιμον πατρικὴν συμβουλήν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸ ἀγαπητόν του τέκνον Τιμόθεον «Σπούδασον σεαυτὸν δόκιμον παραστήσαι τῷ Θεῷ, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας» (Β' Τιμ. 2,15).

Τούτων τὸν ταπεινὸν καὶ ἀσήμαντον δοῦλον Κυρίου πρόσδεξαι, Μακαριώτατε Δέσποτα, κατὰ τὴν ἱεράν ταύτην στιγμὴν, προσφερόμενόν σοι.

Βιογραφικὸν σημείωμα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης, Πλαταμῶνος καὶ Τυρνάβου κ. Σεραφεῖμ.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης, Πλαταμῶνος καὶ Τυρνάβου κ. Σεραφεῖμ (κατὰ κόσμον Πασίων) Ὁρφανός, ἐγεννήθη ἐν Μεγάροις Ἀττικῆς τὸ 1931. Τὸ 1950 ἐνεγράφη εἰς Πάντειον Σχολήν. Τὸ 1951 εἰσήχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἀπεφοίτησε τὸ 1955. Εἰς ἡλικίαν 21 ἔτους νεαρῶτατος εἰσῆλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Κλήρου γενόμενος διάκονος καὶ ὑπηρετήσεν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Μεγάρων καὶ Ζωοδόχου Πηγῆς, ὁδοῦ Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἀναπτύξας πλουσίαν κηρυκτικὴν καὶ κατηχητικὴν δρᾶσιν. Ὑπηρετήσεν ἐπὶ διετίαν ὡς στρατιωτικὸς Ἱεροκλήρῳ εἰς 430 Γεν. Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον καὶ εἰς τὴν Σχολὴν Ἀδελφῶν Ἀξιωματικῶν Νοσοκόμων «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ». Τὸ 1958 ἐχειροτονήθη εἰς Ἀρχιμανδρίτην ὑπηρετήσας εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν Ἀποστόλου Παύλου Κορίνθου ὡς πνευματικῶς Προϊστάμενος καὶ Καθηγητῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Κορίνθου. Ἀνέπτυξε πλου-

σιωτάτην φιλανθρωπικήν, ὡς Πρόεδρος Φιλοπτώχου, ἔργασίαν, κηρυκτικήν καὶ κατηχητικήν τοιαύτην. Πολύλακίς τῷ ἀνετέθη τὸ ἔργον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀνακριτοῦ. Ἐκατήχησε καὶ ἐβάπτισε πολλοὺς ἄλλοθρήσκους. Τὸ 1962 ἔτυχε κρατικῆς διетуῆς ὑποτροφίας καὶ ἐκπαιδευτικῆς ἀδείας διὰ τὸ Πανεπιστήμιον Λυῶνος Γαλλίας, ὅπου καὶ ἐσπούδασε Γαλλικὴν Φιλολογίαν, Γενικὴν καὶ Χριστιανικὴν Παιδαγωγικὴν, - θεμελιώδη Κοινωνιολογίαν καὶ Πρακτικὴν Θεολογίαν. Τὸ 1965 μετετάγη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν εἰς τὴν Μέσην Ἐκπαίδευσιν, ὑπηρετήσας εἰς τὰ Γυμνάσια Μεγάρων, ΙΑ' Ἀρρένων Ἀθηνῶν, Α' Πρότυπον Ἀρρένων Ἀθηνῶν καὶ Μαραθῶνος, ἐξελιχθεὶς εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Βοηθοῦ Γυμνασιάρχου. Ὑπηρετήσας δὲ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1964-1971 ὡς Ἐφημέριος εἰς τὸν Μαραθῶνα Ἀττικῆς, ἐν συνεχείᾳ εἰς Λοκρίδα Φθιώτιδος καὶ εἰς Ἅγιον Θωμᾶν (Γουδί) Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ καὶ ἐξελέγη Μητροπολίτης Λαρίσης. Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1974 προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του παραλλήλως εἰς τὸν τομέα Χριστιανικῆς Νεότητος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τελευταίως ὡς ἰδιαιτέρος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Μετέφρασεν ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τὸ ἔργον τοῦ Ρώσου Ὁρθοδόξου Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας Paul Evdokimov («Le Sacrement De L' Amour») (τὸ Μυστήριον τῆς Ἀγάπης) διακοσίων σχεδὸν σελίδων.

Τὴν 13ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Κλεόπας Θωμόπουλος. Ἡ χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου ἐγένετο τὴν 15ην Ἰουλίου εἰς τὸν Ἱ. Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν, προεξάρχοντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Σεραφεὶμ καὶ συλλειτουργούντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Τριφυλίας κ. Στεφάνου, Ἱερισσοῦ κ. Παύλου, Κεφαλληνίας κ. Προκοπίου, Ν. Σμύρνης κ. Χρυσοστόμου, Σισανίου κ. Ἀντωνίου, Μαρωνας κ. Δαμασκηνοῦ, Δημητριάδος κ. Χριστοδοῦλου καὶ Μεσογαίας κ. Ἀγαθονίκου. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεὶμ προσεφώνησε τὸν ἐψηφισμένον Μητροπολίτην κ. Κλεόπαν κατὰ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν αὐτοῦ εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Θεοφιλέστατε,

Μετ' ἰδιαζούσης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως πνευματικῆς ὑποδέχομαι τὴν Θεοφιλίαν σου πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου, ἵνα, μετὰ τῶν συλλειτουργούντων Ἁγίων Ἀδελφῶν, συμπροσευχηθῶ κατὰ τὴν τελεσιουργίαν τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου τῆς χειροτονίας σου εἰς Ἐπίσκοπον καὶ καταστάσεώς σου Μητροπολίτου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων.

Διότι εἰς τὴν χαρμόσυνον ταύτην πνευματικὴν ἀτμόσφαιραν πολλοὶ οἱ συγκλίνοντες πρὸς τοῦτο λόγοι

καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ὁ πρῶτος τούτων τῶν λόγων εἶναι ἡ βαθυτάτη συγκίνησίς μου ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι σήμερον προΐσταμαι τῆς χειροτονίας τοῦ Ἀρχιερέως, ὅστις μέλλει νὰ γίνῃ πνευματικὸς προστάτης καὶ ὁδηγὸς χριστεπωνύμου πληρώματος, ἐν τῷ ὁποίῳ περιλαμβάνεται καὶ ἡ ταπεινὴ γενέτειρά μου.

Ἀλλὰ τὴν συγκίνησίν μου ταύτην καθιστᾷ μείζονα ἢ εὐτυχῆς συγκυρία, ὅτι, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, εἰς τὴν κλήσιν ταύτην συμπίπτει πρόσωπον λίαν προσφιλέ, οὐ μόνον εἰς ἐμὲ προσωπικῶς, ἀλλ' εἰς πᾶσαν τὴν Σεπτὴν Ἱεραρχίαν καὶ τὸν Ἱερόν Κλήρον ἐν γένει, οἵτινες κατὰ τὰ μακρὰ ἔτη τῆς βίαν μὲν καρποφόρου, ἀλλὰ ἄθορύβου διακονίας σου ἐν πλείστοις χώροις τοῦ πνευματικοῦ Ἀμπελώνος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σὲ ἐγνώρισαν ὡς Διάκονον καὶ Προσεβύτερον καὶ Ἱεροκήρυκα καὶ Πρωτοσύγγελλον. Ἡ ἱερατικὴ σου παρουσία, εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὑπῆρξε πάντοτε καὶ πανταχοῦ οὐ μόνον καρποφόρος πνευματικῶς, ἀλλὰ καὶ ἀλγισμὸν γητος διὰ τὴν ἀγαθὴν καὶ εὐγενῆ ἀναστροφὴν σου μεταξὺ πιστῶν καὶ συγκληρικῶν σου.

Ἴσως εἶναι ἀληθές, ὅτι ἢ εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀρχιερατικὴν διακονίαν κλήσις σου ἐνθουμίζει τὴν παραβολὴν τῶν ἐργατῶν τοῦ Ἀμπελώνος, ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ ὁποῦ καὶ τὴν τρίτην καὶ τὴν ἕκτην καὶ τὴν ἑνάτην ὥραν ἐκάλεσεν ἐργάτας τοῦ Ἀμπελώνος του, σὺ δὲ καλεῖσαι τὴν ἐνδεκάτην ὥραν. Ἀλλὰ τὸ δηγνᾶριον τῆς μισθαποδοσίας σου, Θεοφιλέστατε, οὐ μέλλει νὰ ὑστερήσῃ τῶν ἐνωρίτερον ἀναλαβόντων ἀρχιερατικὴν διακονίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, διότι τὰ πολλαπλὰ προσόντα καὶ ἰκανότητές σου, ὡς μέχρι σήμερον κατὰ τὰ μακρὰ ἔτη τῆς διακονίας σου, λιπαρὰν θὰ καταστήσουν τὴν ἀρχιερατικὴν σου προσφορὰν, ἐπὶ πληρῆι δικαίῳ τῶν προσδοκιῶν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας.

Εἰς ταῦτα ὁ χειροτονηθεὶς νέος Μητροπολίτης ἀπήντησεν ὡς ἀκολουθῶς:

Μακαριώτατε,

Τοῦ Οὐρανοβάμονος τῶν Ἐθνῶν Ἀποστόλου Παύλου ἐνθουμούμενος τὴν διαβεβαίωσιν «εἰ τις Ἐπισκοπῆς ὀρέγεται καλοῦ ἔργον ἐπιθυμεῖν» (Α' Τιμ. 3,1) μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς, ἐπὶ τῇ ἁγίᾳ κλήσει, ὁμολογῶ καὶ διακηρύσσω ἐνώπιον πάσης τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι, ἐν ἀγαλλιᾶσει, ταχὺς ὁδεύω πρὸς τὸ ἅγιον θυσιαστήριον, ἵνα ἐπωμισθῶ τὴν ὑψίστην τιμὴν τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, τὸ ὄραμα τοῦ ὁποῦ κατέθελε τὴν ψυχὴν μου, οὐχὶ βεβαίως ἐκ δίψης κενοδοξίας, (διότι καθ' ὅλην τὴν ὑπερτριακονταετῆ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διακονίαν μου, μὲ τὰς μικρὰς μου πνευματικὰς πτέρυγας, ἐφιλοδόξουν νὰ γνωρίσω ὅσας περισσοτέρας κορυφὰς τῶν δυσβάτων πνευματικῶν ὁρέων), ἀλλὰ διότι φιλοδοξῶ ἐν ταπεινῇ αὐταπαρησίᾳ νὰ ἀκολουθήσω, τῆς ἡρωϊκῆς περιόδου τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Ἐπισκόπων τοῖς ἔχρῃσι, περὶ τῆς πολιτείας τῶν ὁ-

ποίων, ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας, ὡς ἐν δροσερῷ πνευματικῷ λειμῶνι, ἐνδιετρέψαμεν πολλάκις οἱ πολλοὶ εἰς τὰ οἰκεῖα Πατερικὰ προσφιλῆ κείμενα.

Ὡς Ἐφημέριος καὶ ὡς Ἱεροκέρυξ καὶ ὡς Πρωτοσύγκελλος εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ πλησιάσω τοὺς πλείστους τομεῖς τοῦ κοινωνικοῦ βίου, τοῦτο δὲ ἀπέβη πολύτιμος πηγὴ πρὸς ἀρδευσιν τῶν πτωχῶν μου ἱκανοτήτων, ὥστε νὰ ἐδραιωθῆ ἐν ἐμοί, ὅσον τὸ δυνατόν καθαρωτέρα, ἢ ἀντίληψις τοῦ ἱεροῦ χρέους ἐναντι τῶν προβλημάτων τοῦ πνευματικοῦ ποιμνίου, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου, ὡς Καλὸς Ποιμὴν, ὑποχρεοῦμαι, ἵνα καὶ τὴν ψυχὴν μου ἀκόμη, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἐν ἀγάπῃ προσφέρω. Καὶ θὰ τὸ πράξω, Μακαριώτατε Δέσποτα, ἐν ἰλαρότητι καρδίας, ἐν τῇ ἐπιγνώσει ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθημεν, ὅσοι τὴν κλήσιν ἀσμένως ἀποδεχόμεθα.

Ἐπίσχομαι, λοιπόν, νὰ ἐκδαπανήσω ἐμαντόν, Μακαριώτατε, ὑπὲρ τοῦ χριστεπωνόμου πληρώματος τῆς λαχούσης μοι Θεοσώστου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων, ἐν τῇ ἐλπίδι νὰ φανῶ ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἰδιαίτερος τῆς Ἑμετέρας Μακαριότητος, ἥτις διὰ τόσον ὑψηλῆς τιμῆς περιέβαλε τὴν ταπεινότητά μου, ὥστε πνευματικὸν Ποιμενάρχην καὶ ὁδηγόν, συμφῆφως μετὰ τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας, πρὸς ἣν ἐγνωμότως στρέφω νοῦν καὶ καρδίαν κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν, νὰ καταστήσῃ με τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἐνθα καὶ ἡ εὐλογημένη Αὐτῆς γενέτειρα.

Καὶ νῦν, Μακαριώτατε, ὅτε ἡ ὥρα ἤγγικε, τῶν εὐσεβῶν καὶ ταπεινῶν γονέων μου τὰς ψυχὰς δραματίζομαι, οὔτινες ἔχαιρον ἐν Κυρίῳ, διαπιστοῦντες ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ τὴν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐφροσίν μου πρὸς τὸ ἱερατικὸν στάδιον.

Ἐπικαλοῦμαι δέ, μετὰ τῶν Ἑμετέρων προσευχῶν καὶ δεήσεων, καὶ πάντων τῶν συμπροσευχομένων πιστῶν τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ ἰκεσίαν πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Σωτήρα Χριστόν, ἵνα, ἐν τῇ Χάριτι τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, δι' ἀναπληρώσεως τῶν ἐλλειπόντων, ἀξίως προσέλθω πρὸς τὸ Ἅγιον Θυσιαστήριον, ἵνα τὸν δρόμον τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος ἀξίως τῆς κλήσεως πορευθῶ.

Βιογραφικὸν σημεῖωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κλεόπα.

Ἐγεννήθη ἐν Ἀταλείᾳ, τὴν καταγωγὴν ἔλκων ἐκ πατρὸς ἐκΜαζεϊκῶν Καλαβρύτων, ἐν ἔτει 1915. Ἀνετράφη ἐν Ἀθήναις, ὅπου καὶ ἔλαβε τὴν στοιχειώδη μόρφωσιν. Ἐν συνεχείᾳ ἤκουσε τὰ γράμματα τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐν τέλει ἐφοίτησεν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

† Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κλεόπας

Εἰς Διάκονον ἐχειροτονήθη τὸ ἔτος 1937 καὶ εἰς Πρεσβύτερον τὸ ἔτος 1945.

ὑπηρέτησεν ὡς Διάκονος ἐν Κηφισίᾳ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως Κεφαλαρίου. Ὡς Πρεσβύτερος δὲ ἐπὶ ἑπταετίαν, ὡς Ἱερατικῶς Προϊστάμενος, ἐν τῷ Ἱερῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Κοιμήσεως Θεοτόκου Μεγάρων.

Τὸ ἔτος 1951 διωρίσθη Ἱεροκέρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1952 μέχρι 1958 ὑπηρέτησεν ὡς Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν. Ἐν συνεχείᾳ Ἐφημέριος Μεταμορφώσεως Κεφαλαρίου Κηφισίας, μέχρι τοῦ 1968 καὶ ἔκτοτε μέχρι σήμερον ἦτο Ἐφημέριος Ἁγ. Παντελεήμονος Καμένων Βούρλων καὶ Ἱεροκέρυξ Λοκρίδος.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἱερᾶς διακονίας του ἐπεμελήθη τοῦ κηρυκτικοῦ, φιλανθρωπικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐν γένει ἔργου, παραλλήλως πρὸς τὴν ἀσκήσιν τῶν ἱερατικῶν του καθηκόντων.

Τυχάνει βαθύς γνώστης τῆς ἐκκλησιαστικῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, κατὰ δὲ κοινὴν ὁμολογίαν, ἄριστος αὐτῆς ἐκτελεστής.

Δ Ι Ο Ρ Θ Ο Δ Ο Ξ Ο Σ Μ Ν Η Μ Η

ΕΠΙ ΤΗ, ΧΙΛΙΟΣΤΗ, ΕΞΑΚΟΣΙΟΣΤΗ, ΕΠΕΤΕΙΩ,

ΑΠΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ*

Κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Ἐλευσίνος κ. Τιμόθεος, σепτῇ ἐντολῇ τῆς Α.Θ. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου, ἐξεφώνησε τὸν κάτωθι πανηγυρικὸν λόγον :

«Μαθέτωσαν... οἱ νομίζοντες τὴν Ἐκκλησίαν μῆτε φιλοσόφους καὶ εὐφραδεῖς, μῆτε τινὰς ἐσχηκέναι διδασκάλους, ὅσοι καὶ πηλίκοι ἄνδρες ταύτην θεμελιώσαντες, ᾠκοδόμησάν τε καὶ διεκόσμησαν».

(Ἱερωνυμ. Περὶ Ἐκκλησ. συγγραφέων).

Μακαριώτατε Πάπα καὶ Πατριάρχα,
Σεβασμιώτατοι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τίμοι
ἐκπρόσωποι,

Σεβασμία τοῦ Θρόνου τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Ἱεραρχία,
Ἐλλόγμοι ἐκπρόσωποι τῶν Ὁρθοδόξων τῆς θείας
ἐπιστήμης Σχολῶν,

Τίμοι τῶν ἄλλων Ὁμολογιῶν ἀδελφοί,
Θεοφιλές καὶ χριστεπώνυμον πλήρωμα,

Ὀδδεμία τῆς χριστιανικῆς χρονολογίας ἑκατονταετηρὶς τόσον ἄφθοнос εἶναι καὶ πλουσία εἰς ἐκκλησιαστικοὺς πατέρας καὶ συγγραφεῖς, ὅσον ἡ τετάρτη.

Καὶ ἡ ἱστορία τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας μᾶς διδάσκει, ὅτι οὐδδεμία ἑκατονταετηρὶς ἐγέννησε τοσαύτας θεολογικὰς ἐριδας, ὅσας ἡ τετάρτη καὶ ἡ πέμπτη. Αἱ κατ' αὐτὰς συχναὶ ἀντιροήσεις, αἱ πανταχόθεν ἐξεγερθεῖσαι κατὰ τῆς θεότητος τοῦ Λόγου καὶ περὶ τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων καὶ περὶ τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Πατέρα καὶ κατ' ἄλλων τῆς πίστεως ἀληθειῶν, προέτρεψαν τοὺς φίλους τῆς ὀρθοδοξίας μετ' ἀκαμάτου σπουδῆς νὰ στηρίξωσι τὴν καθαρότητα τῆς πίστεως διὰ τε τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἐξηγήσεως τῶν ἁγίων Γραφῶν καὶ τῆς ἀκριβοῦς τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων ἐκθέσεως¹.

Εἰς αὐτὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τὴν πολυτάραχον καὶ ἀποφασιστικὴν, διὰ τὴν μετὰ ταῦτα πορείαν καὶ διαδρομὴν Τῆς, χρονικὴν περίοδον, ἀναφαίνεται ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ λαμ-

πρὸς οὗτος καὶ διαβόητος, ὁ ἐν βίῳ καὶ λόγῳ περιβλεπτος, καὶ τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ἀληθῆς στῦλος καὶ θεμέλιος, ὁ πατὴρ τῆς ὀρθοδοξίας, ὁ καὶ ἄχρι τερμάτων πάσης τῆς γῆς ἐνδοξος γνωσθεῖς².

Ἀλεξάνδρεια ὁ τόπος τῆς γεννήσεως αὐτοῦ. Χρόνος τὸ τέλος τοῦ τρίτου αἰῶνος καὶ δὴ τὰ μεταξὺ τοῦ 293 καὶ 298 ἔτη.

Ἀλεξάνδρεια ἡ μεγάλη καὶ ἐπιφανής, ἡ μετὰ τὴν Ρώμην, πασῶν τῶν ἄλλων πόλεων ἐνδοξοτάτη. Ἐδῶ ὅπου τὸ ἐλληνικὸν στοιχεῖον κατέχει τὸν μεγαλύτερον τῆς μεγάλης πόλεως χώρον. Ἐδῶ ὅπου ἡ περιφέρημος τῶν Λαγιδῶν βιβλιοθήκη. Ἐδῶ ὅπου τὸ Μουσεῖον—Πανεπιστήμιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδίδασκον οἱ διαπρεπέστεροι τῶν σοφῶν τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Ἐδῶ τὸ θέατρον καὶ τὸ καισάρειον. Ἐδῶ ἡ κοίτις τῆς χριστιανικῆς Θεολογίας, τὸ κέντρον καὶ ὁ φάρος ὁ τηλαυγῆς τῆς ἀμφιλαφοῦς θεολογικῆς σοφίας καὶ τῆς εὐσεβείας. Ἐδῶ ἡ περιφέρημος Κατηχητικὴ Σχολή, (τὸ διδασκαλεῖον τῶν ἱερῶν λόγων). Καὶ τέλος ἐδῶ, κατὰ τὸν εἰδωλολάττην Ἀρριανόν, Χριστιανισμός, Γνωστικισμός, Ἰουδαϊσμός καὶ Ἐθνισμός ἀπετέλουν τύπους γενικῆς ἀπάτης καὶ ὑποκρίσεως — μαρτυρία ὑπερβολῆς —, ἥτις ὁμως εἰκόνα μᾶς παρέχει τῶν φιλοσοφικῶν ἐριδῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν διαμαχῶν³.

Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἡ ὁποία καὶ κατὰ τὸ ἐγγὺς πρὸς ἡμᾶς παρελθὸν προσέφερε διὰ τε τῶν λογίων αὐτῆς, τῶν ποιητῶν καὶ τῶν θεολόγων, τῶν καλλιτεχνῶν, τῶν ἐπιστημόνων καὶ τῶν εὐεργετῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ λοιποῦ τῶν ἐλλήνων πλήθους, πλουσίαν τὴν πνευματικὴν καὶ πολιτιστικὴν αὐτῆς προσφορὰν.

Εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον πόλιν, τὴν ἔδραν τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν γραμμάτων, (τὸ παντοίας παιδεύσεως ἐργαστήριον), τὸ σπουδαῖον καὶ ἐπικαιρον σημεῖον, ὅπου συνηρτάτο Ἀνατολή καὶ Δύσις, ζῆ καὶ κινεῖται, ἐν μέσῳ ὑπερέχων κατορθωμάτων πίστεως καὶ διωγμῶν ἀπηνῶν, ὁ ἱερός ἀνὴρ. Εἰς περιβάλλον πλήρες ἀγιότητος ἢ εὐγενῆς ψυχῆ του ἀπὸ νεαρῆς ἡλικίας αισθάνεται ἀνατάσεις ἱερὰς καὶ

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 387 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 17-18 τεύχους.

1. Κων. Κοκτογόπου, Φιλολογικὴ καὶ κριτικὴ ἱστορία τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων, Τόμ. Β', σελ. 1,2,83.

2. Κυριλλ. Ἀλεξανδρείας, Ἐπιστολὴ τοῖς Πρεσβυτέροις Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Λόγος περὶ τῶν ἐν πίστει κοιμηθέντων—Ἐπιφανίου, Ἐν αἴρεσ. ξθ', κεφ. 2—Ἰουλίον Ἐπισκ. Ρώμης, Ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ (Σωκράτους Ἐκκλησιαστικῆ Ἱστορία βιβλ. Β', κεφ. 23).

3. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου, Ὁ Μ. Ἀθανάσιος σελ. 11.

διαποτίζεται ὑπὸ τῆς διαπύρου ἐπιθυμίας νὰ βαδίση ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων.

Ποδηγετούμενος καὶ χειραγωγούμενος εἰς Χριστὸν ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ἀλεξάνδρου ἐμόρφωσε καὶ ἀνέπτυξε τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐκείνας ἀρετὰς, αἱ ὁποῖαι κατέστησαν αὐτὸν ἐπιφανῆ καὶ περίοπτον ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ. Ἀνεστράφη μετὰ τῶν μοναστῶν καὶ ἀσκητῶν τῆς Αἰγύπτου. Διέτριψεν ἐν τῇ ἐρήμῳ παρὰ τῷ Ἀντωνίῳ («ἀκολουθήσας αὐτὸν χρόνον οὐκ ὀλίγον»), τοῦ ὁποῦ μεγάλῃν ἐδέχθη τὴν ἐπίδρασιν, ἀντιγράφας πιστῶς τὰς ψυχικὰς αὐτοῦ ἀρετὰς τῆς γενναιοῦτος καὶ τῆς ἀφοβίας, διαπνεόμενος ὑπὸ τῆς ἀπολύτου ἐκείνου πεποιθήσεως ὅτι «ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος βραχύτατος ἐστὶ μετρούμενος πρὸς τοὺς μέλλοντας αἰῶνας».

Πολλὰς εἶχε, λοιπόν, τὰς ἀφορμὰς καὶ τοῦ χριστιανικοῦ βιώματος πείραν νὰ λάβῃ καὶ τῆς θύραθεν σοφίας, διὰ τῆς μελέτης καὶ σπουδῆς τῶν κλασικῶν γραμμάτων νὰ ἐγγίση τὰ κράσπεδα καὶ τῶν Γραφῶν νὰ ἀποβῇ μύστης ἐγκρατῆς, ὥστε νὰ θέσῃ τὸν σπερματικὸν λόγον εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Λόγου καὶ νὰ κατορθώσῃ τὸν συγκερασμὸν τῆς φιλοσοφικῆς σκέψεως μετὰ τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως ἀληθείας, ὅπως χαρακτηριστικῶς ἀναφέρει Γρηγόριος ὁ Θεολόγος περὶ αὐτοῦ λέγων ὅτι «ἐκεῖνος ἐτράφη ἐθὺς ἐν τοῖς θείοις ἡθεσι καὶ παιδεύμασι, ὀλίγα τῶν ἐγκυκλίων φιλοσοφίας, τοῦ μὴ δοκεῖν παντάπασιν τῶν τοιοῦτων ἀπειρώς ἔχειν μηδὲ ἀγνοεῖν ὧν ὑπεριδεῖν ἐδοκίμασε... Καὶ πᾶσαν μὲν παλαιὰν βίβλον, πᾶσαν δὲ νέαν ἐκμελετήσας, ὡς οὐδεμίαν ἕτερος, πλουτεῖ μὲν θεωρίαν, πλουτεῖ δὲ βίον λαμπρότητα»⁴ καὶ συμπληροῖ ἐδστοχώτατα ὁ ἱερός Φώτιος ἐπιλέγων ὅτι «ὁ Ἀθανάσιος λογικαῖς τε μεθόδοις οὐ τι γυμνῶς καὶ ἀπὸ τῶν ἐκείθεν λέξεων, ὥσπερ οἱ παῖδες καὶ ἀρτιμαθεῖς πράττουσι, ἀλλ' ἐμφιλοσόφως τε καὶ μεγαλοπρεπῶς καὶ ταῖς ἐννοίαις μόναις καὶ ταύταις διεσχηματισμέναις ἀποκέρχεται, γραφικαῖς τε μαρτυρίαις καὶ ἀποδείξεσιν εἰς τὸ κρατερόν κατωχύρωται...»⁵.

Τὰ πνευματικὰ αὐτὰ ἐφόδια φέρων ὡς ὄπλα ἀκαταμάχητα ἀντλεῖ ἐκ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ φαρέτρας καὶ πραγματοποιεῖ, νεαρός ἀκόμη τὴν ἡλικίαν, τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ παρουσίαν ἐπὶ τῆς σκηπῆς τῆς ἱστορίας, τὴν ὁποίαν γεγηρακῶς καταλείπει καὶ κατόπιν μακρῶν περιπετειῶν καὶ σκληρῶν κόπων καὶ ἀγώνων.

Μακαριώτατε Πάπα καὶ Πατριάρχα,

Ἄς ἐπισκοπήσωμεν ἐν στιγμῇ χρόνον μικροῦ τὴν μακρὰν τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου δράσιν, τοῦ κλεισαύτου τὸν ὄν Σὺ κοσμεῖς σήμερον Θρόνον τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἣν ἔχομεν πίστιν στηρίζαντος.

4. Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ, Εἰς τὸν Μ. Ἀθανάσιον Ε.Π.Μ., Τόμ. 35, 1088 Β.

5. Ε.Π.Μ. 103, 420.

«Τοῦ χοροῦ τῶν διακόνων ἡγούμενος» τὸ 318, ὑπὸ τὸν γηραιὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας Πάπαν καὶ Ἀρχιεπίσκοπον Ἀλέξανδρον, τὸν ὁποῖον συνώδευσε εἰς τὴν ἐν Νικαία Ἀ' Οἰκουμενικῇ Σύνοδον, ἀνεδείχθη εἰς τῶν μάλλον θαρραλέων ἀγωνιστῶν κατὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ Ἀρείου, ἀφ' ἡγωνίσθη μετὰ ζήλου ἀποστολικοῦ καὶ τόλμης ἡρωϊκῆς, καὶ αὐτὸς κυρίως «τὴν νόσον τοῦ ἀρειανισμοῦ ἔστησεν», ὡς ἀπεφάνθη ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύνοδος τοῦ 339⁶.

Ὅταν δὲ τὸ 326 ἐτελεύτησεν ὁ Ἀλεξανδρείας Ἀλέξανδρος, «ἄνῃρ τίμιος ἐν πᾶσιν... ἐπιεικῆς, φιλόθεος, φιλόφρων, φιλόπρωτος, χρηστὸς καὶ προσηνῆς πρὸς πάντας...» καὶ οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Αἰγύπτου συνήλθον διὰ τὴν ἐκλογὴν διαδόχου εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μάρκου τῆς Βαυκάλειας, τὰ πλήθη τῶν πιστῶν ἐπὶ νύκτας καὶ ἡμέρας ὡς εἰς ἄνθρωπος «ἐβόων καὶ ἔκραζον, ζητοῦντες τὸν σπουδαῖον, τὸν εὐλαβῆ, τὸν χριστιανόν, τὸν ἕνα τῶν ἀσκητῶν, τὸν Ἀθανάσιον» ὡς Ἐπίσκοπον αὐτῶν. Τοιοτοτρόπως («ἠφῆφ τοῦ λαοῦ παντός, οὐ κατὰ τὸν ὕστερον νικησαντα ποιηρὸν τύπον, οὐδὲ φονικῶς τε καὶ τυραννικῶς, ἀλλ' ἀποστολικῶς τε καὶ πνευματικῶς ἐπὶ τὸν Μάρκου θρόνον ἀνάγεται»⁷, παρὰ τὰς ἀντιδράσεις τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀληθείας.

Τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ θρίαμβος ἀπέβη περιφανῆς. Ἡ ἦρτα καὶ ἡ καταδίκη τῶν ἀρειανῶν ἀποφασιστικῆ καὶ ὁμόφωνος. Παρέχεται δὲ εἰς τὸν Ἀθανάσιον ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν θεραπείαν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ ποιμνίου του καὶ νὰ ἀναπτύξῃ ὑπέρροχον δράσιν ποιμαντικὴν («τύπος γενόμενος τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ») (Α' Τιμ. δ', 12). Διδάσκει καὶ νοθετεῖ. Ἐλέγχει καὶ προστατεύει. Παραμυθεῖ καὶ χειραγωγεῖ. Περιηγεῖται τὴν ἐπαρχίαν του. Μεταβαίνει εἰς τὴν Θηβαΐδα, τὴν Πεντάπολιν, τὴν ἄσιν τοῦ Ἀμμῶν καὶ τὴν Κάτω Αἴγυπτον. Ἐγκαθιστᾷ ἀξιότιμους Ἐπισκόπους. Χειροτονεῖ καὶ ἐξαποστέλλει Ἐπίσκοπον εἰς Ἀβησσυνίαν τὸν Φρουμέντιον πρὸς ἐκχριστιάνισιν τῶν Αἰθίοπων.

Ἄλλ' ὁ Ἀρειος καὶ οἱ ὀπαδοὶ του συμμαχοῦντες μετ' ἄλλων συγγενῶν πρὸς αὐτοὺς αἰρετικῶν δὲν ἔπαυον νὰ παρέχον πράγματα εἰς τὸν Ἀθανάσιον, παντοῖα μηχανουμένοι κατ' αὐτοῦ κακά. Οὕτω ὁ Ἀθανάσιος πεντάκις ὠδηγήθη εἰς τὴν ἐξορίαν, τῆς ὁποίας τὸ πικρὸν ποτήριον ἐδοκίμασεν, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος. Φέγγει, πλὴν δὲν παύει νὰ ἀγωνίζεται. Στερεῖται τοῦ ποιμνίου του, ἀλλὰ δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ ἀγρυπνῇ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐξορίᾳ του ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του. Ἐσύρθη ὑπὸ τῶν ἀρειανῶν ἐνώπιον Συνόδων καὶ καθηρέθη ὑπὸ Ἐπισκόπων. Κατεδιώχθη ὑπὸ αὐτοκρατόρων, ἀλλὰ δὲν ἐπτοήθη. Μετὰ σθένους καὶ ἀξιοπρεπείας ἀπήντα πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἀμυδημίαν εἶναι κοινωνίαν τῇ χριστομάχῳ αἰρέσει πρὸς τὴν κα-

6. Δημητρίου Σ. Μπαλάνου, Πατρολογία σελ. 234.

7. Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ, ἐκθ. ἀνωτ., Ε.Π.Μ., Τόμ. 35.

θολικὴν Ἐκκλησίαν». Οὐδέποτε καὶ πρὸ οὐδενὸς ὀροδεῖ, προκειμένου περὶ τῆς ἀληθείας τῆς πίστεως. Καὶ μετὰ φρονήματος ὑψηλοῦ καὶ ἀκραίου δὲν διαστάζει νὰ χαρακτηρίσῃ τὸν αὐτοκράτορα «ἀσεβείας προστάτην καὶ αἰρέσεως». Ὑπέφερεν ἀνεκδιηγήτους ταλαιπωρίας καὶ στερήσεις. Ἦλθον στιγμαί, καθ' ἃς ὁλόκληρος ὁ χριστιανικὸς κόσμος ἐφαίνετο ἀντίθετος πρὸς τὸν Ἀθανάσιον, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐν ἀκραδάντῳ πεποιθήσει ὅτι ἠγωνίζετο ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, δὲν ἐκάμπετο⁸. Ἔμενε πιστὸς ἄχρι θανάτου.

Ἡ ταλαιπωρία καὶ ἡ βάσανος τοῦ Ἀθανασίου, μεθ' ὧν τῶν μεθόδων καὶ τρόπων τοὺς ὁποίους ἡ μοχθηρία ὀπλισμένη δι' αὐτοκρατορικῆς ἐννοίας δύνανται νὰ ἐφεύρη καὶ χρησιμοποίησῃ, ἐφθασεν εἰς τὸ τέλος τῆς, ὅταν, κατὰ τὸ ἔτος 366, ἐπανήλθεν ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν ἔδραν τοῦ (τῆν πατρῶν ἐστίαν), τὴν προσφιλέην τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐν μέσῳ τοῦ ἀγαπῶντος αὐτὸν ποιμνίου τοῦ διήλθεν ἀδιατάρακτα τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ἀρχιερατείας του μέχρι τῆς μακαρίας πρὸς Κύριον ἐκδημίας του τῆν 2αν Μαΐου τοῦ 373, τῆς ὁποίας τῆν 1600 ἐπέτειον ἐν Διορθοδόξῳ Μνήμῃ ἐορτάζομεν, ἐν συνάξεσιν λατρευτικαῖς καὶ λόγοις θεολογικοῖς.

Ἀθανάσιος ὁ Μέγας κατηγορεῖ τὸν Θερόνον τῆς Ἀλεξανδρείας («ἐφ' ὅλοις ἔτεσι τεσσαράκοντα καὶ ἕξ») (Κυριλ. Ἀλεξ. Ἐπιστ. 1), ἐξ ὧν πλέον τῶν 16 ἐτῶν διήλθεν ἐν ἐξορίᾳ.

Μακαριώτατε Πάπα καὶ Πατριάρχα,

Γεγονὸς ἀξιοθαύμαστον παραμένει τοῦτο, ὅτι ὁ μέγας οὗτος τῆς Ἐκκλησίας πατήρ, παρ' ὅλας τὰς περιπετείας καὶ ἀντιξοότητας, εὗρισκε χρόνον νὰ διαθέτῃ εἰς συγγραφικὴν δρασίαν, ὥστε νὰ δεσπόζῃ ὄχι μόνον ὡς ἐκκλησιαστικὴ ἠγερτικὴ μορφή τῆς ἐποχῆς του, ὡς μαχητὴς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ ὡς συγγραφεύς. Ἐπέδρασε δὲ καὶ ἔθεσε τὴν σφραγίδα τῆς διδασκαλίας του ὅχι μόνον ἐπὶ τῶν συγχρόνων του, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς σκέψεως πολλῶν μετ' αὐτὸν γενεῶν, ὥστε δικαίως νὰ λέγῃ ὁ ἱερός Φώτιος ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ μεγάλοι τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες καὶ διδάσκαλοι ἦντλον ἀπὸ τὰ ἔργα του («ὡσπερ ἀπὸ πηγῆς»⁹).

Ἡ ἐπιβολὴ του ὡς ἐκκλησιαστικῆς προσωπικότητος δὲν ὀφείλεται εἰς μόνον τὸ γεγονὸς τῶν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας ἀγώνων του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν καθόλου βίον του, τὸν ὁποῖον κατέστησε πράγματι ζῶσαν ἔκφρασιν καὶ ἐρμηνείαν τῆς ὀρθῆς πίστεως, ὥστε ἐπιγραμματικῶς νὰ ἐκφρασθῇ περὶ αὐτοῦ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, ταυτὸσημον βλέπων τὸ ὄνομα αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀρετήν· «Ἀθανάσιον ἐπαινῶν ἀρετὴν ἐπαινέσομαι· ταυτὸν γὰρ ἐκεῖνον τε εἰπεῖν καὶ ἀρετὴν ἐπαινέσαι» (Ἐγκωμ. εἰς Ἀθαν. Ι.) Διὰ τοῦτο καὶ ἐπεβάλλετο ὡς ἠθικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ προσωπικότης

εἰς τὴν κοινὴν τοῦ πληρώματος συνειδήσιν, ὥστε «ὄρον ἐπισκοπῆς εἶναι τὸν ἐκεῖνον βίον καὶ τρόπον, νόμον δὲ ὀρθοδοξίας τὰ ἐκεῖνον δόγματα»¹⁰.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἐχαρακτήρισθη ὡς «ὁ ἡρωϊκώτερος τῶν ἁγίων καὶ ὁ ἁγιώτερος τῶν ἡρώων». Ἡ Ἐκκλησία κατέταξε τούτον εἰς τὴν χορείαν τῶν ἁγίων αὐτῆς, ὁ δὲ ὑμνογράφος ἐξείρων τὴν προσωπικότητα αὐτοῦ ἐξυμνεῖ τούτον λέγων: «Ἀθανάσιον καὶ θανόντα ζῆν λέγω, οἱ γὰρ δίκαιοι ζῶσι καὶ τεθηκότες»¹¹.

Μακαριώτατε Πάπα καὶ Πατριάρχα,

Ζῆ ὁ μέγας καὶ ἱερός οὗτος τῆς Ἐκκλησίας πατήρ ἐν τῇ θριαμβουσίᾳ ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησία, ἀλλὰ ζῆ καὶ παρ' ἡμῶν ἐν τῇ στρατευομένῃ ἐπὶ γῆς Ἐκκλησία, προβάλλων πάντοτε, διὰ τε τοῦ τρόπου τῆς βιοτικῆς καὶ τῶν ὄσων ἔγραψε, παράδειγμα χριστιανικοῦ ἀληθοῦς καὶ γνησίου βιώματος καὶ πίστεως ὀρθῆς, στυλὸς ἀδιάστροφος.

Ἐπιπέσει τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἔταξε καὶ ἔργον βίου εἰργάσατο (τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης), ἀντιπαλαίων πρὸς παλαιὰ καὶ συγχρόνους αὐτῷ αἰρέσεις, διὰ νὰ διακρατήσῃ ἀκέραιον τῆς Ἐκκλησίας τὸ φρόνημα, τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, ὡς «παράδοσιν καὶ διδασκαλίαν καὶ πίστιν τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἣν ὁ μὲν Κύριος ἔδωκεν οἱ δὲ ἀπόστολοι ἐκήρυξαν καὶ οἱ πατέρες ἐφύλαξαν» καὶ τῆς ὁποίας ἀλάθητον φορέα καὶ θεματοφύλακα βλέπει τὴν Ἐκκλησίαν¹².

Διίσταται καὶ διαφέρεται ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καὶ πρὸς τὴν κρατοῦσαν ἐξουσίαν, ὅταν αὐτὴ συμμαχῇ μετὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ ὀδηγῇ εἰς ἀποστασίαν ἀπὸ τῆς ὑγιανοῦσης πίστεως.

Ἡ διάστασις τοῦ ἱεροῦ πατρὸς πρὸς τε τοὺς πολιτικούς ἀρχοντας καὶ διὰ καὶ πρὸς αὐτὸν τούτον τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον καὶ τοὺς διαστρέφοντας τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, περιεχόμενον ἔχει τὸ πρόσωπον τοῦ σαρκωθέντος Λόγου, τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν Θεάνθρωπον καὶ Σωτῆρα ἡμῶν, τὸν θέσαντα ὄχι μόνον τὸ θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπαιτήσαντα οὕτως εἰπεῖν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα· «ἵνα πάντες ἐν ᾧσι καθὼς σὺ πάτερ, ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ᾧσιν» (Ἰωάν. ιζ', 21), ἀφοῦ πηγὴν καὶ πρῶτον τῆς ἐνότητος αὐτῆς ἔχομεν τὴν ἀκατάλυτον τῆς ἁγίας Τριάδος ἐνότητα.

Αἱ κατηγορίαι Ἐκκλησία καὶ ἐνότης ἀπετέλεσαν ἀπ' ἀρχῆς τὸ «καντὸν» διὰ τὸν Ἀθανάσιον θέμα, διὸ καὶ τὸν χαρακτηρίζει πλήρης συναίσθησις τοῦ ποῖα

8. Θρησκ. καὶ Ἠθικ. Ἐγκυκλοπ., Τόμ. 1 Α 523.

9. Ε.Π.Μ., 103, 420.

10. Θρησκ. καὶ Ἠθικ. Ἐγκυκλοπ. ἐθ. ἀνωτ. 527.

11. Μηναῖον Ἰανουαρίου ΙΗ'.

12. Ε.Π.Μ. 25, 101 Α—26, 593.

σχέσιν ἔχει ἢ διατήρησις τῆς τριαδικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν γνῶσιν τῆς αἰωνιότητος («αὕτη δὲ ἐστὶν ἢ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν») (Ἰωάν. ιζ' 3) καὶ διὰ τοῦτο ἢ φωνῇ τοῦ Ἀθανασίου ἀκούεται μὲ τρόπον ἀπόλυτον. Ἡ Ἁγία Τριάς ἢ αὕτη οὐσα ἐαυτῇ καὶ ἠρωμένη ἀδιαιρέτως πρὸς ἐαυτήν, οὐδὲν ἔχει ἐν ἐαυτῇ γενητὸν καὶ αὕτη εἶναι τῆς Τριάδος ἢ ἀδιαιρέτος ἐνότητος καὶ μία ἢ εἰς αὐτὴν πίστις¹³. «Ὁὗτω φρονεῖ ἢ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ αὕτη ἐστὶν ἢ πίστις αὐτῆς, ἐν ταύτῃ δὲ τῇ πίστει αὕτη τεθεμελιώται καὶ ὁ ταύτης ἐκπλίπτων, οὐτ' ἂν εἴη, οὐτ' ἂν λέγοιτο χριστιανός»¹⁴.

Τὸ ἀνθρώπινον δράμα, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἀρχὴν του εἰς τὴν πτώσιν τοῦ πρώτου ἀνθρώπου, τοῦ Ἀδάμ, καὶ κορυφούται εἰς τὸ πάθος τοῦ δευτέρου Ἀδάμ, τοῦ ἀνθρώπου Χριστοῦ, καὶ λύεται διὰ τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ, ἀποτελεῖ τὴν βάση τῆς Χριστολογίας καὶ τῆς περὶ ἀνθρώπου διδασκαλίας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος συνιστᾷ κορυφαίαν ἀξίαν, ἰσταμένην εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος τῶν ἀξιών, χάριν τῆς ὁποίας αὐτὸς ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐγένετο ἄνθρωπος καὶ ἔδωκεν ἐαυτὸν εἰς θάνατον. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς προβάλλει ἢ περὶ Λόγου-Χριστοῦ διδασκαλία τοῦ ἱεροῦ πατρὸς ὡς λογικὸν αἶτημα τῆς σωτηριολογίας καὶ ἢ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καθίσταται κορησίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται τὴν περὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου διδασκαλίαν του. Ἡ πίστις δὲ αὐτοῦ εἶναι ὄχι μόνον τὸ θεμέλιον τῆς χριστιανικῆς δογματικῆς διδασκαλίας, ἀλλὰ καὶ ἢ λυθία λίθος, διὰ τῆς ὁποίας δοκιμάζονται πάντα τὰ ἀπασχολοῦντα τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν προβλήματα¹⁵.

Μακαριώτατε Πάπα καὶ Πατριάρχα,

Ἡ σύγχρονος αἵρεσις ἄλλον τρόπον καὶ μέθοδον ἄλλην ἀρνήσεως τῆς θεότητος τοῦ Λόγου εἰς τὸ προσκήριον τῶν ἱστορικῶν στιγμῶν τῆς ζωῆς μας τολμᾷ νὰ φέρῃ. Ἄλλον τρόπον καὶ μέσον ἀλλοιώσεως τοῦ ἀκραφροῦς χριστιανικοῦ φρονήματος, ἀλλὰ καὶ βιώματος τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῆς ὀρθοπραξίας, σκηροθετεῖ.

Ἡ νέα πραγματικότης τοῦ συγχρόνου κόσμου, ἢ ἐσχατολογικῆ ἐποχῆ, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθεν ἢ ἀνθρωπότης, ἐναποθέτει τὸ βάρος τῆς εὐθύνης τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως, ὡς κληρονομίαν ἀπαρχαράκτον εἰς τὴν ὀρθόδοξον οἰκουμένην, δι' ἐπανεκτίμησιν, τοποθέτησιν καὶ προβολὴν τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας καὶ τῆς πατερικῆς θεολογίας καὶ ἀπαιτεῖ ὑπεύθυνον τὴν στάσιν ἡμῶν ἐναντι τῆς συγχρόνου ἕβρεως καὶ ἀποστασίας, ἐναντι τῆς ἀμαρτίας, τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ δημιουργήματος ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἢ ὁποία φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον τῆς πλέον φοικτῆς βαρβαρότητος, τῆς βαρβαρότητος τοῦ ὀρθολογισμοῦ, ἢ ὁποία

ἀλλοτριώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν σχέσεως αὐτοῦ καὶ τὸν καθιστᾷ ἔρμαιον τῆς δυνάμεως τοῦ σκότους, εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν δυνάμιν τοῦ φωτός, τῆς ὁποίας μόνον ἀξίωμα εἶναι ἢ ἀ γ ἀ π η.

Τὸ πνεῦμα τῆς ὑπερβολῆς καὶ τῆς οἰήσεως, ἢ αὐτάρκεια τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως εἶναι τὸ δράμα τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου: ἢ ἀρνησις τῆς σωτηρίας. Αὐτὸ καλούμεθα νὰ καταγγείλωμεν. Εἰς τὸ ἡμίφως τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως νὰ ἀντιπαραθέσωμεν τὸ φῶς τῆς ἀληθείας τοῦ Ἐδαγγελίου. Τῆς μεταμορφώσεως τὴν δόξαν καὶ τῆς θεώσεως τὴν βεβαιότητα. Νὰ κηρύξωμεν καὶ νὰ βιώσωμεν πατερικῶ τῶ τρόπῳ τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Λόγου, τὴν ἀναγνώρισιν καὶ βίωσιν τοῦ μυστηρίου τούτου τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, εἰς ἓνα κόσμον εἰς τὸν ὁποῖον ἢ εἰσβολὴ τῆς τεχνικῆς ἀπειλῆς νὰ ἐξαλειφῇ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον προοδευτικῶς τὸ μυστήριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶναι συγχρόνως ὁ κόσμος τοῦ παρόντος καὶ ὁ κόσμος τῆς ἐλπίδος¹⁶.

Γεγονὸς ἀναμφίλεκτον εἶναι, ὅτι ἢ Ἐκκλησία τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου ἐγνώρισε κρίσιν ἐκτεταμένην καὶ συγκλονιστικῆν. Ἀλλὰ καὶ πραγματικότης ἐξώφθαλμος εἶναι ὅτι καὶ ἢ τῶν καιρῶν μας Ἐκκλησία ὡς τε ποιμένες καὶ ὡς ποιμνιον. Ἀμφιταλαντεύεται μεταξὺ Θεοῦ καὶ κόσμου. Ἀπεχρωμάτισε τὴν πίστιν αὐτῆς. Ἀρνεῖται τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας εἰς ἓνα κόσμον «ἄπιστον» καὶ μίαν («γενεὰν διεστραμμένην»). Διστάζει νὰ ὀνομάσῃ τὸ κακὸν διὰ τοῦ ὀνόματός του. «Συμφωνεῖ τὴν πρᾶσιν, πωλεῖ τὸν ἀτίμητον».

Ζῶμεν εἰς καιροὺς διπλῆς ἀποσυνθέσεως καὶ διὰ τοῦτο ὁ χριστιανισμὸς μας, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκφράζεται μὲ τὴν ἐπίμονον προσπάθειαν νὰ νικήσῃ τὸν κόσμον, λησμονεῖ τὸν ἐαυτὸν του συμβιβάζεται μὲ τὸν κόσμον ἄρνεῖται τὴν ἀποστολήν του, ἀποδεικνύεται μολυσμένος εἰς αὐτὰς του τὰς ἐκδηλώσεις ἀπὸ μίαν ἀρχὴν ψεύδους καὶ θανάτου.

Διὰ τοῦτο τὸ μήνυμα τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου πρὸς ἡμᾶς εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἦτο κατὰ τοὺς κοιμήσιμους ἐκεῖνους χρόνους: οὔτε νὰ ἀφήσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν νὰ μεταβληθῇ ἀπὸ «κιβωτὸν σωτηρίας» καὶ ἀναπλάσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἠθικολογικὸν φιλοσοφικὸν σύστημα, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς σύνθημα φθηρὸν καὶ ὄργανον ἐξυπηρητήσεως σκοπῶν ἀλλοτρίων εἰς χεῖρας τῆς ὁποιασδήποτε ἐξουσίας¹⁷.

Στῶμεν καλῶς. Καὶ τοῦτο δὲν σημαίνει στάσιν, ἀλλὰ κίνησιν τοῦ πνεύματος δυναμικῆν. Κίνησιν ἐναντίον τοῦ ἐαυτοῦ μας, ἐναντίον τοῦ κόσμου τούτου τῆς ἀπάτης καὶ τῆς ὑποκρίσεως, τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ τῆς σκοπιμότητος. Διότι μόνον διὰ τῆς πνευματικῆς

16. Χριστιανικὸν Συμπόσιον, Ἐτησίᾳ ἔκδοσις Χριστιανικοῦ στοχασμοῦ καὶ τέχνης. Ἀθήναι 1970.

17. Στυλ. Παπαδοπούλου, ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος Ἀλεξανδρείας σταθμὸς μέγας ἐν τῇ Θεολογίᾳ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀθήναι 1974.

13. Ε.Π.Μ. 26, 597 κ. ἐξ.

14. Ε.Π.Μ. 26, 596.

15. Θρησκ. καὶ Ἠθικ. Ἐργων. ἐνθ. ἀνωτ. 543.

Η ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ*

Τριακοστὸν τέταρτον Σχολικὸν ἔτος 1890 - 1891 (σελ. 88 - 89).

252. Νικόλαος Κλάγκας. Ξηροχώριον. 16. 2 7βρίου. Ἐνεφανίσθη τῆ 5 7βρίου 1891, ἀλλ' ἔπειδὴ δὲν ἔφερε τὰ τροφεῖά του, ἀπῆλθε τῆ 14 7βρίου 1891, ὅπως κομίση ταῦτα καὶ δὲν ὑπέστρεψε πλέον. Χ.Α.

253. Ἀθ. Ἀποστόλου. Ὠραιοί. 16. 10 7βρίου. Γεωργὸς (ἐπάγγελμα γονέως). Ἀπελύθη, λαβὼν τὸ ἀπολυτήριόν του τῆ 19 Ἰουνίου 1892, μὲ βαθμὸν ἐπίδοσεως ἄριστα (10) καὶ διαγωγῆς ἐπαινετῆς (10). Χ.Α. Ἐλαβε πιστοποιητικὸν τῆ 6 Ἀπριλίου 1893.

254. Γεώργιος Παπακωνσταντίνου. Παπάδες. 16. 10 7βρίου. Ὀρφανός. Ἀπε-

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 384 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 17-18 τεύχους.

δυναμικῆς κινήσεως, τῆς ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐμπορομένης, αἰσθανόμεθα τὸ μυστικὸν σφρίγγος, τὸ ὁποῖον ἱκανοὶ τὸν ἄνθρωπον νὰ προσδεύῃ εἰς τὸν τομέα τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἐλευθερίας. Τῆς ὑπάρξεως κατὰ Θεὸν καὶ τῆς ἐλευθερίας «ἐν ἧ ἡμᾶς Χριστὸς ἠλευθέρωσε» καὶ εἰς τὴν ὁποίαν καλούμεθα νὰ σταθῶμεν. Τοιοῦτοτρόπως ὁ ἄνθρωπος, ὁ κατὰ Θεὸν ὑπάρχων καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ κατὰ Χριστὸν ζῶν, ὅποια ὑπόγεια ρεύματα καὶ μυστικαὶ σχέσεις καὶ ἂν ρυθμίζον τὰς σχέσεις του πρὸς τὴν κοινότητα καὶ τὸν κόσμον, ἀνέρχεται εἰς μίαν ἄνωτέραν χαρὰν γνώσεως, δημιουργίας, ἁρμονίας, ἀγάπης καὶ καθιστᾷ δυνατὴν τὴν αἰσθητικὴν, ἡρωϊκὴν καὶ θερησκευτικὴν ζωὴν δι' ἑαυτὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτόν. Ἐχει τὴν χαρὰν, «ἦν οὐδεὶς αἶρει ἀπ' αὐτοῦ» τὴν χαρὰν διὰ τὴν ὑπάρξιν καὶ τὸ θάρρος τῆς δράσεως συνετῶς καὶ ταπεινῶς, μὲ ἀνάβλυσμα ἐδλαβῶν αἰσθημάτων.

Μακαριώτατε Πάπα καὶ Πατριάρχα,

Τὴν ἀναίμακτον τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ καὶ Λόγου προσεφέρατε θυσίαν, λατρείαν ἐδάρεστον τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ. Ἐμνημονεύσατε ἐν τοῖς διπτύχοις «πάσης ἐπισκοπῆς ὀρθοδόξων τῶν ὀρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας». Διεκηρύξατε, διὰ τοῦ τρόπου τούτου, Μακαριώτατε, ὡς ἐκείνου τοῦ μεγάλου καὶ ἱεροῦ πατρός, τοῦ Ἀθανασίου, λέγω, διάδοχος, τὴν μίαν καὶ μόνην ἀλήθειαν, ὅτι Μία ἡ ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία,

λύθη, λαβὼν τὸ ἀπολυτήριόν του τῆ 19 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1892, μὲ βαθμὸν ἐπίδοσεως καλῶς (7) καὶ διαγωγῆς ἐπαινετῆς (10). Χ.Α.

255. Γεώργιος Κηπιώτης. Ἐνορία. 17. 20 7βρίου. Κτηματίας (ἐπάγγελμα γονέως). Ἀπελύθη λαβὼν τὸ ἀπολυτήριόν του τῆ 19 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1892, μὲ βαθμὸν πάνυ καλῶς (8) καὶ διαγωγῆς κοσμίας, Χ.Α.

256. Ἡλ. Κ. Ἀφεντιάκης. Χαλκίς. 15. 1 8βρίου. Ἀπελύθη, λαβὼν τὸ ἀπολυτήριόν του τῆ 19 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1892, μὲ βαθμὸν πάνυ καλῶς καὶ διαγωγῆν «κοσμίαν» (8). Χ.Α.

257. Δημ. Μρώταλος. Ἀμπέλια. 15. 4 8βρίου. Μετὰ τὴν ἐμφάνισίν του ἐκ τῶν διακοπῶν τοῦ Ἁγίου Πάσχα μετέβη εἰς τὴν πατρίδα του, ἵνα κομίση τὰ τροφεῖα, καὶ δὲν ἐπανῆλθε πλέον (1891. 10 Μαΐου). Χ.Α.

εἰς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα. Ἐλειτουργήσατε τὸ «μυστήριον τῆς εὐσεβείας» μετὰ τῶν περὶ ὑμᾶς, τῆς οἰκουμενικῆς, ἀληθῶς ὀρθοδόξιας συνεπισκοπῶν τὴν κατ' ἐξοχὴν περιληπτικὴν τῶν «πολλῶν» πραγματικότητα. Ἐχαρίσατε ἑαυτοῖς καὶ ἀλλήλοις καὶ τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ τὴν οἰκουμενικὴν συγκλήσιν, τὴν «ἐνθεον ὁμοτροπία» καὶ τὴν «ἐνοειδῆ θέωσιν»¹⁸. Ἐδχηθῆτε ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ γνόφου τῆς θεότητος νὰ κινούμεθα πάντες.

Ἀνακεφαλαιοῦται σήμερον, ἐν συνάξει ἱερᾶ, ὁ στοχασμὸς ὁ πνευματικὸς διὰ τὸν ἱερόν πατέρα Ἀθανάσιον τὸν μέγαν. Ἐκεῖνος δηκόνισε τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ μετὰ φρονήματος ἡρωϊκοῦ καὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως μετὰ διαθέσεως μαρτυρικῆς.

Ἡ παρακαταθήκη ἐκείνου, τὴν ὁποίαν παρελάβομεν καὶ τῆς ὁποίας θεματοφύλακες ἐτάχθημεν, εἰς μίμησιν αὐτοῦ μᾶς καλεῖ. Ὅστω διακονοῦμεν τὴν ἀλήθειαν ὑπηρετοῦμεν τὸν ἄνθρωπον εἰς καιροῦς συγχύσεως καὶ παραλογισμοῦ, ἀρνήσεως καὶ ἀποστασίας ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἔργον ἐπιτελοῦμεν σωτηρίας τὸ μυστήριον κηρύττομεν τῆς «εὐσεβείας».

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

18. Μητροπολίτου Χαλκίδος Νικολάου, Ἡ ἐνότης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀθήναι 1974.

258. Γεώργιος Παπαῖς. Ἐνορία. 18. 5 86ρίου. Ἀπελύθη, λαβὼν τὸ ἀπολυτήριόν του τῆ 19 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1892, με βαθμὸν ἐπιδόσεως πάνυ καλῶς (8) καὶ διαγωγῆς χρηστῆς (6). Χ.Α.

259. Στ. Παπασταματίου. Ἐνορία. 17. 8 86ρίου. Ἀπελύθη λαβὼν τὸ ἀπολυτήριόν του τῆ 19 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1892, με βαθμὸν ἐπιδόσεως καλῶς (7) καὶ διαγωγῆς καλῆς (4). Χ.Α.

260. Εὐστ. Γεροδημητρίου. Ἀγία Ἄννα. 17. 10 86ρίου. Μεταβάς εἰς τὴν πατρίδα του κατὰ τὰς λαμπροφόρους ἑορτὰς τοῦ Πάσχα δὲν ἐπανῆλθε ἄτε ἀσθενῶν καὶ νοσηλευόμενος 1891. Οὐδὲ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1892 - 1893 ἐπανῆλθεν.

261. Ἰωάννης Παπα Περικλέους. 16. 15 86ρίου. Ἀπελύθη τῆ 20 Ἰουνίου 1893, με βαθμὸν ἐπιδόσεως λίαν καλῶς (9) καὶ διαγωγῆς ἐπαινετῆς. Οὗτος ἦν ἄριστος καλλιγράφος. Χ.Α.

262. Γεώργιος Παπαναστασίου Μουρκουτᾶς. Κύμη. 20. 7 Δεκεμβρίου. 1890. Ἀπελύθη τῆ 20 Ἰουνίου 1893, με βαθμὸν ἐπιδόσεως καλῶς (6) καὶ διαγωγῆς ἐπαινετῆς. Χ.Α. Ἔλαβε πιστοποιητικὸν τῆ 8 Ἀπριλίου 1891. Χ.Α.

263. Γεώργιος Χριστοδ. Ἀκριώτης. Καθενοί. Δήμος Ἀηλαντίων. 18. 3 Ἰουνίου 1891. (Τὰ μαθήματα ἠκολούθησεν ἀπὸ τὸν 96ριον 1890). Γεωργὸς (ἐπάγγελμα γονέως). Ἀπελύθη τῆ 20 Ἰουνίου 1893, με βαθμὸν ἐπιδόσεως καλῶς (7) καὶ διαγωγῆς ἐπαινετῆς. Χ.Α. Ἔλαβε πιστοποιητικὸν τῆ 13 Ἀπριλίου 1892. Χ.Α.

Τῆ 26 Ἰουνίου 1891.

Ὁ Σχολάρχης

Χρυσανθος Ἀντωνιάδης.

Τριακοστὸν πέμπτον Σχολικὸν ἔτος 1891 - 1892 (σελ. 92 - 97).

264. Νικόλαος Δημ. Καρανδρέας. Γρανίτσα (Δωρίδος). 15. 20 76ρίου 1891. Ὁρφανὸς πατρός. Ἀπελύθη τῆ 20 Ἰουνίου 1893, με βαθμὸν ἐπιδόσεως ἄριστα (10) καὶ διαγωγῆς ἐπαινετῆς (10).

265. Γεώργιος Ἰωάν. Ἀποστολίδης. Κύμη. 15. 20 76ρίου 1891. Καφεπώλου (ἐπάγγελμα γονέως). Ἀπελύθη τῆ 20 Ἰουνίου 1893, με βαθμὸν ἐπιδόσεως ἄριστα (10) καὶ διαγωγῆς ἐπαινετῆς (10). Χ.Α.

266. Νικόλαος Κωνσταντίνου Λαγός. Βυτάλη Δημ. Κοτυλαίων. 17. 20 76ρίου 1891. Γεωργὸς (ἐπάγγελμα γονέως).

267. Ἀλέξανδρος Χαραλ. Λεβεντόπουλος. Κύμη. 15. 20 76ρίου 1891. Παντοπώλου (ἐπάγγελμα γονέως). Ἀπελύθη τῆ 20 Ἰουνίου 1893, με βαθμὸν ἐπιδόσεως ἄριστα καὶ διαγωγῆς ἐπαινετῆς (10).

268. Ἀλέξανδρος Γεώργ. Λεβεντόπουλος. Κύμη. 17 76ρίου 1891. Παντοπώλου (ἐπάγγελμα γονέως). Ἀπελύθη, λαβὼν τὸ ἀπολυτήριόν του τῆ 19 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1892, με βαθμὸν ἐπιδόσεως ἄριστα (10) καὶ διαγωγῆς ἐπαινετῆς (10). Χ.Α.

269. Ὀδυσσεὺς Λ. Κόντος. Λαμία. 15. 20 76ρίου 1891. Ζωεμπόρου (ἐπάγγελμα γονέως). Δὲν ἐπανῆλθε τὸν Σεπτέμβριον τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1892 - 1893.

270. Νικόλαος Θ. Λομβέρδος. Χαλκίς. 15. 20 76ρίου 1891. Κτηματικὸς (ἐπάγγελμα γονέως). Δὲν ἐπανῆλθε τὸν Σεπτέμβριον τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1892 - 1893.

271. Βελισσάριος Γεωργίου Καρρός. Καθημεριάνοι Κοτυλαίων. 18. 2 86ρίου 1891. Κτηματικὸς (ἐπάγγελμα γονέως).

272. Ἀντώνιος Γ. Σκούρας. Ἀλιβέριον. 16. 23 86ρίου 1891. Γεωργὸς (ἐπάγγελμα γονέως). Ἀπελύθη τῆ 20 Ἰουνίου 1893, με βαθμὸν ἐπιδόσεως λίαν καλῶς (8) καὶ διαγωγῆς ἐπαινετῆς (10). Χ.Α.

273. Ἰωάννης Γεωργ. Ἀγγελάτορ. Ἀλιβέριον. 16. 23 86ρίου 1891. Ὁρφανός.

274. Γεώργιος Παναγ. Στεφανόπουλος. Θῆβαι. 19. 12 Νοεμβρίου 1891. Μαραγκὸς - τέκτων (ἐπάγγελμα γονέως). Ἔλαβε πιστοποιητικὸν τῆ 26 Μαΐου 1893. Χ.Α.

275. Γεώργιος Β. Λεμπέσης. Χαλκίς. 15. 12 Νοεμβρίου 1891. Ἐμπορὸς (ἐπάγγελμα γονέως). Δὲν ἐπανῆλθε τὸν 76ριον τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1892 - 1893.

276. Παναγιώτης Α. Ροδόπουλος. Δουμενὰ Δημ. Κερπινῆς. 19. 26 96ρίου 1891. Κτηματικὸς (ἐπάγγελμα γονέως). Ἀπελύθη, λαβὼν τὸ ἀπολυτήριόν του τῆ 19 Ἰουνίου 1892, με βαθμὸν ἐπιδόσεως ἄριστα (10) καὶ διαγωγῆς ἐπαινετῆς (10).

277. Σπυρίδων Ἀθ. Ζαχαρόπουλος. Χαλκίς. 15. 26 96ρίου 1891. Ἐμπορὸς (ἐπάγγελμα γονέως). Ἀπελύθη τῆ 20 Ἰουνίου 1893 με βαθμὸν ἐπιδόσεως καλῶς (7) καὶ διαγωγῆς κοσμίας (8). Χ.Α.

278. Γεώργιος Εὐστ. Βενετῆς. Ἄγιος Δημ. Αἰδηψίων. 19. 26 9θρίου 1891. Κτηματικός (ἐπάγγελμα γονέως).

279. Νικόλαος Β. Μαρνέρος. Καθενοὶ Δ. Αἰηλιτών. 19. 10 Δεκεμβρίου 1891. Κτηματικός (ἐπάγγελμα γονέως). Ἔλαβε πιστοποιητικὸν τῆ 6 Ἀπριλίου 1893.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 26 Ἰουνίου 1892.

Ὁ Σχολάρχης

Χρυσάνθος Ἀντωνιάδης.

Τριακοστὸν ἕκτον Σχολικὸν ἔτος⁹³ 1892-1893 (σελ. 97 - 99).

280. Ἰωάννης Σταμ. Βλαχογιάννης. Κύμη. 17. 18 Σεπτεμβρίου 1892. Ὀρφανός.

281. Δημήτριος Νικόλ. Τσάλας. Δοκός. Δ. Χαλκιδέων. 16. 18 Σεπτεμβρίου 1892. Κτηματικός (ἐπάγγελμα γονέως).

282. Γεώργιος Παπαῖ Σταματ. Τσοτσόρο. Ἐνορία Δ. Κυμαίων. 18. 24 Σεπτεμβρίου 1892. Ἰερεὺς (ἐπάγγελμα γονέως).

283. Ἰωάννης Ἀλεξάνδρ. Ρωπαῖτης. Ἐνορία. 15. 24 Σεπτεμβρίου 1892. Πλοίαρχος (ἐπάγγελμα γονέως).

284. Χαράλαμπος Ἀντ. Καραντώνης. Μύτικα Δ. Χαλκιδέων 18. 1 Δεκεμβρίου 1892. Κτηματικός (ἐπάγγελμα γονέως).

285. Γεώργιος Δ. Σιμιτζῆς. Στενή. 18. 1 Δεκεμβρίου. Κτηματικὸν (ἐπάγγελμα γονέως). Ἔλαβε πιστοποιητικὸν τῆ 11 Ἀπριλίου 1893.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 26 Ἰουνίου 1893.

Ὁ Σχολάρχης

Χρυσάνθος Ἀντωνιάδης.

93. Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ σχολικοῦ ἔτους (1876 - 1877) μέχρι τοῦ τελευταίου τούτου τριακοστοῦ ἕκτου σχολικοῦ ἔτους (1892 - 1893) δὲν ἀναγράφεται εἰς τὸ Μαθητολόγιον ἡ ἀρίθμηση τῶν σχολικῶν ἐτῶν, ὡς ἐγένετο διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ πρώτου σχολικοῦ ἔτους (1857 - 1858) μέχρι καὶ τοῦ δεκάτου ἐνάτου (1875 - 1876) χρονικὸν διάστημα. Ἡ ἀρίθμηση, χάριν ὁμοιομορφίας, γίνεται ἐνταῦθα ἐπὶ τῆ δημοσιεύσει τοῦ Μαθητολογίου.

Β) ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Σύστασις, τρόπος λειτουργίας καὶ στέγασις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Προπαρασκευαστικῆς Σχολῆς.

Τὸ Ἱερατικὸν Σχολεῖον Χαλκίδος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο λόγος εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς μελέτης ταύτης, ἀποτελεῖ τὴν πρώτην χρονικὴν περίοδον τῆς ἐν Χαλκίδι Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσως. Μετὰ πάροδον 29 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐν ἔτει 1893 λήξεως τῆς λειτουργίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σχολείου, καὶ δὴ κατὰ τὸ ἔτος 1922, ἤρχισεν ἡ λειτουργία Ἐκκλησιαστικῆς Προπαρασκευαστικῆς Σχολῆς ἐν Χαλκίδι, ἣτις ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὴν διάρκειαν 5 σχολικῶν ἐτῶν, καὶ συγκεκριμένως α) σχολικὸν ἔτος 1922, β) σχολικὸν ἔτος 1927 - 1928, γ) σχολικὸν ἔτος 1930 - 1931, δ) σχολικὸν ἔτος 1936 καὶ ε) σχολικὸν ἔτος 1937 - 1938. Ἡ μὴ συνεχὴς τῶν σχολικῶν ἐτῶν ἀναγραφὴ εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸ 1 ἄρθρον τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1921, «Περὶ λειτουργίας τῶν Προπαρασκευαστικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν καὶ τοῦ προγράμματος αὐτῶν», κατὰ τὸ ὁποῖον διὰ τὴν «πρακτικὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἄσκησιν τῶν μελλόντων ἱεραῶν λειτουργεῖ περιοδικῶς ἐν τῇ ἔδρᾳ ἐκάστης Ἐπισκοπῆς Ἐκκλησιαστικὴ Προπαρασκευαστικὴ Σχολή»⁹⁴.

Ἡ σύστασις καὶ ἡ λειτουργία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Προπαρασκευαστικῆς Σχολῆς ἐν Χαλκίδι κατὰ τὸ ἔτος 1922 ἐγένετο ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προαναφερθέντος Β. Διατάγματος τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1921, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἐξῆς: «Περὶ λειτουργίας τῶν Προπαρασκευαστικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν καὶ τοῦ προγράμματος αὐτῶν.

Κωνσταντῖνος Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 6 καὶ 7 τοῦ 2677 νόμου τῆς 10 Αὐγούστου 1921, μετὰ γνωμοδοτήσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαίδευσως Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν

Ἄρθρον 1. Διὰ τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 6 καὶ 7 τοῦ νόμου 2677 προβλεπομένην πρακτικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἄσκησιν τῶν μελλόντων ἱεραῶν λειτουργεῖ περιοδικῶς ἐν τῇ ἔδρᾳ ἐκάστης Ἐπισκοπῆς «Ἐκκλησιαστικὴ Προπαρασκευαστικὴ Σχολή», τοῦ χρόνου τῆς λειτουργίας καὶ τῆς ἐνάρξεως τῶν

94. Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1921, τεύχος Α', ἀριθ. φύλλου 181, σελ. 846.

μαθημάτων ὀριζομένου ἐκάστοτε διὰ πράξεως τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου. Ἐν τῇ Προπαρασκευαστικῇ Σχολῇ μᾶς Ἐπισκοπῆς δύνανται νὰ φοιτῶσι μαθητευόμενοι ἐξ ἄλλης ἢ ἐξ ἄλλων Ἐπισκοπῶν, μετὰ συνεννόησιν μεταξὺ τῶν οἰκείων Ἐπισκόπων.

Ἄρθρον 2. Τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν ἐκάστης Προπαρασκευαστικῆς Σχολῆς, διοριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου, ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ἱεροκήρυκος ἢ ἄλλου πτυχιούχου θεολόγου κληρικοῦ ἢ, κατὰ τὸν νόμον 1245, κληρικοῦ γραμματέως τῆς Ἐπισκοπῆς, ὅστις καὶ διευθύνει τὴν Σχολήν, ἐνὸς λογίου καὶ πρακτικῶς ἡσκημένου ἱερέως καὶ ἐνὸς ψάλτου, εἰς οὗς κατανέμεται ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου ἡ διδασκαλία τῶν ἐν τῷ προγράμματι μαθημάτων. Ὁ διευθυντής, ἐκτὸς τῆς διδασκαλίας, τηρεῖ καὶ ὑπηρεσιακὰ βιβλία, ἢτοι τὸ Μαθητολόγιον, τὸ βιβλίον εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων καὶ τὸ βιβλίον ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς Σχολῆς, ἅτινα, μετὰ τῆς σφραγίδος τῆς Σχολῆς, φυλάσσουνται ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς Ἐπισκοπῆς.

Ἄρθρον 3. Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον προσωπικοῦ, μὴ δυναμένη νὰ υπερβῇ ἐν συνόλῳ τὰς τριακοσίας δραχμὰς κατὰ μῆνα, κατανέμεται ἐξ ἴσου μεταξὺ ὄλων τῶν μαθητευομένων ὑποψηφίων ἱερέων καὶ καταβάλλεται ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκατέρας τῶν τριμηνίων εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Σχολῆς, ἥτις καὶ πληρώνει τοὺς διδάσκοντας ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὥρων διδασκαλίας ἐκάστου.

Ἄρθρον 4. Ἐν τῇ Προπαρασκευαστικῇ Σχολῇ διδάσκονται τὰ ἑξῆς μαθήματα:

1) Ἱερὰ Κατήχησις καὶ κυρίως περὶ τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, περὶ τῶν Μυστηρίων, περὶ τῶν δέκα ἐντολῶν, περὶ Κυριακῆς προσευχῆς, ὥραι 2.

2) Ἑρμηνευτικὴ ἀνάγνωσις τῶν ἐν τοῖς Ναοῖς κατὰ τὰς Ἱεροτελεστίας ἀναγιγνωσκομένων περικοπῶν τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης, (Ἀπόστολοι καὶ Εὐαγγέλια τῶν Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν. Ἐνάτη ὥρα. Προοιμακός. Α' Κάθισμα. Ἐξάψαλμος, αἱ λοιπαὶ ὥραι, προφητεῖαι κλπ.), ὥραι 6.

3) Λειτουργικὴ καὶ Τελετουργικὴ, (διάφοροι ρυθμοὶ τῶν Χριστιανικῶν Ναῶν. Τὰ μέρη τοῦ Ναοῦ. Τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ ἄμφια. Τὰ ἱεροτελεστικά βιβλία καὶ τὸ περιεχόμενον ἐκάστου τούτων. Χρησις τοῦ τυπικοῦ. Αἱ λειτουργίαι, τὰ μυστήρια καὶ λοιπαὶ τελεταὶ καὶ πρακτικὴ ἐξάσκησις περὶ τὴν τέλεσιν τούτων κλπ.), ὥραι 6.

4) Στοιχειώδεις γνώσεις Ποιμαντικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου. (Ἡ ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ συμπεριφορὰ τοῦ ἱερέως. Αἱ σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐνορίτας του. Ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς

Ἑλλάδος. Σχέσεις τοῦ ἱερέως πρὸς τὸν προϊστάμενον αὐτοῦ Ἐπίσκοπον καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον. Περὶ βαθμῶν συγγενείας, νόμος περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν. Καθήκοντα τοῦ ἱερέως ἐπιτρόπου), ὥραι 2.

5) Στοιχειώδης Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ὥραι 2.

6) Ὀμιλητικαὶ ἀσκήσεις, ὥραι 2.

7) Ἐκκλησιαστικὴ Μουσικὴ. (Στοιχ. Θεωρία. Ἀσκήσις τῆς φωνῆς καὶ διδασκαλία τῶν 8 ἤχων. Πρακτικὴ ἀσκήσις περὶ τὸ ψάλλειν ἐν γένει), ὥραι 6.

Γίνεται δὲ ἡ διδασκαλία ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει κατάλληλος αἶθουσα ἐν τῷ Ἐπισκοπεῖῳ, ἐν ἰδιωτικῇ τοιαύτῃ, μισθουμένη ὑπὸ τῶν μαθητευομένων.

Ἄρθρον 5. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐξαμήνου διδασκαλίας οἱ μαθητευόμενοι ὑποβάλλονται ὑπὸ τῶν διδασκόντων, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Ἐπισκόπου, εἰς προφορικὴν ἐξέτασιν καί, ἐὰν τύχῃσι τοῦ γενικοῦ βαθμοῦ τοῦλάχιστον «καλῶς», ἐφοδιάζονται διὰ τοῦ προσήκοντος πιστοποιητικοῦ, ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τῶν διδασκόντων καὶ κεκυρωμένου ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου, ἄλλως ὑποχρεοῦνται νὰ ἐπαναλάβωσι τὰ μαθήματα ἐπὶ ἐν ἑτὶ ἐξαμήνον.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1921.

Κωνσταντῖνος Β.

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κλπ. Ὑπουργὸς

Θ. Ζαΐμης⁹⁵.

Κατὰ τὸ ὡς ἄνω Β. Διάταγμα εἰς τὸ 1 ἄρθρον καθορίζονται τὰ τῆς ἰδρύσεως καὶ λειτουργίας «ἐν τῇ ἔδρᾳ ἐκάστης Ἐπισκοπῆς Ἐκκλησιαστικῆς Προπαρασκευαστικῆς Σχολῆς». Εἰς τὸ 2 ἄρθρον καθορίζονται τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸ διδακτικὸν προσωπικόν. Τὸ 3 ἄρθρον ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀμοιβὴν τοῦ προσωπικοῦ, καταβαλλομένην ὑπὸ τῶν μαθητευομένων. Τὸ 4 ἄρθρον ἀφορᾷ εἰς τὰ ἐν τῇ Προπαρασκευαστικῇ Σχολῇ διδασκόμενα μαθήματα, καὶ τὸ 5 εἰς τὴν ἀπολυτήριον ἐξέτασιν τῶν μαθητευομένων, εἰς τὸ τέλος τῆς ἐξαμήνου διδασκαλίας.

(Συνεχίζεται)

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

95. Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἐνθα ἀνωτέρω, σελ. 846 - 847.

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΕΒΑΙΑΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΩΤΗΡΙΑΝ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ¹

Ὡς εἶναι εἰς ὅλους ἡμᾶς γνωστὸν, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἰδρύσκει τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ διὰ τὴν τελείωσιν ἑνὸς ἐκάστου ἀνθρώπου καὶ τὴν σωτηρίαν ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Πρὸς τοῦτο ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὀλίγον πρὶν ἢ ἀνέλθῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, παρήγγειλεν εἰς τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ τὰ ἑξῆς: « Πορευθέντες μαθητεύσατε, (ἦτοι διδάξατε καὶ καταστήσατε πιστοὺς μαθητὰς μου) πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν» (Ματθ. 28, 19-20). Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἅπ. Παῦλος διαβεβαίωσεν εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολήν του: «Καὶ αὐτὸς (ὁ Κύριος) ἔδωκεν τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστὰς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 4, 11-13). Ὡσαύτως ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος Παῦλος καὶ εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολήν του διακηρύσσει: «Ἐλληνσίν τε καὶ βαρβάρους, σοφοῖς τε καὶ ἀνοήτοις ὀφειλέτης εἰμί... οὐ γὰρ ἔπαυσχνομαι τὸ εὐαγγέλιον· δύναμις γὰρ Θεοῦ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἑλληνι» (Ρωμ. 1,14-16).

Ἡ Ἐκκλησία λοιπόν, τῆς ὁποίας κεφαλὴ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἰδρύθη, διὰ νὰ καταστῇ ὁ ἀσφαλὴς χῶρος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ κατορθοῦται ὁ καταρτισμὸς τῶν ἁγίων καὶ διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιτυγχάνεται ἡ σωτηρία αὐτῶν. Τὴν βεβαιότητα ταύτην παρέχει εἰς ἡμᾶς καὶ ὁ Ἅπ. Πέτρος, ὅταν «ἐν Πνεύματι ἁγίῳ» (Πράξ. 4,8) λέγῃ: «Οὐκ ἐστὶν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία (εἰμὴ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ) οὐδὲ γὰρ ὄνομα ἐστὶν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πραξ. 4,12). Τὴν ἀλήθειαν ταύτην θέλει νὰ τονίσῃ καὶ ὁ Ἅγιος Κυπριανός, ὅταν λέγῃ ὅτι «ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία» (extra ecclesiam nulla salus).

Ἀλλὰ βεβαίως, ὡς εἶναι εὐνόητον, ἡ πραγματικὴ καὶ βεβαία σωτηρία παρέχεται εἰς τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ὁποιοῦνδήποτε ἴδρυμα ἢ ὄργανισμὸν, ὁ ὁποῖος φέρει

τυχὸν τὴν ὀνομασίαν Ἐκκλησία. Σχετικὴ πρὸς ταῦτα εἶναι καὶ ἡ γνώμη τοῦ καθηγητοῦ Ἄν. Θεοδώρου, ὅστις λέγει: «Τὰ μυστήρια (τὰ ὁποῖα ἀποβλέπουν εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ χριστιανοῦ) διὰ νὰ εἶναι δραστικὰ τῆς χάριτος μέσα, δεόν ὅπως ἀπαραιτήτως τελῶνται ὑπὸ κανονικῶς χειροτονημένων λειτουργῶν (τοῦ ἱερατείου) καὶ δὴ καὶ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐν τοῖς κόλποις τῆς μιᾶς, ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας»².

Εἰς τὸ σημεῖον ὅμως τοῦτο τίθεται ἀτομάτως τὸ θεμελιῶδες ἐρώτημα: Ποία εἶναι ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ πῶς θὰ εἶναι τις βέβαιος, ὅτι εὐρίσκεται ἐν αὐτῇ; Πῶς θὰ εἶναι βέβαιος ὅτι παραμένει πιστὸν μέλος αὐτῆς καὶ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ; Καὶ ἀκόμη πῶς θὰ ἔχη τὴν μαρτυρίαν καὶ τὴν αὐτοσυνειδησίαν, ὅτι πορεύεται καὶ πολιτεύεται πράγματι συμφῶνως πρὸς τὸ θέλημα καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, τὰς ὁποίας ἐνεπιστεύθη εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του γενικῶς; Ἐπιθυμῶ δὴλ. ἕκαστος πιστὸς νὰ ἔχη ἕνα ἀθθεντικὸν γνώμονα πορείας (γνώσεως καὶ πράξεως), ὥστε νὰ αἰσθάνεται καὶ ἑαυτὸν ἀσφαλῆ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀγρίαν τρικυμίαν τῆς ἐπιγείου ζωῆς, ἣτις προκαλεῖται καὶ ἐκ τῶν βιαίως πνεόντων διαφορῶν ἰδεολογικῶν ἀνέμων.

Καὶ τὸ θέμα τοῦτο τῆς ἀθθεντίας καὶ βεβαιότητος νομίζομεν, ὅτι ἐνέχει πρωταρχικὴν καὶ ζωτικωτάτην σημασίαν διὰ τὸν ἀνθρώπον, ἰδίᾳ τῆς σήμερον. Τὴν σπουδαιότητα τούτου τονίζει καὶ ὁ Ρώσος θεολόγος πατήρ Ἰωάννης Μάγεντορφ, ὅταν λέγῃ: «Ἡ διάκρισις μεταξὺ Ἀπολύτου καὶ σχετικοῦ εἶναι, νομίζω, τὸ περισσότερον ἐπεῖγον ἀπὸ ὅλα τὰ προβλήματα πού ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν σήμερον οἱ Ὀρθόδοξοι θεολόγοι... Μόνον ἐὰν ἀνακαλύψωμεν καὶ γνωρίσωμεν ἐπαρκῶς τὸ Ἀπόλυτον, θὰ κατορθώσωμεν νὰ προσανατολισθῶμεν ἀσφαλῶς μέσα εἰς τὴν μᾶζαν τῶν ἀνθρωπίνων παραδόσεων καὶ συνηθειῶν καὶ θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ κάμωμεν τοὺς ἀναγκαίους διαχωρισμοὺς καὶ τὰς ἀπαραιτήτους ἐκκαθαρίσεις»³.

Ἀλλὰ πῶς ἦτο καὶ εἶναι δυνατόν νὰ παρασχεθῇ ἡ βεβαιότης αὐτῆ; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ διαχωρισμὸς μεταξὺ ὀρθοῦ καὶ ἀπολύτου ἀφ' ἑνὸς καὶ σχετικοῦ καὶ ἐσφαλμένου ἀφ' ἑτέρου; Βεβαίως ὅσον χρόνον ἔζων οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ χριστιανοὶ ἦσαν

1. Εἰσήγησις λεχθεῖσα κατὰ τὸ Σεμινάριον (29-8—2-9-1974) Ἑλλήνων καὶ ἀλλοδαπῶν ἐπιστημόνων καὶ σπουδαστῶν, τὸ διοργανωθὲν ὑπὸ τοῦ Γραφείου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς Φραγκαβίλλα—Αμαλίαδα Ἡλείας.

2. Ἄ. Θεοδώρου, Ἡ Interecclesio ἐξ ἐπόψεως Ὀρθοδόξου Συμβολικῆς, ἐν Ἀθήναις 1971, σελ. 20.

3. Ἰω. Μάγεντορφ, Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ παραδόσεις τῶν ἀνθρώπων, ἐν «Θεολογία—Ἀλήθεια καὶ Ζωή», Ἀθήναι 1962, σελ. 133.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

'Η ώρα τής κρίσεως δια τόν Ο.Η.Ε.

'Η ἐν τῷ 'Οργανισμῷ 'Ηνωμένων 'Εθνῶν συζή-
τησις τοῦ κυπριακοῦ προβλήματος καὶ τῆς τραγωδίας
τῶν 'Ελληνοκυπρίων θὰ ἀποτελέσῃ ἀναμφιβόλως
τὴν λυδίαν λίθον, ἣτις θὰ δείξῃ, ἐὰν ὁ 'Οργανισμὸς οὗτος
ἔχῃ λόγον ὑπάρξεως καὶ δύναται νὰ περιφρουρῇ ἀπο-
τελεσματικῶς τὰ βαναύσως καταπατούμενα ἀνθρώπινα
δικαιώματα ἢ ἐὰν ἐχρεωκόπησεν ἤδη ἢ ὑπ' αὐτοῦ γενο-
μένη «διακρήρυξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου».

'Ενώπιον τῆς ἐγκληματικῆς ἱμπεριαλιστικῆς συμ-
περιφορᾶς τῶν Τούρκων ἐν Κύπρῳ τῇ συναυῆσει
τῶ μεγάλων δυνάμεων, πάντες διερωτῶνται μήπως ἡ
διακρήρυξις αὐτῆ τοῦ Ο.Η.Ε. προστεθῆ ἀπλῶς ὡς
διακοσμητικὸν στοιχεῖον εἰς τὸν κατάλογον παρομοίων
κατὰ τὸ παρελθὸν γενομένων («χαρτῶν») καὶ «διακηρύ-
ξεων», αἵτινες, μὴ θεμελιωθεῖσαι «ἐπὶ τὴν πέτραν»
(Ματθ. ζ', 25), περιῆλθον εἰς ἀχρησίαν καὶ κυριολε-
κτικῶς κατεπατήθησαν, ὅταν («κατέβη ἡ βροχὴ καὶ
ἦλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἀνεμοὶ») (Ματθ.
ζ', 27).

'Η ώρα τῆς κρίσεως δια τόν Ο.Η.Ε. ἔφθασεν!
'Η ἐναντι τοῦ κυπριακοῦ ζητήματος στάσις του θὰ
ἀποδείξῃ, ἐὰν οὗτος δύναται νὰ ἀποτελῇ τὴν ἐλπίδα
τῶν μικρῶν καὶ ἀδυνάτων λαῶν ἢ ἐὰν θὰ καταρροῦσῃ
παντελῶς ὑπὸ τὴν γενικὴν κατακραυγὴν.

'Αναμένουν καὶ ἑτέραν ἐνέργειαν τοῦ Βατικανοῦ.

'Η πρωτοβουλία τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ'
πρὸς συγκρότησιν «ειδικῆς ἀντιπροσωπείας ἀποστολῆς
βοηθείας τῆς 'Αγίας 'Εδρας» πρὸς τὴν Κύπρον,
ἣτις θὰ ἐνδιαφερθῇ κυρίως διὰ τὸ προσφυγικὸν πρό-

βλημα καὶ διὰ τὴν «βοήθειαν ὑπὲρ τῶν θυμάτων τοῦ
πολέμου, τὰ ὅποια εἶναι οὐκ ὀλίγα», εἶναι ἀναμφιβό-
λως μία ἐγγενῆς χειρονομία, ἣτις ἐκτιμᾶται δεόντως
ὑπὸ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ.

'Αλλ' οἱ 'Ορθόδοξοι 'Ελληνες ἀναμένουν ἐπὶ
ἑβδομάδας καὶ ἑτέραν ἐνέργειαν τοῦ Βατικανοῦ.
'Αναμένουν τὴν ἐκ μέρους τοῦ Πάπα ρητὴν καὶ κατη-
γορηματικὴν καταδίκην τῆς βαρβάρου εἰσβολῆς τῶν
Τούρκων εἰς τὴν Κύπρον καὶ τὸν ὑπ' αὐτοῦ συγκεκρι-
μένον στιγματισμὸν πάντων τῶν ἐγκλημάτων γενο-
κυτονίας, ἅτινα διεπράχθησαν καὶ ἐξακολοθοῦν διαπρα-
τόμενα ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ 'Αττίλα ἐν τῇ ἠρωικῇ
μεγαλοπόλει. Θὰ ἦτο λίαν ἐνισχυτικὴ διὰ τοὺς 'Ελλη-
νας μία σχετικὴ σαφῆς διαμαρτυρία τοῦ Βατικανοῦ
πρὸς τὸν Ο.Η.Ε. καὶ πρὸς ἐκάστην τῶν μεγάλων δυνά-
μεων.

«Εἰς ἀντιμετώπισιν τοῦ πλέον ἐπικαίρου
καὶ δξέος προβλήματος τῆς ὥρας ταύτης».

'Ο Σεβασμώτατος Γέρον Μητροπολίτης Χαλκη-
δόνας κ. Μελίτων κατὰ τὴν προσφώνησίν του πρὸς τὴν
ἀντιπροσωπείαν τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας ἐν τῷ
Πατριαρχικῷ Ναῶ Κωνσταντινουπόλεως ἐτόνισεν
εὐστόχως ὅτι «ἡ κρίσις τῆς παρουσίας ὥρας ἐν τῷ
κόσμῳ, ἐν τῇ τελευταίᾳ ἀναλύσει τῆς, εἶναι κρίσις
τῆς δικαιώσεως ἐν τοῖς πράγμασι τῆς ἱερότητος καὶ
αὐτοτελείας τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, τοῦ πνεύματος
τῆς ἀνθρωπότητος. Διότι ὅταν ὁμιλῶμεν περὶ ἀνθρω-
πότητος, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐνοῶμεν ἀγέλην ἀπόσω-
πον καὶ ἀνόνημον, καὶ ἀριθμὸς, ἀλλὰ ἀμύθηλα
πρόσωπα, μοναδικὰ κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν.
Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ θέσις τῆς ἀνθρωπότητος ἐν τῇ θείᾳ

ὀλιγάριθμοι, τὰ πράγματα ἦσαν εὐκόλα. Διὰ τῆς προσ-
φυγῆς τῶν χριστιανῶν εἰς τὴν αὐθεντίαν τῶν 'Απο-
στόλων διελύετο πᾶσα ἀμφιβολία αὐτῶν καὶ ἀβε-
βαιότης τόσον ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς ἀληθοῦς 'Εκ-
κλησίας, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς ἀσφαλοῦς
παραμονῆς ἐκάστου ἐν αὐτῇ καὶ εἰς τὴν ἀληθῆ κατὰ
Χριστὸν ζωὴν.

Μετὰ τὸν θάνατον ὅμως τῶν 'Αποστόλων τί θὰ
ἐγίνετο; Πῶς θὰ παρείχετο ἢ ὑπὸ τῶν χριστιανῶν
ἀναζητουμένη αὐθεντικότης καὶ βεβαιότης; Αὐτὴν
ἀκριβῶς τὴν ζωτικὴν ἀνάγκην ἐφρόντισαν τόσον οἱ
ἀπόστολοι, ὅσον καὶ οἱ διάδοχοι αὐτῶν ἐπίσκοποι
(καὶ ὅλοι οἱ πατέρες τῆς 'Εκκλησίας) νὰ ἰκανοποιή-
σουν τῇ βοηθείᾳ τοῦ 'Αγίου Πνεύματος, τοῦ Παρα-
κλήτου, τὸν ὁποῖον ὑπεσχέθη ὁ Κύριος εἰς τοὺς μα-
θητάς Του καὶ εἰς ὅλην τὴν 'Εκκλησίαν Του, διὰ νὰ
ὀδηγῇ αὐτοὺς «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰω. 16,13).
Οἱ 'Απόστολοι πρῶτον καὶ οἱ ἄμεσοι βοηθοὶ αὐτῶν
παρέδωσαν ἐγγράφως ἢ ἀγράφως τὰς βασικὰς ἀρ-

χὰς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πολιτεύματος καὶ τῆς κατὰ
Χριστὸν πολιτείας, ὥστε νὰ μὴ δημιουργηταὶ σύγ-
χυσις καὶ ἀταξία ἐντὸς τῆς 'Εκκλησίας ἐκ τῆς ἐλλεί-
ψεως τῆς ἀποστολικῆς παρουσίας. Ἀλλὰ καὶ ἐν συνε-
χείᾳ, ὅτε ἡ 'Εκκλησία ἀνεπτύσσετο καὶ ἐξηπλοῦτο
διαρκῶς, ἤρχισαν δὲ νὰ ἀνακύπτουν καὶ διάφορα ζη-
τήματα μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, τὰ ὅποια ἀφεῶρων
εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὀργάνωσιν καὶ εὐταξίαν, συν-
ηθοῦντο οἱ ἐπίσκοποι τῶν κατὰ τόπους 'Εκκλη-
σιῶν κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς 'Αποστολικῆς Συνόδου
τῶν Ἱεροσολύμων καὶ συνεσκέπτοντο, συνεζήτησαν
καὶ ἐνομοθέτησαν τῇ καθοδηγήσει τοῦ 'Αγίου Πνεύ-
ματος καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας,
περὶ τοῦ πρακτέου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐδημιου-
ρεῖτο βαθμηδὸν ἐν σύνολον κανόνων, οἱ ὅποιοι θὰ
ἐρρυθμίζον τὰ θέματα ταῦτα καὶ θὰ ἀντικαθίστων τὴν
ἀποστολικὴν αὐθεντίαν.

(Συνεχίζεται) ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΠΟΥΜΗΣ, Δρ. Θ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ίερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ κατὰ τὸ ἀπὸ 28-8-1974 μέχρι 30-9-1974 χρονικὸν διάστημα:

Ἐ τ ἔ λ ε σ ε: 40ήμερον Μνημόσυνον εἰς Ἀ΄ Νεκροταφεῖον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς μητρὸς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος.

Ἐ π ε σ κ έ φ θ η: Τὴν 2/9 τὸν Νομάρχη γν Ἀττικῆς κ. Δημ. Μοάτσον καὶ τὸν Ἀρχηγὸν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων Στρατηγὸν Δ. Ἀρμπούζην.

Τὴν 28/9 τὸν Πρωθυπουργὸν κ. Κων. Καραμανλῆν.

Ἦ ρ κ ι σ ε: Τὴν 11/9 τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Δημ. Μαργέλον.

Ἐ δ έ χ θ η: Τὴν 28/8 τὸν Ἀρχηγὸν Ἐνόπλων Δυνάμεων Στρατηγὸν Δ. Ἀρμπούζην, τὸν Διοικητὴν ΑΣΔΕΝ κ. Κ. Κρητικόν, τὸν Ὑφυπουργὸν Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν κ. Τσαλδάρην.

Τὴν 29/8 τὸν Νομάρχη γν κ. Δ. Μοάτσον, τὸν διευθυντὴ τῆς Νομαρχίας κ. Παπαθανασίου, τὸν Ἐφοπιστὴν κ. Μ. Καραγεώργην καὶ τὸν κ. Τσιροπινᾶν.

Τὴν 2/9 τὸν Διοικητὴν ΑΣΔΕΝ κ. Κ. Κρητικόν καὶ μέλη τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ Συλλόγου.

Τὴν 6/9 τὸν Διοικητὴν Σ.Δ.Α. ταξίαρχον κ. Ἡλίαν Περδικούρη, τὸν κ. Κουλουνητὴν καὶ τὸν κ. Νταψῆν.

κοσμογονία καὶ τῇ σωτηριολογικῇ θείᾳ οικονομίᾳ. Ἀυτὴ ὑπῆρξεν ἡ θεώρησις τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ μέρους τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ αὐτὴ ἡ θεώρησις ὠδήγησεν εἰς τὸ δόγμα τῆς Χαλκηδόνας. Ἀυτὴ εἶναι ἡ ἀνθρωπολογία τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς ἀντιμετώπισιν τοῦ πλέον ἐπικαιροῦ καὶ ὀξείας προβλήματος τῆς ὥρας ταύτης».

Ἀληθῶς! Ἡ τόσον βάνανος περιφρόνησις τῶν ἀνθρωπίνων προσώπων ὑπὸ πολλῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς θὰ ἐκλείνη μόνον, ὅταν ἐπικρατήσῃ ἡ ὀρθόδοξος αὐτὴ ἀνθρωπολογία. Ταύτην ἀκριβῶς εἶχεν ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὅταν διεκίρηντε χαρακτηριστικῶς: «Ἄνθρωπός ἐστι τὸ περισπούδαστον τοῦ Θεοῦ ζῶον· κἂν εἰς ἡ, ἀνθρωπός ἐστι, δι' ὃν οὐρανὸς ἐτανύσθη καὶ ἡλιος φαίνει καὶ σελήνη τρέχει καὶ ἀῆρ ἐξεχύθη καὶ πηγαὶ βρῦουσι καὶ θάλαττα ἠπλώθη καὶ προφῆται ἐπέμφθησαν καὶ νόμος ἐδόθη καὶ τί δεῖ πάντα λέγειν; δι' ὃν ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος ἐγένετο. Ὁ Δεσπότης μου ἐσφάγη καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐξέχεεν ὑπὲρ ἀνθρώπου· κἀγὼ καταφρονῆσαι ἔχω; καὶ ποῖαν ἔχω συγγνώμην;».

Καὶ πάλιν περὶ τοῦ καθεστῶτος τῶν Ἀγίων Τόπων.

Ἐν συνεχείᾳ δεόν νὰ ἐξαρθῇ, ὅτι κατὰ τὴν ἐν τῇ προηγουμένη παρατηρήσει μνημονευθεῖσαν προσφώνησιν ἐξεδηλώθη διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἔντονον καὶ ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διὰ τὸ μέλλον τῶν Ἀγίων Τόπων: «Ἐπιθυμοῦμεν ὡς Οἰκουμενικὸς Θρόνος — ὡς ἐτοπίσθη — νὰ δηλώσωμεν πρὸς ἅπασαν τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὸν ὅλον Χριστιανισμόν καὶ σύμπαντα τὸν κόσμον, τὸ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ἡμῶν ὑπὲρ τοῦ καθεστῶτος τῶν Ἀγίων Τόπων καὶ τῶν ἐν αὐτῷ δικαιωμάτων τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁφείλου νὰ γνωρίζουν ὅλοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι εἰς τῶν κυριωτέρων ἐνδιαφερομένων, προκειμένων περὶ τῆς τύχης τοῦ καθεστῶτος τῶν Ἀγίων Τόπων. Καὶ οὐδόλως εἴμεθα

διατεθειμένοι νὰ δεχθῶμεν οἰανδήποτε διευθέτησιν τοῦ μελλοντικοῦ καθεστῶτος τῶν Ἀγίων Τόπων, ἐρήμην ἡμῶν καὶ κυρίως ἐρήμην κυρίως τοῦ δικαιούχου Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων».

Ἐλπίζομεν, ὅτι οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς θὰ λάβουν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τὴν διακήρυξιν ταύτην καὶ δὲν θὰ θελήσουν νὰ ἐπιβάλουν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους καθεστῶς ἀπαράδεκτον ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου. Εἰς τὸ νὰ γίνων σεβαστὰ τὰ δικαιώματα τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων δεόν νὰ συντελέσων καὶ πᾶσαι αἱ ἑτεροδόξοι μεγάλοι ἐκκλησίαι, ἐὰν θέλου νὰ ἀποδείξων ὅτι τὸ οἰκουμενικὸν τῶν ἐνδιαφερόντων εἶναι εἰλικρινές καὶ οὐχὶ ὑποκριτικόν.

Τὸ ζήτημα τῆς ἀναμορφώσεως τῆς Παιδείας.

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐπιβαλλομένην μεταρρύθμισιν καὶ ἀναμόρφωσιν τῆς παιδείας ἐπὶ τὰ βελτίωσιν καὶ οὐχὶ ἐπὶ τὰ χειρῶν, ὀρθῶς ὁ ὑφυπουργὸς Παιδείας κ. Ἀποστολῆς εἶπε προσφάτως τὰ ἑξῆς: «Παρακαλῶ, μεταξὺ τῶν ἄλλων, τοὺς κατεχομένους ἀπὸ ἀνυπομονησίαν νὰ ὀπισθοῦν μὲ ὀλίγην ὑπομονήν. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν, ὅτι ἡ Παιδεία εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐδαίθητος ὄργανισμός τῆς ὅλης κρατικῆς λειτουργίας· εἶναι ὄργανισμός, ποὺ εἰς τὰς ἀνωμάλους περιστάσεις, εἰς τὰς κοινωνικὰς ἀναταραχὰς, πάσχει περισσότερο παντὸς ἄλλου καὶ ὅτι πᾶσα προσπάθεια, ἀποβλέπονσα εἰς τὴν ἐξυγίανσιν καὶ τὴν ἀνόρθωσίν τῆς, πρέπει νὰ γίνηται μὲ μεγάλην προσοχήν, μὲ πολλὴν περίσκεψιν».

Αἱ λίαν συντεταγμέναι δηλώσεις αὐτὰ ὑπομνησκον, ὅτι πᾶσα προσπάθεια πρὸς ἀναμόρφωσιν τῆς παιδείας δὲν πρέπει νὰ γίνηται ἐν σπουδῇ καὶ ὑποκειμενικῇ προχειρότητι. Διὰ τὴν ἀναμόρφωσιν ταύτην, ἥτις ἔχει οὐχὶ στατικόν, ἀλλὰ δυναμικὸν χαρακτῆρα, ἀπαιτεῖται σταθερὰ ἐθνικὴ, ὑπερκομματικὴ ἐκπαιδευτικὴ πολιτικὴ, ὀδηγοῦσα εἰς τὴν διαρκῶς ἀνανεουμένην συνεργασίαν πάντων τῶν ἀληθῶς ἐπατόντων ὑπὸ τὴν ἐροποιὸν κατεύθυνσιν τοῦ ἑλληνορθοδόξου ἰδεολογικοῦ προσανατολισμοῦ τοῦ Ἔθνους.

Τὴν 10/9 τὸν Ἐφέτην κ. Τσιτσᾶν, τὸν Νομάρχη Ἀνατολικοῦ Διαμερίσματος κ. Ν. Κωβαῖον.

Τὴν 11/9 τὸν Ἱεροκῆρυκα Ἀθηνῶν π. Σφουγκατάκη.

Τὴν 12/9 τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθιμον, Διδυμοτείχου κ. Ἀγαθάγγελον, Κυθήρων κ. Ἱερόθεον καὶ τοὺς κ.κ. Βαρδῆν Βαρδινογιάννην καὶ Γ. Ἀνδρεάδη.

Τὴν 16/9 τὸν Ὑφυπουργὸν Βιομηχανίας κ. Ἀθανάσιον Ταλιαδοῦρον, τὸν Ὑφυπουργὸν Κοιν. Ὑπηρεσιῶν κ. Τσαλδάρη, τὸν Πρόεδρον κ. Δ. Μαργέλον καὶ τοὺς Εἰσαγγελεῖς τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὴν 20/9 τὸν Ἀρχηγὸν Χωροφυλακῆς κ. Νικ. Κουτσιανᾶν, τὸν Ὑπαρχηγὸν Ἀστυνομίας κ. Θεόδ. Τζίμαν καὶ τὸν στρατηγὸν κ. Τσομαῖνη.

Τὴν 25/9 τὸν πρόεδρον τοῦ Ε.Ο.Τ. καθηγητὴν κ. Δασκαλάκη καὶ τὸν πρόεδρον τῆς Ἀδελφότητος Παντανάσσης κ. Χατζῆν.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργολίδος

Τὴν Δευτέραν, 16 Σεπτεμβρίου ἐ.ἐ. εἰς τὸν ἐν Ναυπλίῳ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας ἐπραγματοποιήθη τὸ ἐτήσιον Συνέδριον τῶν Ἐφημερίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀργολίδος.

Τὴν πρωίαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀργολίδος κ. Χρυσόστομος συμπαραστατούμενος ὑπὸ ἱερέων ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ ὠμίλησε πρὸς τοὺς ἱερεῖς περὶ τοῦ ὕψους τῆς ἱερατικῆς κλήσεως καὶ ἀποστολῆς.

Μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἤρχισαν αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου. Ἐν ἀρχῇ, προσῆλθον οἱ κ. κ. Νομάρχης Ἀργολίδος, Στρατ. Διοικητῆς Ἀργολίδος καὶ Διοικητῆς Δ/σεως Χωρ/κῆς Ἀργολίδος, οἱ ὅποιοι, μετὰ τὴν προσφώνησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ἐχαίρουν τὸ Συνέδριον, εὐχρηθέντες ἐπιτυχίαν.

Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ἐπισήμων ἐγένετο ἡ πρώτη εἰσήγησις ὑπὸ τοῦ πρωτοπρεσβ. Εὐαγ. Στασινοπούλου, ὁ ὅποιος ὠμίλησε μὲ θέμα: «Πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω», ἀναφερθεὶς εἰς τὴν τάξιν κατὰ τὴν Θεῖαν Λατρείαν. Ἐπηκολούθησε συζήτησις ἐπὶ ὠρισμένων σημείων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου καὶ ἐπηκολούθησεν ἡ δευτέρα εἰσήγησις, γενομένη ὑπὸ τοῦ Ἱεροδιακόνου-Θεολόγου Κυρίλλου Κωστοπούλου, ὁ ὅποιος ὠμίλησε μὲ θέμα: «Τὰ καθήκοντα τοῦ Ἱερέως ἐν τῇ ἑνορίᾳ» καὶ ἀνέπτυξε τὰ κύρια σημεία τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τοῦ Ἐφημερίου ἐν τῇ ἑνορίᾳ. Μετὰ τὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ ἀναπτυχθέντος θέματος, διεκρότησαν αἱ ἐργασίαι διὰ τὸ ἀπόγευμα.

Τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸ Οἰκοτροφεῖον Ἀρρένων ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης παρέθεσε γεῦμα εἰς τοὺς συνέδρους-Ἐφημερίους.

Τὴν 4ην ἀπογευματινὴν ἐγένετο ἡ τελευταία εἰσήγησις ὑπὸ τοῦ πρωτοπρεσβ. Παναγ. Ἀθανασοπούλου, ὁ ὅποιος ὠμίλησε μὲ θέμα: «Περὶ Ἐξομολογήσεως», ἀναφερθεὶς εἰς τὰς προϋποθέσεις καὶ τὰ σημερινὰ προβλήματα τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως.

Ἐν τέλει, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, ἀνακεφαλαίων τὰ λεχθέντα, ἔκλεισε τὰς εἰσηγήσεις καὶ συζητήσεις ἐπ' αὐτῶν

καὶ ἔδωσε τὰς δεούσας κατευθύνσεις, συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας διὰ τὴν ἐπιμελῆ καὶ ἐπιτυχή ἐπιτέλειαν τοῦ πολυπλεύρου ἱεροῦ ἔργου τῶν αἰδερῶν Ἐφημερίων ἐν τῇ ἑνορίᾳ.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἡλείας καὶ Ὠλένης

Ὑπὸ τοῦ τριμελοῦς Πλημμελειοδικείου Πύργου τὴν 6ην Ἰουνίου κατεδικάσθη ἐπὶ προσηλυτισμῶ εἰς τὴν πλάνην τοῦ Χιλιασμοῦ ὁ δασικὸς ὑπάλληλος Παναγιώτης Δρυμούρας, Χιλιαστής, τέως Προϊστάμενος τοῦ Δασικοῦ Σταθμοῦ Πανοπούλου-Ἡλείας.

Τὸ δικαστήριον πεισθὲν περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου ἐπέβαλε ποινὴν φυλακίσεως 7 μηνῶν, Ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν 8 μηνῶν καὶ χρηματικὴν ποινὴν 5.000 δραχμῶν.

Μάρτυρες κατηγορίας παρέστησαν οἱ αἰδεσιμώτατοι Χρήστος Νικολετόπουλος καὶ Διονύσιος Παπαδόπουλος, ὡς καὶ οἱ Ἐλένη Δάρμα, Θεόδωρος Μπεθάνης, Δημοσθένης Γρογορόπουλος καὶ ἄλλοι.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Εἰς τὰ πλαίσια ἐκδηλώσεων διὰ τὰς ἀδελφὰς νοσοκόμους ἡ Ἱ. Μητρόπολις Θεσσαλονίκης ὠργάνωσε χάριν αὐτῶν κατὰ τὸ β' 15ήμερον τοῦ Ἰουλίου τρία κατασκηνωτικά τριήμερα εἰς τὰς ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Χορτιάτῃ ἐγκαταστάσεις αὐτῆς. Εἰς ταῦτα ἔλαβον μέρος 60 μαθήτριάς τῆς Ἀνωτέρας Κρατικῆς Σχολῆς Νοσοκόμων Θεσσαλονίκης καὶ τῶν Σχολῶν Νοσοκόμων ΑΧΕΠΑ, καὶ τοῦ Κέντρου Νοσημάτων Θώρακος Βορείου Ἑλλάδος, ὡς καὶ 60 ἀδελφαὶ νοσοκόμοι τῶν νοσηλευτικῶν ἰδρυμάτων τῆς Θεσσαλονίκης.

Χάριν τῶν κατασκηνωτριῶν ἐγένοντο εἰδικαὶ Θ. Λειτουργία καὶ ὁμιλία. Ὁ Μητροπολίτης ἐπισκέφη τὰς κατασκηνωτριάς καὶ ὠμίλησε πρὸς αὐτάς. Ἄλλοι ὁμιλήται ἦσαν ὁ Πανσο. Ἀρχιμ. Συμεὼν Κραγιόπουλος, ὁ Ὑφηγητῆς κ. Ἰω. Κορναράκης, ὁ ἐπιμελητῆς κ. Βασ. Στογιάννης καὶ ἡ φιλόλογος καθηγήτρια δις Ἀναστασία Νικολαΐδου.

Ἡ προσπάθεια ὑπῆρξε καρποφόρος καὶ ἀποδοτικὴ, ἀφῆκεν ἀρίστὰς ἐντυπώσεις εἰς τὰς μετασχούσας, ὡς διαπιστοῦται ἐκ τῶν συγκινητικῶν εὐχαριστηρίων ἐπιστολῶν αὐτῶν, κατέδειξε δὲ, ὅτι ἡ συμπάραστασις εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀδελφῆς νοσοκόμου ἀποτελεῖ καθῆκον πάντων καὶ λίαν ἐνισχυτικὴν δι' αὐτάς ἐνέργειαν.

Ἱερὰ Μητρόπολις Νικαίας

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Κατασκήνωσις τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Νικαίας, παρὰ τὰ Πίσια Κορινθίας, ἀφιέρωσε τὴν Πέμπτην, 29 Αὐγούστου ἐ.ἐ. εἰς τὸ φλέγον ἐθνικὸν θέμα τῆς Κύπρου.

Ἐκατὸν ὀγδοήκοντα κατασκηνωτριάς, μαθήτριάς τῶν Γυμνασίων, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὰς ὥρας τοῦ μεσημβρινοῦ, ὡς καὶ τοῦ βραδικοῦ γεύματος, ἔψαλλον μὲ ἐνθουσιασμὸν τραγουδιὰ Κυπριακὰ καὶ ἀπήγγειλαν ποιήματα καὶ κείμενα ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἑλληνικὴν Μεγαλόνησον Κύπρον.

Τὴν συγκλονιστικὴν καὶ καταλυτικὴν ἀτμόσφαιραν κατέστησεν ἐντονωτέραν ἡ παρουσία τοῦ μόλις ἐκ Κύπρου ἀφι-

χθέντος Κυπρίου πρωτοπρεσβυτέρου π. Άνδρέου Άργυρίδου περιγράψαντος, ως αυτόπτη μάρτυρος, τήν εθνικήν συμφοράν τών Κυπρίων αδελφών μας ένεκα τής βαρβάρου έπιδρομής τών Τούρκων.

Τό βράδυ, μετά τό δείπνον, έγινε έρανος μεταξύ τών κατασκηνωτριών και συνεκεντρώθη τό σεβαστόν διά τās μαθητριάς ποσόν τών 5.700 δρχ., τό όποιον και κατετέθη τήν έπομένην ήμέραν εις τόν λογαριασμόν Κυπριακής Πρεσβείας διά τήν ενίσχυσιν τών Κυπρίων αδελφών μας.

Ό Σεβασμιώτατος, όστις ήτο παρών κατά τήν συγκινητικήν ταύτην εκδήλωσιν, πλήρης αισθημάτων πατριωτικής εξάρσεως συνεχάρη θερμώς τās μαθητριάς διά τήν θετικήν και πλήρη εθνικών αισθημάτων λαμπράν ταύτην συμμετοχήν τών Κατασκηνωτριών πρὸς ανάκούφισιν τών δοκιμαζομένων Κυπρίων αδελφών μας.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΡΗΤΗΣ

Τά μέλη τής Α' Μικτής Ύποεπιτροπής του έπισήμου Θεολογικού Διαλόγου μεταξύ Όρθοδόξων και Άγγλικανών συνήλθομεν από 1ης έως 6ης Ιουλίου έ.έ. εν τή Όρθοδόξω Άκαδημία Κρήτης, ως φιλοξενούμενοι του Οίκουμηνικού Πατριρχείου, διά να μελετήσωμεν τό θέμα: «Θεοπνευστία και Άποκάλυψις εν τή Άγία Γραφή». Πιστεύοντες ότι εν τή Άγία Γραφή Αυτός ό Θεός όμιλεί τελεσιδικίως εις τόν άνθρωπον διά τήν σωτηρίαν του, πρωτίστως διετρανώσαμεν τήν κοινήν ύπακοήν ήμῶν εις τόν λόγον του Θεου, διό και ή έναρξις και ή λήξις τών εργασιών εκάστης ήμέρας έγινετο διά προσευχής υπό τών Όρθοδόξων και τών Άγγλικανών έναλλάξ.

Έν ταπεινώσει και εν άτμοσφαιρά αδελφικής αγάπης συζητήσαμεν προβλήματα ύψιστης σημασίας ως πρὸς τό κεντρικόν θέμα ήμῶν. Έν χαρᾶ και εύγνωμοσύνη πρὸς τόν Θεόν δυνάμεθα να διαβεβαιώσωμεν ότι ή κοινή ήμῶν προσπάθεια κατέληξεν εις εύτυχή συμφωνίαν επί θεμελιωδεστάτων άρχῶν ως πρὸς τήν φύσιν τής Άγίας Γραφής, τήν σχέσηιν αὐτῆς πρὸς τήν Ίεράν Παράδοσιν τής Έκκλησίας, τήν αυθεντιαν αὐτῆς εναντι τής συγχρόνου Βιβλικῆς έρευνῆς, ως και τήν σπουδαιότητα τών ιερῶν κειμένων εν τή καθόλου ζωῆ τής Έκκλησίας, ύφ' ης και μόνον ταύτα έρμηνεύονται.

Τά πορίσματα τής εργασίας μας θέλομεν ανακοινώσει εις τήν όλομέλειαν τής Γενικῆς Μικτῆς Ύπιτροπῆς ήμῶν και έπεξεργασθῆ περαιτέρω κατά τήν προσεχῆ συνέλευσιν αὐτῆς. Έν συνεχείᾳ θέλομεν υποβάλει ταύτα εις τās εκκλησιαστικὰς ήμῶν άρχὰς διά τὰ περαιτέρω.

Οί Πρόεδροι

Στυλιανός, Μητροπολίτης Μηλιτουπόλεως
Graham Leonard, Έπίσκοπος του Truro

Κατά τήν διάρκειαν τής παραμονῆς των εις Κρήτην τά μέλη τής Ύποεπιτροπῆς έπισκέφθησαν τὰ κοινωνικά και φιλανθρωπικά Ίδρύματα τής χηρευούσης Ί. Μητροπόλεως Κισάμου και Σελίνο εις Καστέλι και παρεκάθησαν εις δείπνον, παρατεθῆν υπό του κλήρου τής περιοχῆς.

Έπί τῆ λήξει τών εργασιών τής Ύποεπιτροπῆς έδόθη τήν Παρασκευήν, 5 Ιουλίου, δεξίωσις πρὸς τιμήν τών αντιπροσώπων υπό του Γεν. Δ/νου τής Όρθοδόξου Άκαδημίας Κρήτης, κ. Άλεξάνδρου Παπαδερου, εις τήν όποιαν προσεκληθησαν αι

θηρσκευτικὰ και πολιτικὰ Άρχαι του τόπου. Τήν Κυριακήν, 7 Ιουλίου, τά μέλη τής Ύποεπιτροπῆς προσεκληθησαν να παραστοῦν εις τήν όρθόδοξον θείαν Λειτουργίαν εν τῷ Καθεδρικῷ Ναῶ του Άγίου Μηνᾶ Έρακλείου και εις δεξίωσιν, δοθεισαν μετά ταύτα υπό του Σεβ. Αρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εύγειου.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η Κεντρική Ύπιτροπή του Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών κατά τήν τελευταίαν αὐτῆς συνεδρίαν εξέλεξεν εις τήν θέσην του Διευθυντου τής Ύπιτροπῆς επί τής Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας, Προσφύγων και Παγκοσμίου Διακονίας τήν κ. Muriel Webb. Η κ. Webb είναι Άμερικανίς, πτυχιούχος του Πανεπιστημίου τής Connecticut και τής Σχολῆς Κοινωνικῆς Έργασίας του Πανεπιστημίου τής Columbia.

Νεαρά ειργάσθη ως κοινωνική λειτουργός εις Harlem και Brooklyn τής Νέας Υόρκης. Άργότερον προσελήφθη υπό τής Έπισκοπικῆς Έκκλησίας και ειργάσθη από του 1947 έως τό 1971 εις τομεις Κοινοτικῆς Αναπτύξεως, Δημοσίας Υγείας και Προνοίας, Νεότητος, Φυλετικῶν Διακρίσεως και θεμάτων Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας επί εθνικῷ έπιπέδου.

Κατά τὰ τελευταία έτη ή κ. Webb διηύθυνε τό τμήμα Πειραματικῶν και ειδικῶν Ύπηρεσιῶν τής Έπισκοπικῆς Έκκλησίας.

Καθ' ὄλην τήν μακράν περίοδον τής εργασίας της, ή κ. Webb ανέπτυξε διεθνή και οίκουμηνικήν δραστηριότητα, εκπροσωπήσασα τήν Έκκλησίαν της εις τήν διάσκεψιν τών Ην. Έθνῶν επί τής Μεταναστεύσεως τό 1957, εις τήν διάσκεψιν του Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιῶν εις Leyser τής Έλβετίας τό 1961 επί θεμάτων μεταναστεύσεως, ως και εις τήν Τετάρτην Συνέλευσιν του Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιῶν εις τήν Uppsala τής Σουηδίας τό 1968, προσφέρουσα έκτοτε τās υπηρεσίας της εις τήν Ύπιτροπήν Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας, Προσφύγων και Παγκοσμίου Διακονίας, καθώς και εις τήν Ύπιτροπήν Παγκοσμίου Ίεραποστολῆς και Εύαγγελισμού.

Εις τās Ην. Πολιτείας εξέλεγε εις ύπευθύνους θέσεις σχετικὰς με Προγράμματα Έργασίας του έξωτερικου. Ύπό τήν ιδιότητα τής συμβούλου, ειργάσθη εις μίαν τών Ύπιτροπῶν διά τήν ενότητα τών Έκκλησιῶν, είναι δε ιδρυτικόν μέλος τής Ύπιτροπῆς κοινῆς Στρατηγικῆς και Δράσεως (Joint Strategy and Action Committee), ένα Consortium τών υπηρεσιῶν έσωτερικῆς Ίεραποστολῆς και κοινωνικῆς δράσεως 11 Άμερικανικῶν Έκκλησιῶν. Κατά τήν τελευταίαν τριετίαν υπηρέτησεν ως σύμβουλος εις τήν Παγκόσμιον Διεκκλησιαστικῆν Ύπηρεσίαν, αναλύουσα αναπτυξιακά προγράμματα και διεξάγουσα μελέτην επί παγκοσμίου κλίματος πρὸς καθορισμόν τών μελλοντικῶν κατευθύνσεων εις τὰ Προγράμματα τής Όργανώσεως ταύτης.

Μεταξύ τών δημοσιευμάτων της είναι τό Social Ministry of the Local Church (Κοινωνική Άποστολή τής Τοπικῆς Έκκλησίας), Wealth and Want in One World (Πλούτος και Άνάγκη εις ένα κόσμον), και Experiences in Development (Έμπειρίαι εκ τής Αναπτύξεως).

Η πείρα τής κ. Webb εις τούς προαναφερθέντας τομεις είναι ανεκτίμητος διά τήν εύθύνην, τήν όποιαν έπωμίζεται εις τήν νέαν της θέσην.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἀπὸ 19ης Ἀπριλίου ἐπραγματοποιήθη κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Βουλγαρίας ἐπίσκεψις ἀντιπροσωπείας ὑπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Στάρας Ζαγοράς κ. Παγκράτιον εἰς Κωνσταντινούπολιν. Σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς ἦτο νὰ ὑποβάλουν τὰ σέβη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὴν Α.Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς ὁποίας, ὡς ἔλεγον, ἡ Ἐκκλησία Βουλγαρίας εἶναι ἡ «πρωτότοκος θυγάτηρ».

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει παραμονῆς των οἱ βούλγαροι κληρικοί ἐγένοντο ἀντικείμενοι μεγάλων τιμῶν καὶ φιλοφρονῶν ἐκ μέρους τοῦ Πατριάρχου ἐκδηλώσεων. Κατὰ τὴν μετὰ τοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου ἐπικοινωνίαν των ἐγένετο συζήτησις περὶ τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Μονῆς Ζωγράφου. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν των εἰς Βουλγαρίαν ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐν ἀπολύτῳ προφανῶς ἰκανοποιήσκει ἀπέστειλεν εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην τὸ ἐξῆς Ἔγγραφον.

Τῷ ἁγιωτάτῳ Ἀρχιεπισκότῳ Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἴκουμ. Πατριάρχῃ κ. κ. Δημητρίῳ.

Ἰστανμπούλ

Ἀριθμ. Πρωτ. 373-4
30 Ἀπριλίου 1974

Παναγιώτατε, λίαν ἡμῖν ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ Δέσποτα καὶ τίμιε ἡμῖν ἀδελφε καὶ συλλειτουργέ,

Ἐκ καρδίας μέσης προσαγορεύοντες Ὑμᾶς διὰ τοῦ χαρμοσύνου χαριετισμοῦ τοῦ ἐνδόξου καὶ σωτηρίου Πάσχα τοῦ Κυρίου «Χριστοῦ Ἄνεστη», κατασπασζόμεθα Ὑμᾶς ἀσπασμῷ ἀγίῳ ἐνότητος ἐν τῇ ἀγίᾳ Ὁρθοδόξῳ πίστει καὶ τῇ δυνάμει τῆς πάντα ὑπερχούσης ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Κατὰ τὰς λαμπρὰς ἡμέρας τοῦ ἀγίου Πάσχα ἐν ἔτος μετὰ τὴν πρώτην ἐπίσημον ἐπίσκεψιν ἡμῶν εἰς τὴν καθέδραν Ὑμῶν, εἴμεθα εὐτυχεῖς ἀποστείλαντες πρὸς Ὑμᾶς καὶ πάλιν ἀντιπροσώπως τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἦλθον, ἵνα ἀντιπροσώπως ὑποβάλωσιν εἰς τὴν Ὑμετέραν περισπούδαστον Παναγιότητα καὶ τοὺς Σεβασμιωτάτους Ὑμῶν ἀδελφούς, μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Μεγάλου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, τὰς ὅλας ἐγκαρδίους πασχαλίους ἡμῶν εὐχὰς ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακροημερευσεως, δυνάμεως πνεύματος καὶ ἀφθόνου παρὰ τοῦ ἀναστάντος Σωτῆρος πνευματικῆς χαρᾶς, νέων καρπῶν ἐκ τῆς εὐλογημένης ἐν τῷ τοῦ Χριστοῦ ἀμπέλῳ σπορᾶς καί, καθ' ὃ δεῖ, ἐκτελέσεως τοῦ πρὸς τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν καθήκοντος καλῆς ἐν Κυρίῳ παρακλήσεως. Ἀπεστάλησαν πρὸς Ὑμᾶς, ἵνα δώσωσι καὶ πάλιν ἐνώπιον Ὑμῶν μαρτυρίαν περὶ τοῦ ἐξιδιασμένου σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τῆς πρωτοτόκου Ὑμῶν θυγατρὸς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, καὶ προσωπικῶς πρὸς τὸν ὑπεράξιον Προκαθήμενον αὐτοῦ ἵνα ἀνανεώσωσι τὴν ἐπίσημον ἡμῶν πρόσκλησιν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν καὶ ἀποπέμψῃ τὴν εὐχὴν καὶ εὐλογίαν εἰς τὰ τέκνα αὐτῆς, ἵνα οὕτως δοθῇ νέα ἐκφρασις τῆς κοινῆς ἡμῶν χριστιανικῆς μαρτυρίας καὶ ἐν πνεύματι ἀδελφικῶ ἀνταλλαγῶσι σκέψεις περὶ ἐνίων προβλημάτων, τὰ ὅποια ταράσσουσιν ἐξ Ἰσου τὰς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἵνα εὐρεθῆσιν ὁρθῆς αὐτῶν λύσεως σταθεροποιηθῇ ἡ περιπόθητος μεταξύ ἡμῶν ἐνότης, θριαμβεῦση ἡ χαρὰ καὶ ἐνισχυθῇ ἡ εὐαγγελικὴ ἀγάπη.

Ἐκτελοῦμεν τὸ ἰδιαιτέρως εὐχάριστον καθῆκον, ἵνα ὑποβάλωμεν εἰς τὴν Ὑμετέραν προσφιλεῖ Παναγιότητα θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν ὑψηλὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀδελφικὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην, μετὰ τῶν ὁποίων Ὑμεῖς καὶ οἱ ἐξαιρητικοὶ Ὑμῶν συνεργάται ὑπέδεχθητε τὴν ἐπίσημον ἡμετέραν ἀντιπροσωπείαν, ἥς ἠγεῖτο ὁ Σεβασμιώτατος ἀδελφὸς ἡμῶν Παγκράτιος Στάρας Ζαγοράς, Πρόεδρος τοῦ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ Τμήματος Διεκκλησιαστικῶν σχέσεων τῆς Βουλγαρικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος διήκουσε μετὰ μεγάλης προσοχῆς, ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἰκανοποιήσεως τὴν διήγησιν τῶν ἀντιπροσώπων ἡμῶν περὶ τῶν ἀπὸ κοινοῦ πανηγυρικῶν ἱεροτελεστιῶν καὶ κοινῶν προσευχῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς Ὑμῶν ναοῖς, περὶ

τῶν ἐγκαρδίῳ ἐπικοινωνιῶν τῶν μαρτυροῦσῶν τὸ ἀνυπόκριτον τῆς ἐν ἀγάπῃ ἀδελφικῆ καὶ ἐγκαρδιότῃ ἀμοιβαίοτητος μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, περὶ τῶν ἐξ ἀφορμῆς τῆς προσφάτου ἐπιστολῆς ἡμῶν (Νο 1778/2-4-ἔ.ἔ.), ἀφιερωμένης εἰς τὰ προβλήματα τοῦ ἀγίου Ὁρους, καρποφῶρων συζητήσεων, ὡς καὶ περὶ τῆς βάσει αὐτῆς ἐπιτευχθείσης συμφωνίας.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ὑπέδεχθη μεθ' ἰκανοποιήσεως τὴν εἶδησιν, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης καὶ τὰ μέλη τῆς πατριαρχικῆς Ὑμῶν Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν θεμάτων τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐπίδεικνυτε πατρικὴν μέριμναν, ὁρθὴν κατανόησιν καὶ εὐκρινῆ θέλησιν, ὅπως ἐξευρεθῇ ἐπιωφελὴς διὰ τὰς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν λύσις τῶν προβλημάτων, τῶν συνδεδεμένων μετὰ τῆς βουλγαρικῆς Ἱ. Μονῆς Ζωγράφου κατὰ τὸν ὕψ' Ὑμῶν προσχεδιαζόμενον τρόπον:

1. Ἡ Ἱ. Μ. Ζωγράφου δέον, ὅπως διατηρήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον τὸν σλαβοβουλγαρικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα.

2. Εἰς τὸ ἐγγύτερον μέλλον δέον, ὅπως ἐκλεγῇ ἡγούμενος ἐκ τοῦ κύκλου τῆς βουλγαρικῆς μοναχικῆς ἀδελφότητος Ζωγράφου.

3. Νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ συμπλήρωσις τῆς Ζωγραφικῆς μοναχικῆς ἀδελφότητος διὰ μοναχῶν ἐκ τῆς Βουλγαρικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας προερχομένων.

4. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δέον, ὅπως γίνουσιν τὰ ἀπαραίτητα διαβήματα πρὸς ταχυτέραν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ζωγράφου ἀποδοχὴν τῶν πρὸ πολλοῦ ὑποβαλλόμενων σχετικῆν αἴτησιν, Πολυκαρπού ἀρχιμανδρίτου καὶ Ἰγνατίου μοναχοῦ, ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς Μπατσκόβου.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος, ὡς καὶ ἡ ἡμετέρα ἐκκλησιαστικὴ κοινὴ γνώμη ὑπέδεχθησαν μετὰ χαρᾶς καὶ εὐχαριστίας τὴν εὐλογίαν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς βουλγαρικῆς προσκυνηματικῆς ὁμάδος εἰς τὴν Ἱ. Μ. Ζωγράφου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Ἐλήφθη δὲ καὶ ἡ σχετικὴ ἔδεια τῆς σεβαστῆς Ἑλληνικῆς πρεσβείας. Τρέφομεν ἀκράδαντον τὴν ἐλπίδα, ὅτι συντόμως θὰ πραγματοποιηθῶσι καὶ τὰ ἄλλα σχέδια τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος καὶ τῆς Πατριαρχικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ ἐπειγόντων καὶ ἀποτελεσματικῶν μέτρων, τὰ ὅποια θὰ ὀδηγήσουσιν εἰς τὴν γαλήνευσιν τῆς καταστάσεως εἰς τὴν Ἱ. Μ. Ζωγράφου καὶ θὰ ἀποτελέσωσι συμβολὴν τινὰ πρὸς ὑπενέριστον τῆς κρίσεως τῆς μοναχικῆς ζωῆς ἐν τῷ εὐλογημένῳ Ἄθῳ.

Ἐκφράζουσα καὶ πάλιν εὐκρινῆ αὐτῆς λύπηνα διὰ τὸ δυσάρεστον ἐπεισόδιον εἰς τὴν Ἱ. Μ. Ζωγράφου, τὸ ὅποιον ὠδήγησεν εἰς τὰ πειθαρχικὰ μέτρα ἐναντίον τῶν τριῶν βουλγαρῶν μοναχῶν, ἡ Ἱ. Σύνοδος εἶναι πεπεισμένη, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης καὶ τὰ Σεβασμιώτατα μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ ἐν Ἄθῳ μοναχικοῦ βίου εὐαγγελικῶς θὰ ἐκτιμήσετε καὶ τὴν μεταμέλειαν τῶν πταισάντων μοναχῶν καὶ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θὰ ἀξιώσετε αὐτοὺς τῆς πατρικῆς Ὑμῶν ἐπιεικείας καὶ εὐλογίας.

Τὸ καθ' ἡμᾶς ἡ ταπεινότης ἡμῶν καὶ ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας διαβεβαίωμεν Ὑμᾶς, ὅτι εἴμεθα ἔτοιμοι, ἵνα πράξωμεν πᾶν ὅ,τι συντείνει εἰς τὴν εὐόδωσιν τῆς μοναχικῆς πνευματικῆς ζωῆς ἐν τῇ Ἱ. Μ. Ζωγράφου.

Ἡ εὐλογημένη πρόοδος τῆς σλαβοβουλγαρικῆς Ἱ. Μ. Ζωγράφου ἐν τῷ πνεύματι καὶ ταῖς παραδόσεσι τῶν αἰώνων, συντελουμένη εὐλογία καὶ πατρικῆ φροντίδι τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος καὶ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς καθ' Ὑμᾶς Μεγάλης Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, χάρις εἰς τὰς ὁποίας ἐλάβομεν καὶ πάλιν τὴν διαβεβαίωσιν Ὑμῶν, ὅτι θὰ ἀποτελέσῃ νέαν ἀφιετηρίαν εἰς τὰς ἀδελφικὰς ἡμῶν σχέσεις, θὰ στερεοῖ τοὺς ἀμοιβαίους δεσμούς καὶ τὴν ἀγάπην καὶ θὰ ὑπηρετῇ τὴν Πανορθόδοξον ἐνότητα.

Συνιστοῦμεν ἑαυτοὺς εἰς τὰς ἀγίας Ὑμῶν προσευχὰς καὶ διατελοῦμεν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος ταπεινὸς ἀδελφὸς καὶ συνεχῆτης.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου

† ΜΑΖΙΜΟΣ

Πατριάρχης Βουλγαρίας

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

«ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ»

Μιχαήλ Μακράς: «Λευκές Χώρες». Έκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἀθήναι 1974, σελ. 332.

Τὸ ὑπὸ κρίσιν ἔργον, ἀνήκον εἰς τὴν περιοχὴν τῆς κηρυκτικῆς, συνδυάζει τὸσον τὴν θεωρίαν, ὅσον καὶ τὴν πρᾶξιν τοῦ κηρύγματος κατὰ τρόπον ὑποδειγματικόν.

Ἐν ἀρχῇ προτάσσεται ἐν εἶδει εἰσαγωγῆς ἐκτενεστάτη διαπραγματεύσις τῆς θεωρίας τοῦ κηρύγματος, τὴν ὅποιαν χαρακτηρίζει πρωτοτυπία καὶ σαφήνεια. Ὅ,τι ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἀπαγκιστροῦται πλήρως ἀπὸ τῶν καθιερωμένων κηρυκτικῶν προτύπων μιᾶς ξηρᾶς τυποκρατουμένης ρητορικῆς τέχνης καὶ διατυπώνει τὸ ἐφαρμοζόμενον παρ' αὐτοῦ αἴτημα ἐπιστροφῆς εἰς μίαν ἀπλότητα καὶ φυσικότητα, ἐνθ' συγχρόνως προτείνει ἀντὶ τοῦ μονοδιαστάτου τοῦ πολυδιάστατον κήρυγμα, συνδεόμενον μεθ' ἑλῶν τῶν εἰδῶν τῶν γραπτῶν καὶ προφορικῶν λόγου ὡς καὶ τῶν λοιπῶν συγχρόνων μέσων ἐκφράσεως καὶ ἐπικοινωνίας.

Αἱ προτάσεις του δὲν εἶναι θεαίως ἐφαρμόσιμοι διὰ τὸ παραδοσιακὸν «ἀπ' ἄμβωνος» κήρυγμα. Τοῦτο ἕως ἔχει σαφὴ συνείδησιν καὶ ὁ συγγραφεὺς, ὁ ὁποῖος διατυπώνει τὸ αἴτημα μεταφορᾶς τοῦ κηρύγματος ἀπὸ τοῦ «ἀμβωνος - ἐπίπλου» καὶ τοῦ στενοῦ χώρου τοῦ Ἱ. Ναοῦ καὶ δημιουργίας νέων ἀμβῶνων, ἔπου καθίσταται δυνατὴ ἡ ἐπικοινωνία ἀδιακρίτως τῶν καὶ χρόνου.

Ὡς λίαν σημαντικὴν συμβολὴν ὀφείλομεν νὰ χαρακτηρίσωμεν τὴν προσπάθειαν τοῦ συγγραφέως νὰ ὑποδείξῃ τρόπους μεταδόσεως τοῦ Θείου Μηνύματος μέσῳ τῆς τηλεοψίας. Ὡς καὶ ἄλλοτε εἴχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ σημειώσωμεν τὰ σύγχρονα μέσα ἐπικοινωνίας — μάλιστα δὲ ἡ τηλεόρασις — ἀπαίτουσιν νέας μορφὰς κηρύγματος.

Εἰς τὴν χώραν μας δὲν ἔχομεν μακρὰν παράδοσιν θρησκευτικῶν τηλεοπτικῶν ἐκπομπῶν. Ἡ διασκευὴ τοῦ κηρύγματος «Σάνγκρι-Λά, ὁ Χαμένος Παράδεισος», διὰ μίαν τηλεοπτικὴν ἐκπομπὴν εἰς 60 εἰκόνας, μαρτυρεῖ ὅτι ὁ συγγραφεὺς εἶναι μερμημένος καὶ εἰς τὰ μυστικὰ τοῦ μέσου τούτου ἐπικοινωνίας.

Τὰ ἐπὶ μέρους κηρύγματα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν μίαν σημαντικῶς ἐπεξεργασμένην μορφήν τῶν δημοσιευθέντων εἰς τὴν ἐφημερίδα ΕΛΕΓΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ κειμένων, ἀποτελοῦν ὑποδείγματα ἐφαρμογῆς τῆς ἐν τῇ εἰσαγωγῇ θεωρητικῆς δεοντολογίας. Φυσικὰ δὲν προσρίζονται δι' ἀποστήθισιν καὶ ἄμεσον χρῆσιν ἐκ μέρους τῶν ἱεροκηρύκων. Παρέχουν ἕως πλὴτος ὄλιγον καὶ πλουσιωτάτας δέσμας ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι προσφέρουν περισσότερο εὐθετιμὸν κατὰ ἐραγγελικὴν περιουσίαν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν πλείων ἀπ' ἄμβωνος κηρυγμάτων.

Ὅ,τι ἴσως θὰ ξενίσῃ τὸν Ἕλληνα ἀναγνώστην, εἶναι ἡ εἰδυτάτη χρῆσις λογοτεχνικῶν κειμένων καὶ ἡ ἀναφορά πρὸς ὁμοίων ἠρώων τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας, τῆς ὁποίας θαυρῶν γνώστης ἐμφανίζεται ὁ συγγραφεὺς. Ἴσως θὰ ἀνέμενέ τις ἀντ' αὐτῶν πλείονας παραπομπὰς εἰς πατερικά κείμενα, αἱ ὁποῖα πάντως δὲν σπανίζουσι εἰς τὸ ἔργον. Πιστεύομεν ὅμως ὅτι τὰ ἔργα ταῦτα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας ἀποτελοῦν τὸ κατ' ἐξοχὴν σημεῖον ἐπαφῆς καὶ συνδέσεως τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ συγχρόνου κόσμου. Εἶναι τὰ μέσα καὶ αἱ μορφὰ ἐκφράσεως τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς προβληματικῆς τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου. Εἶναι αἱ προβολαὶ τῆς ἐλπίδος του ἢ ἐκφράσεις τοῦ ἀδιεξόδου του. Εἶναι οἱ «ἄωμοι τῷ ἀγνώστῳ Θεῷ», τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ ἀγνοῇ ἡ Ἐκκλησία, ἐὰν ἐνδιαφέρεται νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῶν μορφῶν, τὰς ὁποίας λαμβάνει ἐκαστοτὲ τὸ μέγεθος «Κόσμος». Ἀποτελεῖ σημαντικὴν ἀποκάλυψιν δὲ ὅτι αἱ μορφὰὶ αὗται μόνον κατ' ἐπικάλυψιν καὶ ἐπίφασιν δύνανται νὰ θεωρηθῶν ὡς θρησκευτικῶς ἀδιάφοροι ἢ ἐκκοσμηκευμένα, ἐνθ' ἐν τῇ οὐσίᾳ ἐκφράζουσι μεταφυσικὰς νοσταλγίας καὶ θρησκευτικὰς ἀγωνίας. Ὅ,τι θὰ ἠδύνατο μόνον νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς, εἶναι ὅτι ὁ συγγραφεὺς δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὴν ἐκ ποικίλων αἰτίων ἄγνωσιν τῆς πνευματικῆς ταύ-

της δημιουργίας ἐκ μέρους μεγάλης ομάδος ἱεροκηρύκων. Διὰ τοῦτο θεωροῦμεν ὡς παράλειψιν καὶ θὰ ἠδύνατο ἐν παραρτήματι νὰ προσετίθεντο πλείονα πληροφοριακὰ στοιχεῖα περὶ τῶν συγγραφέων, τῶν ἔργων καὶ τῶν ἠρώων, οὕτως ὥστε οὐ μόνον ἡ χρησιμοποίησις, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ κατανόησις τῶν κειμένων νὰ καταστῇ εὐχεστερά.

Ἐν κατακλιθεὶ πιστεύομεν, ὅτι τὸ ὑπὸ κρίσιν ἔργον, θὰ συμβάλλῃ σημαντικῶς εἰς τὴν ἀνανέωσιν τοῦ κηρυκτικοῦ ἔργου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ
Ο.Δ.Δ.Ε.Π.

ΠΕΡΙΑΨΙΣ
ΠΡΟΣΔΗΦΘΕΝΤΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ
Εἰς Ο.Δ.Δ.Ε.Π.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 7/1-8-74 ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΔΕΠ ληφθεῖσης συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 7 παρ. 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4/69 Κανον. καὶ τοῖς ἄρθροις 27, 34, 35, 177, 178 β παραγράφου VI καὶ XI τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 9/70 Κανονισμοῦ περὶ ΚΕΥ, ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ὑπ' ἀρ. 51/12-12-73 Κανονισμοῦ, προσεληφθῆσαν εἰς τὸν ΟΔΔΕΠ οἱ κάτωθι Τεχνικοὶ ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ Δικαίου μὲ τὴν ἐναντι ἐκάστου ἀναγραφομένην χρονικὴν διάρκειαν συμβάσεως:

Α' Τεχνικὸν Προσωπικὸν Α' Κατηγορίας
Ἀθηνῶν.

α) Γεώργιος Χούντρας, Ἀρχιτέκτων-Μηχανικὸς ἀπὸ 19-8-74 ἕως 31-12-75, β) Σεραφεῖμ Γκιζίνος, Πολιτικὸς-Μηχανικὸς ἀπὸ 8-8-74 ἕως 31-12-75, γ) Δημήτριος Ρουμιλιώτης, Πολιτικὸς Μηχανικὸς ἀπὸ 8-8-74 ἕως 31-12-75, δ) Κων/νος Μπέγγανος, Μηχανολόγος-Ἠλεκτρολόγος ἀπὸ 8-8-74 ἕως 31-12-75, ε) Χρῆστος Πραγγέλος, Πολιτικὸς-Μηχανικὸς ἀπὸ 20-8-74 ἕως 31-12-75.

Θεσσαλονικῆς.

α) Θεμιστοκλῆς Γούνης, Ἀρχιτέκτων-Μηχανικὸς ἀπὸ 16-8-74 ἕως 31-12-75, β) Γεώργιος Βικελίδης, Πολιτικὸς-Μηχανικὸς ἀπὸ 17-8-74 ἕως 31-12-75.

Β' Τεχνικὸν Προσωπικὸν Β' Κατηγορίας
Ἀθηνῶν

α) Στέφανος Γιαννούλης, Σχεδιαστὴς ἀπὸ 9-8-74 ἕως 31-12-75, β) Θεόδωρος Γαλάνης, Σχεδιαστὴς ἀπὸ 12-8-74 ἕως 31-12-75, γ) Νικόλαος Βαφειάδης, Σχεδιαστὴς ἀπὸ 8-8-74 ἕως 31-12-75, δ) Κοσμάς Πρίντζης, Σχεδιαστὴς ἀπὸ 8-8-74 ἕως 31-12-75, ε) Ἀντώνιος Διονυσόπουλος, Σχεδιαστὴς ἀπὸ 8-8-74 ἕως 31-12-75, στ) Νικόλαος Βαγγελιάτος, Ἐργοδηγός-Γεωμέτρης-Τοπογράφος ἀπὸ 8-8-74 ἕως 31-12-75, ζ) Κων/νος Γιάννου, Ἐργοδηγὸς ἀπὸ 21-8-74 ἕως 31-12-75, η) Εὐάγγελος Κατσίκης, Ἐργοδηγὸς ἀπὸ 9-8-74 ἕως 31-12-75, θ) Γιολάντα Λογοθέτη, Πολιτικὸς Ὑπομηχανικὸς ἀπὸ 12-8-74 ἕως 31-12-75, ι) Νικόλαος Ταυρῆς, Ὑπομηχανικὸς-Μηχανολόγος ἀπὸ 8-8-74 ἕως 31-12-75, ια) Κων/νος Μαργέλλης, Διακοσμητὴς ἀπὸ 10-8-74 ἕως 31-12-75, ιβ) Μιχαὴλ Ράπτης, Ἐπόπτης Μεταλλείων Γαλατάκη ἀπὸ 8-8-74 ἕως 31-12-75, ιγ) Ἰωάννης Ἀγγελολόπουλος, ὁδηγὸς αὐτοκινήτου ἀπὸ 16-8-74 ἕως 31-12-75, ιδ) Νικόλαος Οἰκονόμου, ὁδηγὸς αὐτοκινήτου ἀπὸ 16-8-74 ἕως 31-12-75, ιε) Νικόλαος Οἰκονόμου, ὁδηγὸς αὐτοκινήτου ἀπὸ 16-8-74 ἕως 31-12-75.

Θεσσαλονικῆς.

α) Δημήτριος Λασκαρούδης, Πολιτικὸς Ὑπομηχανικὸς ἀπὸ 9-8-74 ἕως 31-12-75.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24-9-1974

Ὁ Διοικητὴς
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Κ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

Ίερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/69 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως τακτικῆς Ἐφημερίου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίας Ἀννῆς Χαλανδρίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα τοῦ ἀρθροῦ 34/1α' τοῦ αὐτοῦ ὡς ἑνω Κανονισμοῦ, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30ῃ Σεπτεμβρίου 1974

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ίερά Μητρόπολις Ἰωαννίνων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 33 παρ. 2 καὶ 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», ὡς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4564/17-9-1974 ἔγγραφο τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δι' οὐ παρέχεται ἡμῖν ἡ ἄδεια προκηρύξεως κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι: 1) Τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τῆς πόλεως Ἰωαννίνων καὶ 2) Τὰς ὀργανικὰς θέσεις Ἱεροδιακόνων τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ Κοιμήσεως Θεοτόκου (Ἀρχιμανδρείου), ὡσαύτως τῆς πόλεως Ἰωαννίνων ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἀπαραίτητα προσόντα: Διὰ μὲν τὴν Ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου πτυχίον Θεολογίας, διὰ δὲ τὰς θέσεις τῶν Ἱεροδιακόνων πτυχίον Θεολογίας ἢ Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν.

Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 20ῃ Σεπτεμβρίου 1974.

Ο ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΗΣ

Ἄρχ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΣΕΤΑΚΗΣ

Ίερά Μητρόπολις Καρυστίας καὶ Σκύρου

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14/1974 πράξεως τοῦ Ἵπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Καρυστίας καὶ Σκύρου, ἐκδοθείσης συμφώνως τῷ Α.Ν. 469/1968 (περὶ μισθολογικῆς διαβαθμίσεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου) καὶ τῷ ὑπ' ἀριθ. 24/1971 Κανονισμῷ τῆς Ἱ. Συνόδου (περὶ Μέσης Νυκτερινῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς), ἐντάσσεται ὁ ἱερεὺς αἰδ. Νικόλαος Πετευναράκης εἰς τὴν Γ' Μισθολογικὴν κατηγορίαν καὶ εἰς τὸν 9ον βαθμὸν. Ἡμέρα διορισμοῦ εἰς τὴν Ἐνορίαν Εὐαγγ. τῆς Θεοτόκου Λεπτοῦρων δι' ἣν νομίμως καὶ κανονικῶς ἐξελέγη 29 Ἰουλίου 1974.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ίερά Μητρόπολις Μεσσηνίας

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4 τῆς 6-7-1974 Πράξεως τοῦ Μητροπολίτου Μεσσηνίας, ἐκδοθείσης συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Ν.Δ/τος 125/1973 καὶ Ν.Δ/τος 287/1974, ὁ ἐπι βαθμῶ 12φ Δημήτριος Βασ. Σούμπλης, μόνιμος Κλητὴρ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, ἐντάσσεται εἰς τὸν 10ον βαθμὸν μὲ πλεονάζοντα χρόνον κατὰ τὴν 24-6-1974 ἐν (1) ἔτος, δύο (2) μήνας καὶ εἴκοσι τρεῖς (23) ἡμέρας.

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Νικαίας

Κενῆς οὐσης τῆς θέσεως τοῦ Πρωτοσυγγέλλου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Μητροπόλεως, καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας ἵνα καταλάβωσι ταύτην, ἀγάμους κληρικούς, πτυχιούχους Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν νομίμων δικαιολογητικῶν.

Ἐν Νικαίᾳ τῇ 28ῃ Σεπτεμβρίου 1974

† Ὁ Νικαίας ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Σερρών καὶ Νιγρίτης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει: 1) τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 33-36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν) 2) τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 2 καὶ 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1398/1973 Ν.Δ. «περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων διακόνων παρὰ τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν καὶ ταῖς Ἱεραῖς Μητροπόλεσι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα καὶ βουλομένους, ὅπως καταλάβωσι: Α) μίαν τῶν ἀκολουθῶν ὀργανικῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος Ἄνω Ὀρεινῆς, 2) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος Βαρικοῦ, 3) Ἱ. Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου Κυδωνεῶν, 4) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Λευκούδας, 5) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Εἰρηροποτάμου, 6) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ν. Σεβαστείας, 7) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Νεοχωρίου, 8) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κρίνου, 9) Ἱ. Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου Σκεπαστοῦ, 10) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Μετοχίου, 11) Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Ζερβοχωρίου, 12) Ἱ. Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Ὁρεσσειάς, 13) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίων Ἀναργύρων Χιονοχωρίου, 14) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀνοιξιάς, 15) Ἱ. Ναοῦ Τιμίου Σταυροῦ Συκιάς, Β) μίαν τῶν ἀκολουθῶν ὀργανικῶν θέσεων διακόνων: 1) Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Σταυροῦ Σερρών, 2) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου Σερρών, 3) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Σερρών, 4) Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Σερρών, 5) Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Σερρών, 6) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Νιγρίτης, 7) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Νιγρίτης καὶ 8) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου Στρυμονικοῦ, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ δελτίον «Εκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰς αἰτήσεις αὐτῶν μετὰ τῶν νομίμων δικαιολογητικῶν διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Σέρραις τῇ 20ῃ Σεπτεμβρίου 1974.

† Ὁ Σερρῶν καὶ Νιγρίτης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7/10-7-1974 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν, ὡς Ἵπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφημεριῶν αὐτῆς, κατὰ τὰς εἰς τὴν Α' Μισθολογικὴν κατηγορίαν τὸν Ἀρχιμανδρίτην Ἰσίδωρον Χρήστου Τσιατᾶν, διοριζόμενον ὡς Ἐφημέριον εἰς τὸν ἐν Βλαχάβα Ἱερόν Ναὸν Προφήτου Ἡλιοῦ κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 672/10-7-1974 ἀποφάσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, καὶ διαβαθμίζει τοῦτον εἰς τὸν 6ον εἰσαγωγικὸν βαθμὸν, ὡς λαβόντα πτυχίον τῆς Σχολῆς Ἱερατικῶν Σπουδῶν (Τ. Ἀνώτερον Ἱερατικὸν Φροντιστήριον Τήνου Β.Δ. 643/1972), ἀνήκοντα εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 536/1945 «Περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου» πληροῦντα τὰ τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα Α.Ν. 469/1968 καὶ συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 49 παρ. Α. Κεφ. Ι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Δ.Ι.Σ.

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἱερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 33 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, ἐνοριῶν καὶ ἐφημεριῶν» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά, μετὰ σχετικῆς αἰτήσεως, πρὸς κατάληψιν τῆς χηρευούσης ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Αἰκατερίνης Ἀχινού.

Ἐν Λαμίᾳ τῇ 9ῃ Σεπτεμβρίου 1974

† Ὁ Φθιώτιδος ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Χαλκίδος

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 46 Κανονιστικῆς Διατάξεως τῆς Ἱεράς Συνόδου «Περὶ Διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως καὶ λειτουργίας τοῦ ἐν Προκοπίῳ Εὐβοίας Ἱεροῦ Προσκυνήματος Εὐαγῆς Ἰδρυμα «Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ρώσσο», τὴν ἀπὸ 5. 8. 1974 ἐγγραφον παραίτησιν τῶν μελῶν τοῦ ἄχρι τοῦδε Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ἀποφασίζομεν

Διορίζομεν τακτικά μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὧς ἄνω Εὐαγῆς Ἰδρυματος τοὺς κ. κ.

1) Ἀρχιμ. Εἰρηναῖον Γεωργιάδην — Ἱεροκήρυκα Ἱεράς Μητροπόλεως Χαλκίδος.

2) Γεώργιον Καρούσον — Δ/τὴν Δημοσίας Βιβλιοθήκης Χαλκίδος.

3) Ἀναστάσιον Καββαδιαν — Οἰκον. Δ/τὴν Ἐργοστασίου Δάριγγ.

4) Βασίλειον Ζαχαριάδην — Δ/τὴν 8ου Δημ. Σχολείου Χαλκίδος.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρουσίης ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸ Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Χαλκίδι τῇ 5ῃ Σεπτεμβρίου 1974

† Ὁ Χαλκίδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 87/1974

Διορθώσεις ἡμαρτημένων

Εἰς τὸ κείμενον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 87/1974 Ν. Δ/τος «Περὶ ἐπαναφορᾶς ἐν ἰσχύι τοῦ Ν. 671/1943, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως αὐτοῦ καὶ ρυθμίσεως συναφῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων» δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 278 ΦΕΚ τῆς 3ῆς Ὀκτωβρίου 1974 (τεῦχος Α') ἐπιφέρονται αἱ ἀκόλουθοι διορθώσεις ἡμαρτημένων:

1) Εἰς τὸ ἀρθρον 11 παρ. 2 καὶ εἰς τὸν τρίτον στίχον ταύτης, ἡ φράσις «ὅπερ ἐγκρινόμενον ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας» διορθοῦται εἰς «ὅπερ μετὰ γνώμην τῆς Διαρκoῦς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας».

2) Εἰς τὸ ἀρθρον 14 καὶ εἰς τὸν πρῶτον στίχον ταύτης ἡ φράσις «ἐξ μηνῶν, μὴ δυνάμενον» διορθοῦται εἰς «ἐξ μηνῶν, δυνάμενον».

3) Εἰς τὸ ἀρθρον 14 καὶ εἰς τὸν τέταρτον στίχον ταύτης ἡ φράσις «τῶν ἀρθρων 6 παρ. 5, 14, 15, 16, 17, 18, 19 καὶ 20 τοῦ Νόμου 671/1943» διορθοῦται εἰς «τῶν ἀρθρων 6 παρ. 5 καὶ 15, 16, 17, 18, 19 καὶ 20 τοῦ Νόμου 671/1943».

(Φ.Ε.Κ. 305, τεῦχ. Α', 14/10/1974).

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) Ἐσωτερικοῦ: Δραχμαὶ 300 ἑτησίως.

Β) Ἐξωτερικοῦ: Δολλάρια 12 ἑτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»
δρχ. 10.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἡ Ἐκκλησία ἐναντι τῶν συγχρόνων μεγάλων προβλημάτων.

Νομοθετικὸν Διάταγμα ὑπ' ἀριθ. 87.

Ἐκλογή καὶ ἐνθρόνισις νέων Μητροπολιτῶν.

Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Διορθόδοξος Μνήμη ἐπὶ τῇ χιλιοστῇ ἐξακοσιοστῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τοῦ θανάτου Ἀθωνασίου τοῦ Μεγάλου.

Μητρ. Μεσσηνίας Χρυσοστόμου, Ἡ ἐν Χαλκίδι Ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευσις.

Παναγ. Ι. Μπούμη, Ἡ συμβολὴ τῶν ἱερῶν κανόνων εἰς τὴν βεβαίαν διὰ τῆς Ἐκκλησίας σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Βιβλιοκρισία.

Παράρτημα.